

BURMESE CLASSIC

တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ရန်နှိမ်သိုင်း

BURMESE CLASSIC
THEATRE

www.burmeseclassic.com

ဝင်းကြွယ်

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းရန်နိမ့်သိုင်း

စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၁၉၃၀၆၀၉
မျက်နှာပုံးနှင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၂၁၉၀၆၁၀
ထုတ်ပေးသူ	- ဦးချစ်ညွန့် (စင်ရတာစာပေ) အမှတ် (၂၀၅) မြို့သစ် (၄)လမ်း၊ အင်းစိန်
အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ	- ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်) ၁၇၁၊ ၃၃-လမ်း။
စီစဉ်သူ	- မောင်တင်ဌေး
မျက်နှာပုံးပန်းချီ	- သဲဇာ
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၇၅၀ ကျပ်
ပထမအကြိမ်	- ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၆။

စာတူသိုလ်စင်းကြွယ်

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ရန်နိမ့်သိုင်း ဒုတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း)

ဘုရား ၊ တရား ၊ သံဃာ
အမိ ၊ အဖ ၊ ဆရာသမား
အနန္တော အနန္တ ငါးပါးအား
ဦးထိပ်ထားလျက်

ရွှေဟင်္သာ စာပေ

(ရွှေဟင်္သာစာပေ)

အမှတ်(၅) ဘယ်သုခိလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း
တောမွေ၊ ရန်ကင်းမြို့။

BURMESE
CLASSIC

အား(၅)

လက်ဖွာမင်းသား ရင်မိန်ယန်သည် စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံစွာ
သို့ ရောက်လာပြီး အထူးညစာ စားသောက်ပွဲ ခင်းကျင်းကာ
သိုင်းမင်းသား ကျန်းထင်ကျင့်၊ ကျောက်စိမ်းမင်းသား အိုက်တာရင့်၊
ဖိုးစပ်စု ကောင်းလင်ဖုန်း၊ ပလွေနက် စွန်းလူယိနှင့် မီးခဲထန်ဟန်
တို့ကို ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။

ဧည့်ခံပွဲသို့ ကျန်းထင်ကျင့် ရောက်ရှိလာပြီး ကျန်လူများ
ခြေရာပျောက်နေသောကြောင့် ရင်မိန်ယန်မှာ အတော်ပင် အတွေးရ
ခက်နေသည်။

ရင်မိန်ယန်သည် ကျန်းထင်ကျင့်ဘက်လှည့်ကာ ...

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီလူတွေ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် ဘာကြောင့် ခြေရာပျောက်ကုန်ကြတာလဲ”

ကျန်းထင်ကျင့်က ခေတ္တတွေဝေစဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“အိုက်တာရင့်နဲ့ ကောင်းလင်ဖုန်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဝမ်းလှင်
ထူးနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တဲ့နေရာမှာ ဒဏ်ရာရသွား ဤဟန် တူတာပဲ။
ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် လူသူကင်းဆေးတဲ့နေရာ တစ်ခုခုရာရာ
မှာ ပုန်းအောင်းပြီး ဒဏ်ရာကို ကုနေကြတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

၆. တက္ကသိုလ်ဝင်ကြွယ်

“စွန်းလှယိကျတော့ကော”

“စွန်းလှယိဟာ ရိုးသားပြီး အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်တာကို သဘောကျတယ်။ အရုပ်အတွေးတွေထဲမှာ ဗဝါချင်ဘူး။ တကယ်လို့ သူဟာ တောတောင်ထဲမှာ မျက်စိလည်လမ်းမှားနေတာမဟုတ်ရင် ဒီရွာကနေ ထွက်သွားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်”

ရင်မိန်ယန်က ခေါင်းကို ခေါ်ယမ်းလျက် ...

“ခင်ဗျားပြောတာ ဖြစ်နိုင်မယ်မှထင်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“စွန်းလှယိအကြောင်းလည်း ခင်ဗျား သိထားပါ။ သူ့သားရိုးသားပြောင်မတ်တယ်ဆိုရင် အခုလို တည်းခိုခန့် စားသောက်ခံတွေကိုလည်း မရှင်းပေးတဲ့အပြင် ဆိုင်ရှင်ကိုလည်း အသိမပေးဘဲနဲ့ သည့်အတိုင်း ထွက်ခွာသွားပါ့မလား”

“အင်း ... ခင်ဗျားပြောတာလဲ တုတ်တစ်ပု”

“ထန်ဟန်ကို ရှာမတွေ့တာကိုတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ သိပ်မဆန်းပါဘူး။ ထန်ဟန်ဟာ ခြေထောက် ငွေပေါက်နေသလို လျှောက်သွားနေတတ်တယ်။ သူ့ကို ရှာတွေ့ဖို့ဆိုတာက လေကိုဖမ်းရတာထက် ခက်ဦးမယ်”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ ဒီညစာစားပွဲမှာ ကျွန်တော်ပါတယ်ဆိုတာကိုသိလို့ ထန်ဟန် တစ်ခင်ရှောင်နေတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ ထန်ဟန်တို့ ပြဿနာဖြစ်နေကြပြီ ထင်တယ်”

“ပြဿနာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို ဖြောင့်တဲကော မတည်တာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်စွဲပဲ ဖြစ်နေမှာပါ”

“ရင်မိန်ယန်ရေ နောက်ကွယ်မှာ သူတစ်ပါးအကြောင်း မကောင်းပြောတတ်တဲ့လူနဲ့ ကြည့်ပေါင်းနော်”

အသံမှာ ထန်ဟန်၏အသံ ဖြစ်နေသောကြောင့် ရင်မိန်ယန်နှင့် ကျန်းထင်ကျင့်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟော ... ထန်ဟန် ရောက်လာပြီ”

ရင်မိန်ယန်က တီးတိုးရေရွတ်သည်။

မကြာမီမှာပင် ခည့်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ထန်ဟန် လျှောက်လှမ်းဝင်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကျန်းထင်ကျင့်၊ ကျွန်တော်နဲ့က ဘယ်နေရာမှာများ စကားမတည်ခဲ့သလဲ”

အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ထန်ဟန်က ကျန်းထင်ကျင့်ကို မေးလိုက်သည်။

“ရိပ်ရင်ကူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဘယ်လိပြောခဲ့သလဲ”

“ရိပ်ရင်ကူကို ရှေ့လ ငါးရက်နေ ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်အရောင်းအဝယ်ပွဲ အချိန်မတိုင်မီ ပြန်တွေ့ရမယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ရိပ်ရင်ကူကို အခုထက်ထိ မတွေ့ရသေးဘူး”

“ကျွန်တော်က တွေ့ကောင်းတွေ့နိုင်မယ်လို့သာ ပြောခဲ့တာပါ။ လာမဲ့ လဆန်းငါးရက် ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင် အရောင်းအဝယ်ပွဲ အချိန်ထက် ပိုမကြာနိုင်တာကိုပဲ သေချာပေါက် ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက မတွေ့နိုင်ရင် ဒီညစာစားသောက်ပွဲ ပြီးတာနဲ့ ခင်ဗျားကို ရိပ်ရင်ကူဆီ ခေါ်သွားပေးပါမယ်”

“ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် မစောင့်နိုင်ဝဲ၊ ဖြစ်နေရမှာလဲ”

“ဒါဆိုရင် ဒီကိစ္စကို အသာထားလိုက်ပါ။ က... ကျွန်တော်နဲ့ ခါတိုင်းလို အရက်သောက် ပြိုင်ချင်သေးသလား”

“အသင့်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ည ညစာ စားသောက်ပွဲဟာ ရင်မိန်ယန်က ကျွန်တော်တို့ကို ဧည့်ခံတာ ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အရက်ပြိုင်သောက်လို့ ဘယ်သူရုံးရုံး ခါတိုင်းလောင်းနေကျလို အရက်ဖိုးရှင်းပေးစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ လောင်းကြေးကို ပြောလေ”

“ကျွန်တော် ရုံးရင် အသာပြာတစ်သိန်း ပေးမယ်။ ခင်ဗျား ရုံးတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ခိုင်းတို့ အလုပ်ထစ်ခုကို လုပ်ပေးရမယ်”

“ကောင်းပြီ စိန်လိုက်”

တစ်ယောက်တစ်ခွက်စီနှင့် သောက်လာခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံးတွင် ထန်ဟန်က အရင်ဗူးကာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ညသန်းခေါင်ကျော်နေပြီ ဖြစ်သည်။

မည်းမည်းသတ္တန်တစ်ခုသည် ပေါ်ဝါးသွက်လက်သော ကိုယ်တန်ပြင် နတ်နန်းဆောင် တည်းခိုရိပ်သာ အထူးတည်းခိုဆောင် အမှတ် (၁)၏ ခြံဝင်းအနောက်ဘက်မှ အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လာသည်။

ထိုညသည် လသာသောည ဖြစ်သည်။

ထိုသူ၏ အဝတ်အစားများသည် အဖြူရောင်ဖြစ်ရာ လရောင်တွင် လင်း၍နေသည်။ သို့သော် သူ၏ လှုပ်ရှားများသည် မြန်ဆန်လှသောကြောင့် ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် လူတစ်ယောက် လျှောက်လှမ်းသွားနေသည်ဟုပင် မထင်ရ။ အဖြူရောင်တစ်ချက် လင်းလက်သွားသည်ဟုသာ ထင်ကြပေမည်။

ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင် ပရဝတ်တစ်နေရာရှိ စာကြည့်ဆောင်တွင်မူ မီးရောင်လေး လင်းလက်နေသည်။

ဤစာကြည့်ဆောင်သည် ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်၏ အထူးသီးသန့်နေရာ ဖြစ်သည်။

စားသောက်ဆိုင် အမှုထမ်းများထဲမှ အထူးခွင့်ပြုချက်ရရှိသူများသာ ဝင်ထွက်နိုင်ခွင့် ရှိသည်။

လူတွင်ကျယ် ပိုင်ထင်တိန်းသည် စာကြည့်ဆောင်တွင် ထိုင်နေသည်။

သူ့စားပွဲပေါ်တွင် မီးအိမ်တစ်အိမ်ထွန်းထားကာ စားရင်း စာအုပ်အမျိုးမျိုးတိုလည်း ပြန့်ကျဲလျက် ရှိနေသည်။

ပိုင်ထင်တိန်းသည် စာရင်းစာအုပ်တစ်ခုကို ဖတ်နေရာမှ အသာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စာကြည့်ဆောင် တံခါးဝဆီမှ ခြေသံသဲ့သဲ့ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ကြယ်တံခွန် စေတမန်လား”

ပိုင်ထင်တိန်း ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

“ကေရဲခံမင်းရဲ့ ကြယ်တံခွန်ခုနစ်က အမတ်ကြီး ပိုင်ထင်တိန်းကို လာရောက်ဂါရဝပြုပါတယ်”

စကားသံနှင့်အတူ စာကြည့်ဆောင်၏တံခါး ပွင့်သွားကာ အဖြူရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် လက်ဖွားမင်းသား ရင်မိန့်ယန် လျှောက်လှမ်းဝင်လာသည်။

စောစောက နက်နန်းဆောင် တည်းခိုရုံပီသာ အထူးတည်းခိုဆောင် အခန်းအမှတ် (၁) ထဲမှ လျင်မြန်စွာ ခြားထွက်ခဲ့သည်။

အဖြူရောင် ဝတ်စုံဝတ် လူမှာ ရင်မိန့်ယန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ခေါ်လိုက်သည့် အခေါ်အဝေါ်တို့မှာ ထူးခြားလှသည်။ ရင်မိန့်ယန်က ပိုင်ထင်တိန်းကို အမတ်ကြီးဟုခေါ်ပြီး ပိုင်ထင်တိန်းက ရင်မိန့်ယန်ကို ကြယ်တံခွန်စေတမန်ဟု ခေါ်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်တွေ့ဆုံရာတွင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခေါ်ဝေါ်ကြသည့် အခေါ်အဝေါ်များကို ကြားရလျှင်လည်း အလွန်ပင် အံ့ဩသွားကြပေမည်။

ကောရာစံမင်း ဆိုသူက မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

သိုင်းလောကတွင် ဂိုဏ်း၊ ဂေဟာ၊ ရတိုက် စသည့် အခေါ်ဖြင့် အဖွဲ့အစည်းများ ရှိသော်လည်း နန်းတော်အသွင်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းသည့် အဖွဲ့အစည်းမျိုးကား မရှိခဲ့ပေ။

ယခု သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေပုံအရဆိုလျှင် သူတို့၏ အဖွဲ့အစည်းမှာ အတော်ပင် ကြီးကျယ်စမ်းနားပေမည်။

နန်းတော် ဖွဲ့စည်းပုံသဘောအရဆိုလျှင် အမတ်ကြီးဟု အခေါ်ခံရသည့် ပိုင်ထင်တိန်းမှာ အတော်ပင် အဆင့်မြင့်ပေမည်။ ပိုင်ထင်တိန်းက ရင်မိန့်ယန်ကို လေးလေးစားစားပင် ပြောဆို

ဆက်ဆံသည်ကိုထောက်လျှင် ကြယ်တံခွန်စေတမန် ဆိုသည်မှာလည်း အဆင့်နိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

* * *

ပိုင်ထင်တိန်းသည် အသာလက်ရိပ်ပြကာ ရင်မိန့်ယန်ကို နေရာပေးလိုက်သည်။

“လက်ဝဲလက်ယာ စစ်ကဲကြီးနှစ်ယောက် အမတ်ကြီးဆိုလားဆတ်သွယ်ကြပြီးပြီလား။”

ထိုင်ခုံများတွင် ထိုင်ကြပြီးနောက် ရင်မိန့်ယန်က ပိုင်ထင်တိန်းကို မေး၏။

“သူတို့ လာရောက်ဆက်သွယ်ပြီးကြပါပြီ။ ကောရာစံမင်းရဲ့ အမိန့်အတိုင်း စစ်ကဲကြီးနှစ်ယောက်ကို တာဝန်ခွဲပေးလိုက်ပြီးပါပြီ။ ရှင်ကျန်မြို့မှာ ခေတ္တ မထင်မရှားနေထိုင်ဖို့နဲ့ အမိန့်ရမှ ရှေ့ဆက် လှုပ်ရှားကြဖို့လည်း မှာလိုက်ပါတယ်။”

“မိုးကုတ်စက်စိုင်းရုံက လူတစ်ယောက်ယောက် စိတ်တိုင်း ကျပြည့်စုံစွာကို ရောက်လာတဲ့သတင်းမျိုး ကြားရပြီလား။”

ရင်မိန့်ယန်က မေးသည်။

“အခုထိတော့ မိုးကုတ်စက်စိုင်းရုံကနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာ သံလွန်စမှ မရသေးဘူး။”

“အခု စိတ်တိုင်းကျပြည့်စုံစွာကို ရောက်လာကြတဲ့လူတွေ အထဲက သတိပြုသင့်တဲ့လူကော ရှိလား။”

ပိုင်ထင်တိန်းက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ...

“ရှိတယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“မီးခဲထန်ဟန်နဲ့ သိုင်းမင်းညား ကျန်းထင်ကျင့်တို့ပဲ”

“သူတို့နှစ်ယောက်အပေါ်မှာ သံသယဖြစ်နေကြသလား”

“အဲဒါကိုတော့ သေသေချာချာ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်မှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို သံသယဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ရှေ့ဆုံးက ပါလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် အပြတ် ရှင်းမပစ်ရတာဇာ”

“ထန်ဟန်နဲ့ ကျန်းထင်ကျင့်တို့ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ နယ်နယ် ရရ မဟုတ်ဘူး၊ ဧကရာဇ်မင်းဆီက အမိန့်မရဘဲ သူတို့နှစ်ယောက် ကို အရမ်း ဘယ်လုပ်ရမှာလဲ”

“အဲမတ်ကြီးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီဇွာမှာ ရက်အတော်ကြာကြာ နေဦးမယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖြေရှင်းဖို့ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးပါလား”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒီကိစ္စမှာ ကြယ်တံခွန်ခေတမန်ကိုပဲ အားကိုး ပါတော့မယ်”

“ဒီလ-ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင် အရောင်းအဝယ်ပွဲမှာ ထန်ဟန် ရဲ့သိုင်းပညာစာစစ်မြစ်နဲ့ ဆရာသမားအကြောင်း လျှို့ဝှက်ချက် အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဝယ်သွားတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

“မီးခဲ ထန်ဟန်ပါ”

“ရောင်းတဲ့လူကကော”

“မီးခဲထန်ဟန်ပါပဲ”

ရင်မိန်ယန်က အံ့အားသင့်သွားကာ ...

“သူကပဲ ရောင်းပြီး သူကပဲ ပြန်ဝယ်သလား၊ အဲဒါ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

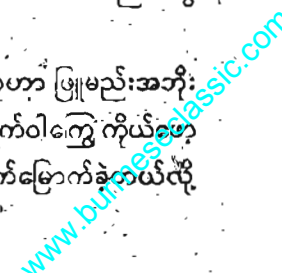
“ဒါကိုတော့ ကျုပ်လည်း သေသေချာချာ မပြောနိုင်ဘူး၊ သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာစာစစ်မြစ်နဲ့ ဆရာသမား အကြောင်းဟာ သိုင်း လောကမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေတာကြောင့် ထန်ဟန်က ဒါကို လူတွေ ဘယ်လောက် စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ သိရအောင် ပရိယာယ်ဆင် လှုပ်ရှားကြည့်နေတာလို့ပဲ ထင်မိပါ တယ်”

“အမတ်ကြီးက ဒီအရောင်းအဝယ်ကို ကြားကုနေ လုပ် ဆောင်ပေးခဲ့ရတာကိုတော့ ထန်ဟန်ရဲ့ သိုင်းပညာ စာစစ်မြစ်နဲ့ ဆရာသမားအကြောင်း လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိလိုက်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ သိတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ဘယ်လိုမှ အသုံးကျမယ် မထင်ပါဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ သူ ပြောသွားတာတွေက အလိမ်အညာတွေ ဖြစ်နေလို့လား”

“လိမ်ညာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဟာ ဖြူမည်းအကိုး ကြီးနှစ်ယောက်ဆီက ဝက်ပါခြေလှမ်းတွင်း၊ ရွက်ဝါကြွေ ကိုယ်ဟော ဝညာနဲ့ လေလှိုင်းလက်ဝါးဆိုင်တို့ကို တက်မြောက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

“ဒါဆိုရင် သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး အတော့်ကို သိရတာပေါ့၊ တာကြောင့် အသုံးကျမယ်မထင်လို့ ပြောရတာလဲ”

“စေတမန်ကြီး၊ စဉ်းစားလို့ရအောင် တစ်ခုပြောမယ်”

“ပြောပါ”

“ဒေါင်းညီအစ်မသုံးဖော်တို့ဟာ ဖိုးစပ်စု ကောင်းလင်ဖုန်းကို အတော်မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြတယ်၊ သူတို့နဲ့ လက်ဝဲလက်ယာ စစ်ကဲကြီးတို့ ပင့်ကူဖျင်အကျီကို အရယူပေးနိုင်ရင် ရိပ်ရင်ကူကို အရယူပေးမယ်လို့ သဘောတူခဲ့တာကို သူတို့က ပြောင်းလဲပြီး ဖိုးစပ်စုကို လမ်းပြောင်းလိုက်ကြတယ်”

ဖုန်းယာန်ရတိုက်သခင် နှစ်ယောက်ဖြစ်သော စူးနဝါးတုကူး နှစ်ယောက် ဖီးနဂါး တုကူးကျက်တို့သည် လက်ယာစစ်ကဲကြီးနှင့် လက်ဝဲစစ်ကဲကြီးတို့ ဖြစ်နေကြသည်။

“အင်း ... ဘယ်လို ပြောင်းလဲကုန်ကြတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ရင်မိန်ယန်က မေးသည်။

“လက်ဝဲနဲ့ လက်ယာစစ်ကဲကြီး၏တို့ စေလွှတ်ပေးလိုက်တဲ့ လက်မရွံ့ ဝမ်းလစ်ထူးကို ဒေါင်းညီအစ်မ သုံးဖော်တို့က ကောင်းလင်ဖုန်းကို သွားသုတ်ဆင်ဖို့ စေလွှတ်လိုက်တယ်၊ ဝမ်းလစ်ထူးဟာ ကောင်းလင်ဖုန်းကို မသုတ်သင်နိုင်ပဲ သူကိုယ်တိုင် အသက်ဆာဆုံးခဲ့ရတယ်”

“ဒီအကြောင်းကို လျှောက်တော်လည်း ကြားမိပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက အိုက်တာ့ရင်လည်း ကောင်းလင်ဖုန်းနဲ့ အတူတူ ရှိနေတယ်ဆိုပဲ”

“ဟုတ်မိတယ် အိုက်တာ့ရင်ဟာ အတွင်းခက်ရပြီး သိုင်းပညာ အသုံးမပြုနိုင် ဖြစ်နေရာက ပြေဆေးကောင်း သောက်သုံးရလို့ အတင်းအားပြန်ပြီး ပြည့်စုံလာကာစ ဖြစ်ပါသေးတယ်၊ သိုင်းပညာကို အားပြည့်အင်ပြည့် မသုံးနိုင်ပါဘူး၊ ဒီလို အခြေအနေမှာ အိုက်တာ့ရင်နဲ့ ကောင်းလင်ဖုန်းတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်ကြတဲ့တိုင်အောင် ဝမ်းလစ်ထူးကို အနိုင်မရနိုင်ဘူး”

“ဝမ်းလစ်ထူးဟာ အခြားလူတစ်ယောက် ကြားဝင်စွက်ဖက်မှုကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်လို့ အမတ်ကြီးက ထင်မိတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီလို ကြားဝင်စွက်ဖက်ခဲ့တဲ့လူဟာ ဘယ်သူဖြစ်မယ် ထင်သလဲ”

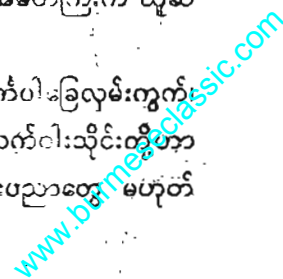
“စေတမန်ကြီး ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားပြီး ထင်ကြည့်လေးပေးပါ”

“မီးခဲထန်ဟန်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဪ ... အရောင်းအဝယ်ပွဲမှာ သူ ပြောပြခဲ့တဲ့ သိုင်းသမားတွေအပြင် ထန်ဟန်မှာ အခြားလျှို့ဝှက် အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာတွေ တတ်မြောက်ထားသေးတယ်လို့ အမတ်ကြီးက ယူဆထားတာကို”

“ဟုတ်တယ် သူ ပြောပြခဲ့တဲ့ ဝင်ပါခြေလှမ်းကွက်၊ ရွက်ခါကြွ ကိုယ်တွေ့ပညာနဲ့ လေလှိုင်းလက်ဝါးသိုင်းတို့ဟာ ဝမ်းလစ်ထူးကို အပြတ်အနိုင်ယူနိုင်တဲ့ သိုင်းပညာတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒါဆို ကျွန်တော် မှတ်သားပြီး ကေရာဇ် မင်းကို တစ်ဆင့် အကြောင်းကြားပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အပျော်မယ် ရိပ်ရင်ကူကို အသပြာတစ်သိန်းပေးပြီး အရဝယ်ယူချင်တဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

“ဒေါင်းညီအစ်မသုံးဖော်ပါ”

“သူတို့က ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်ကြရတာလဲ”

“ဒေါင်းညီအစ်မသုံးဖော်ထဲက ကြေးဒေါင်းပျို ချန်ဝိလျန် ဟာ မီးခဲထန်ဟန် ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေတယ်၊ ထန်ဟန်က ရိပ်ရင်ကူနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေတာကြောင့် ရိပ်ရင်ကူကို မနာလို ဖြစ်ပြီး အခုလို လုပ်တာပါ”

“ဒီအရောင်းအဝယ်ကို ပြည့်ဆည်းပေးမဲ့လူကကော”

“ပလ္လေနက် စွန်းလူယီပါပဲ”

ရင်မိန်ယန်မှာ အံ့သြသွားကာ ...

“စွန်းလူယီက အသပြာတစ်သိန်းကို မက်မောပြီး ဒီအလုပ် မျိုး လုပ်သလား”

“ဒီအကြောင်းကို သိရတုန်းက ကျုပ်လည်း စေတမန် ကြီးလို့ အံ့သြမိပါတယ်၊ ငွေအသပြာထံစံသိန်းဟာ မက်မောလောက် တဲ့ ငွေကြေးပမာဏပါ။ အခြားလူ တစ်ယောက်ယောက်က ဒီအလုပ်ကိုလုပ်တာ ဆံ့သြစရာမဟုတ်ပေမဲ့ စွန်းလူယီလို လူ တစ်ယောက်ကတော့ အသပြာတစ်သိန်းမပြောနဲ့ တစ်သိန်းပေး လည်း ဒါမျိုးကို လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် အထောက် တော်တွေစေလွှတ်ပြီး သေသေချာချာ စုံစမ်းနိုင်ထားပါတယ်”

“ကျွန်တော် စွန်းလူယီကို လိုက်အရှာခိုင်းပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ရှာမရပဲ ပျောက်ဆုံးနေတယ်”

“မိုးရုပ်စက်ဝိုင်းဂိုဏ်းကလူတွေ ဒီရွာထဲကို ရောက်နေ ကြပြီလား”

ပိုင်ထင်တိန်း၏ မျက်နှာ မှန်ကပ်ကပ် ဖြစ်သွားသည်။ ရင်မိန် ယန်၏ မေးခွန်းကိုလည်း ချက်ချင်း မဖြေပေ။

ရင်မိန်ယန်သည် သည်လိုမေးခွန်းမျိုးကို တစ်ကြိမ်မေးခဲ့ ပြီး ပိုင်ထင်တိန်းကလည်း အဖြေပေးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ယခု ဒုတိယအကြိမ် မေးလာပြန်ရာ အရမ်းကာရာဖြေ၍ မဖြစ်ပေ။

ဝမ်လင်ထူး သေဆုံးရခြင်းသည် မည်သူမည်ဝါတို့၏ ယက်ချက်ဖြစ်သည်ဟု သေသေချာချာ မသိရသော်လည်း ထန်ဟန် ၏လက်ချက် ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သေးသည်။

ထို့ပြင် ဖုန်ယန်ရဲတိုက်မှ ကျားရဲလေးယောက်တို့ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ပိုင်ထင်တိန်း အနေဖြင့် စိတ်တိုင်းကျသည့် ခန့်မှန်းခြေများ မပြုလုပ်နိုင်သေးပေ။

ကျားရဲလေးယောက်တို့ ပျောက်ကွယ်ခြင်းသည် သေဆုံး ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ကျားရဲလေးယောက်တို့နည်းတူ သိုင်းပညာမြင့်မားသူတို့ကို အချိန်ပိုင်းအတွင်း သုတ်သင်နိုင်သူသည် မည်သူဖြစ်မည်နည်း။ ဤသည် စဉ်းစားစရာပင်။

“ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်ရဲ့ အရောင်းအဝယ်ပွဲတွေ လုပ်တာ ခဲ့တာဟာ သုံးနှစ်တောင် ရှိလာပြီ၊ ဒီသုံးနှစ်အတွင်း နာ ထူးဆန်း အရောင်းအဝယ်တွေကို ရာနဲ့ချီပြီး လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်၊ ငွေသား

အကျိုးအမြတ် အများကြီးရပြီး နန်းဗိမာန် တည်ဆောက်ပြီးအတွက် ထည့်ဝင်နိုင်ခဲ့တယ် ...

ပြီးတော့ သိုင်းသမား တော်တော်များများနဲ့ သိုင်းမညာ တချို့ရဲ့ ပျော့ကွက်တွေကိုလည်း သိခဲ့တယ်။ သိုင်းသမားတွေရဲ့ ရန်ငြိုးရန်စနဲ့ ကျေးဇူးတွေကိုလည်း နားလည်ခဲ့ရတယ်။ ဒါဟာ နန်းဗိမာန်အတွက် အကျိုးအမြတ်တွေပဲ”

ပိုင်ထင်တိန်းထံမှ အပြေမရတော့သည့်အဆုံးတွင် ရင်မိန် ယန်က ဆက်ပြောသည်။

“သူ ဒီရွာကိုရောက်လာတာ ကြာပြီ။ အရောင်းအဝယ်ပွဲ မှာလည်း ဘာမှ ပါဝင်ခြင်း မရှိဘူး။ ဈေးတစ်ကြိမ်လောက်တောင်မှ မပေးခဲ့ဘူး။ သူဟာ စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ လောင်းကစားလိုက် နဲ့ပဲ အချိန်ဖြုန်းနေတယ်”

“ရွှေလှံရှင်ဟာ စားလိုက်သောက်လိုက် လောင်းကစား လုပ်နေတဲ့အပြင် အခြား ဘာလုပ်ရှားမှတွေ့ လုပ်သေးလဲ”

“အခုထက်ထိတော့ ဘာမှ စုံစမ်းလို့ မရသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အဖို့လည်း အစဉ်းစားရခက်နေတာပေါ့။ ကိုးရန်မိန်မှာ ဇနီး သားမယား အခြေအရံတွေ အများကြီးရှိတယ် ...

အလယ်ပိုင်းမြေပြန့်မှာ သူ့ရဲ့ မြင်းမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းက လည်း သိပ်ကိုကြီးကျယ်ပြီး အော်စံမြင်နေတယ်။ ဒီလို လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခု ရှိနေလျက်နဲ့ သူ့ရဲ့ အဖိုးထန်အချိန်တွေကို ဘာကြောင့် ဒီလို တောကြား တောင်ကြားက ရွာလေးမှာ လာဖြုန်းတီးပစ်နေရ တာလဲ”

“သူဟာ အခါအခွင့်စာစံခုကို စောင့်မျှော်နေတာများလား”

“ဒါကလွဲပြီး အခြားဘာများ ဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကိုယ်ရဲတော်ကြီးက အလယ်ပိုင်းမြေပြန့်ရဲ့ မြင်းစာကျက်နေရာတွေကို အတော် စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ တကယ် လို့ တိုးရန်မိန်က နန်းဗိမာန်ကို ရန်ဘက်လုပ်လာရင် သိပ်ကြည့် ကောင်းတဲ့ပွဲတွေ ဖြစ်လာမှာပဲ”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ရင်မိန်ယန်သည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ် ကာ ဆက်လက်၍ ...

“ရောင်နီတောင် ပေါ်လာတော့မယ်။ မိုးလင်းလာရင် ကျွန်တော် တည်းခိုဆောင်ထဲ ပြန်အစင်ရခက်နေမယ်။ ဒါကြောင့် သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ပိုင်ထင်တိန်းကလည်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ကောင်းပါပြီ။ ဓားမပျံ့ဝိုင်းက ဂိုဏ်းမှူးကြီး လေးယောက် လည်း နတ်နန်းဆောင် ဗာည်းခိုရိပ်သာမှာ တည်းခိုနေကြပါတယ်။ သူတို့လည်း ဇာစ်စုရ ကျိတ်ကြံစည်နေပုံရတယ်။ စေတမန်ကြီး အနေနဲ့ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် သူတို့ကိုလည်း အကဲခတ် စောင့်ကြည့် ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

ထန်ဟန်သည် အရက်အလွန်သောက်နိုင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားကို လေ့ကျင့် ဘတ်မြောက်ထားသည့်အတွက်ကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းသို့

ရောက်လာသော အရက်များကို ထိန်းချုပ်ကာ ချွေးများအဖြစ် ကိုယ်ခန္ဓာအပြင်သို့ ပြန်ထုတ်ပစ်နိုင်သည့်အတွက် အရက်မည်မျှ သောက်သောက် မမူးအောင် လုပ်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သိုင်းမင်းသား ကျန်းထင်ကျင့်နှင့် အရက် ပြိုင်ဆောက်တိုင်း ထန်ဟန်က အမြဲပင် အနိုင်ယူခဲ့သည်။ ယခင် တစ်ကြိမ် အရက်သောက်ပြိုင်ရာတွင် ထန်ဟန်က မိမိကို ကျန်း ထင်ကျင့်အနေဖြင့် မည်သည့်အလုပ်ခိုင်းမည်ကို သိလိုသောကြောင့် အရှုံးပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခုည ရင်မိန်ယန်၏ ဧည့်ခံ ညစာစားပွဲ တွင် ကျန်းထင်ကျင့်နှင့် အရက်ချင်း ပြိုင်ဆောက်ရာတွင် ထန်ဟန်က တမင် အရှုံးပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထန်ဟန် အရက်မူးကာ လဲကျသွားပြီးနောက် ညစာ စားစောက်ပွဲလည်း အပြီးသတ်သွားလေတော့သည်။

ရှောင်ဟန်နှင့် ရှောက်လီတို့က ထန်ဟန်ကို အိပ်ခန်းထဲ သို့ အရောက်ပို့ပေးသည်။ အထူးတည်းခိုဆောင် အစုတီ (၁)တွင် အိပ်ခန်းသုံးခန်းရှိပြီး ထန်ဟန်ကို အနောက်ဘက်ဆုံး အခန်းသို့ ပို့ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ရင်မိန်ယန်က အရှေ့ဘက်ဆုံး အခန်းတွင် အိပ်သည်။ ကျန်းထင်ကျင့်လည်း သူ့ တည်းခိုရာသို့ မပြန်တော့ဘဲ ထိုအိပ်ခန်းတွင် ဝင်အိပ်လိုက်သည်။

ရင်မိန်ယန်က ထန်ဟန်ကို အဟော်ပြုရန် ဖိန်ဖိန်ကို ထည့်ပေး လိုက်သည်။ ထို့ပြင် ထန်ဟန်ကို အိပ်ခန်းထဲသို့ ပို့ပေးထားပြီး မနက် ခဏအကြာတွင် ရင်မိန်ယန်ကိုယ်တိုင် ထန်ဟန်ကို ထပ်ချောင်းကြည့်သည်။

ထိုသို့ ချောင်းကြည့်ပြီး ဘာတွေ့သွားသည်မသိ။ ရင်မိန် ယန်သည် ကျေနပ်စွာပြုံးရယ်ကာ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

ရင်မိန်ယန် ထွက်သွားပြီသည်နှင့် ထန်ဟန်သည် ပွေ့ဖက် ထားသော ဖိန်ဖိန်၏ အိပ်ပျော်စေသောအကြောကို အသာ ထိုးနှိပ်လိုက်သည်။

ဖိန်ဖိန်သည် အသက်မှန်မှန်ရှူပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မော ကျသွားသည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် အထူးတည်းခိုဆောင် အမှတ်(၁) ခြံဝင်အနောက်ဘက်မှ ရင်မိန်ယန် အသာလျှိုကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်ကို ထန်ဟန် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထန်ဟန်သည် ကြိုတင်တွက်တိန်း ချထားပြီး ဖြစ်သည်။ ရင်မိန်ယန် သွားမည့်နေရာမှာ ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင် ဖြစ်ကြောင်း ကို တွက်မိထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရင်မိန်ယန်မှာ နားပါးပြီး သတိထားကာ သွားရသော်လည်း သူ့နောက်သို့ ထန်ဟန် လိုက်လာသည်ကို လုံးဝ မသိခဲ့ပေ။

ထန်ဟန်သည် ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင် ပရဝတ်အတွင်းသို့ မဝင်ပေ။ ရင်မိန်ယန်တစ်ယောက် ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်ကို သေချာအောင် ကြည့်ရှုပြီးနောက် ချက်ချင်း လိုလိုပင် ပြန်လည်ထွက်လာခဲ့သည်။

ထန်ဟန်သည် နတ်နန်းဆောင် တည်းခိုရိပ်သာကို မပြန် သေးပဲ အသက်ရှည်ဆေးဆိုင်သို့ လာခဲ့သည်။

အသက်ရှည်ဆေးဆိုင် အတွင်းဘက်မှ မီးရောင်ခပ်မိန့်မိန့်လင်းနေသည်။

ဆိုင်ထဲသို့ ထန်ဟန် ဝင်လာခဲ့ရာ ဆေးကျိုနေသော ချင်ကျိုဟိုကို တွေ့ရသည်။

ထန်ဟန် ပြောကြားသည့်အတိုင်း ဓားမပျံ့ဝိုက်မှ ဂိုဏ်းခွဲမှူးကြီးများဖြစ်ကသော ဖိုမား ချောင်းလူဝင်၊ မိုးပျံ့ဓား ယိုချန်ယန်တို့နှစ်ယောက်ကိုယ်တိုင် ဝေါယာဉ်တစ်ခုဖြင့် ချင်ကျိုဟိုကို လာရောက်ပင့်ခေါ်ရာ ချင်ကျိုဟိုက လိုက်ပါသွားပြီး ထန်ဟန်ကလည်း အခြေအနေ အတော်လေး ကောင်းနေပြီဖြစ်သော စွန်းလူယိုကို ခေါ်ဆောင်ကာ အသက်ရှည်ဆေးဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထန်ဟန်သည် စွန်းလူယိုကို ကျားသစ်ပျံ အိုးရန်ကျွင့်ထံ ဖို့ပေးထားပြီးနောက် နတ်နန်းဆောင် တည်းခိုရိပ်သာသို့သွားကာ ရင်မိန့်ယန်၏ ညစာ စားသောက်ပွဲသို့ တက်ရောက်သည်။

ယခုတစ်ဖန် ချင်ကျိုဟိုထံမှ သတင်းစကား ကြားလိုသောကြောင့် အသက်ရှည်ဆေးဆိုင်သို့ လှည့်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဓားမပျံ့ဝိုက်ချုပ်ရုံအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ထန်ဟန်က သမားတော်ကြီးအား မေးလိုက်သည်။

“အခြေအနေ အတော်ကိုဆိုးစာယံ၊ စူးနဂါးတုကူးဝေးရဲ့ အရိုးဆွေးသမ္မုန် အဆိပ်လက်နက် အထိခံထားရတာပဲ၊ အဖိုးတန်အဘတိုးဆေးတွေ၊ အဆိပ်ဖြေဆေးတွေကို ငွေတုန်ကြေးကျွန်ပြီး သောက်သုံးထားနိုင်လို့ အခုထိ အသက်ရှင်နေတာ၊ ကျုပ်နဲ့သူ အချိန်မီ တွေ့ရင်တော့ အသက်သေရဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

ချင်ကျိုဟိုက ပြန်အဖြေပေးသည်။

“ဆရာကြီးအနေနဲ့ ဓားမပျံ့ဝိုက်ချုပ် ထိုချိန်ပေးကို ဒဏ်ရာပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်ပါ့မလား”

“သေသေချာချာတော့ ပြောလို့မရဘူး၊ ဆယ်ပုံမှာ ခုနစ်ပုံလောက်တော့ အခွင့်အလမ်း ရှိပါတယ်”

“ဆရာကြီး ဆေးကျိုတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်၊ ဆရာကြီးရဲ့ ဆေး ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ထန်ဟန်သည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် အသက်ရှည်ဆေးဆိုင်မှ ထွက်ကာ အဘိုးကြီးဟူအန်း၏ ယုန်သားဆိုင်ဘက်သို့ လာခဲ့သည်။

ဟူအန်း၏ ယုန်သားဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရေအိုင်လေး တစ်ခုရှိသည်။ ရေအိုင်ဘေးနားတွင် တဲစုတ်လေးတစ်လုံးရှိသည်။ တဲစုတ်လေးထဲမှ အလင်းရောင်ခပ်မိန့်မိန့်လေး ထွက်နေသည်။

ထိုတဲစုတ်လေးမှာ စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံရွာတွင် ထင်းခတ်သမား အဘိုးကြီးအဖြစ် မထင်မရှားနေထိုင်သူ ကျားသစ်ပျံ အိုးယန်ကျွင့်၏ နေအိမ် ဖြစ်သည်။

ထန်ဟန်သည် ထိုတဲစုတ်လေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

အိုးယန်ကျွင့်သည် တဲစုတ်လေး၏ ရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်နေသည်။ ထန်ဟန်သည် အိုးယန်ကျွင့်ကို နှုတ်မဆက်သေးပဲ အတွင်းဘက် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

အခန်းထဲရှိ သစ်သားကြမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော စတင်ပေါ်တွင် စွန်းလူယိုသည် လဲလျောင်းလျက် အသက်မုန်မှန်ကန်အိပ်ပျော်နေသည်။

ထန်ဟန်သည် အသာ မြေဖော့နင်းကာ အိုးယန်ကျင့်ရှိနေ သည့် အရှေ့ဘက်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အရှေ့ဘက်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါတွင် ထန်ဟန်သည် အိုးယန်ကျင့်၏ ဘေးနားတွင် အသာဝင်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မင်း ပြောသွားတာကို ငါ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့် တယ်၊ အစ်ကိုကြီး နဂါးနိုင်စားဝိဇ္ဇာ ကြမ္မာဆိုးကြုံရတာဟာ ဓားမပျံဂိုဏ်းချုပ် ထုံချီဖေးရဲ့ လက်ချက် မဟုတ်နိုင်ဘူး”

အိုးယန်ကျင့်က ထန်ဟန်ကိုမကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

“ဘာဘာက သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီးနဲ့ ထုံချီဖေးတို့ဟာ ရင်ဆိုင်တိုက် ခိုက်ခဲ့ကြဖူးတာကြောင့် ထုံချီဖေး လက်ချက်နဲ့ ငါ့အစ်ကိုကြီး ကြမ္မာဆိုးကြုံခဲ့ရတာလို့ ငါ တစ်ဖက်သတ် ထင်မိခဲ့တယ် ...

ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ထုံချီဖေးတို့ ဓားမပျံဂိုဏ်းဝင်တွေဟာ ဓားတို၊ ဓားရှည်၊ ဓားမြှောင်၊ ဓားပျံ၊ စတဲ့ ဓားလက်နက် အမျိုးမျိုးကိုသာ ကိုင်ဆောင် အသုံး ပြုကြတယ်၊ အဆိုပါလက်နက် မသုံးဘူး၊ အစ်ကိုကြီး သေဆုံးရ တာက ဓားဒဏ်ရာကြောင့် မဟုတ်ဘူး ...

ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ပဲ အစ်ကိုကြီး သေရတာ ဓားမပျံဂိုဏ်းရဲ့ လက်ချက်မဟုတ်ကြောင်း သိသာနိုင်နေပြီ”

“ထုံချီဖေးနဲ့ နဂါးနိုင်စားဝိဇ္ဇာ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြဖူး တာကို ကျွန်တော်လည်း ကြားမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအချက်လေး တစ်ခုနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကြီးမားတဲ့ ရန်ငြိုးရန်စ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်မလား ...”

ထုံချီဖေးကော နဂါးနိုင်စားဝိဇ္ဇာပါ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဖြောင့်မတ်တဲ့ သိုင်းသမားကောင်းတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်၊ အဘကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြမယ်၊ နဂါးနိုင်စားဝိဇ္ဇာ သေဆုံးရတာဟာ ပုန်ယန်ရဲ့တိုက်သခင်နှစ်ယောက်ဖြစ်ကြတဲ့ မီးနဂါးတုကူးကျက်နဲ့ စူးနဂါးတုကူးဝေးတို့ရဲ့ လက်ချက်ပဲ”

“ပြောစမ်းပါဦး”

“ပုန်ယန်ရဲ့တိုက်သခင်နှစ်ယောက်ဟာ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းထဲ ပါဝင်ကြပြီးတဲ့နောက် သူတို့ အစွမ်းအစကို ပြသပြီး နန်းဗိမာန် ဂိုဏ်းထဲမှာ နေရာကောင်း ရချင်ကြတာကြောင့် နဂါးနိုင် စားဝိဇ္ဇာ ကို ချေမှုန်းပြခဲ့ကြတာလို့ ထင်မိတယ်၊ ဒါက ပထမ အကြောင်း ပဲ”

“ဒုတိယအကြောင်းကကော”

“ပုန်ယန်ရဲ့တိုက်သခင်နှစ်ယောက်က မီးနဂါးနဲ့ စူးနဂါး ရယ်လို့ တင်စားမှာမည်တွေ ခံယူထားကြတယ်၊ သိုင်းလောကမှာ နဂါးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တင်စားမှာမည်တွေ အများကြီး ရှိကြပေမဲ့ နဂါးနိုင် စားဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ မှာမည်ကတော့ သူတို့ကို ထိခိုက်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်နဂါးကိုနိုင်မလဲ မီးနဂါးနဲ့ စူးနဂါးကို အနိုင် ယူမယ့်ဆိုတဲ့ သဘောဖြစ်တယ်လို့ သူတို့က တွက်လိမ့်မယ် ...

ဒါကြောင့် ဒီမှာမည်ခံယူထားတဲ့ အဘရဲ့ အစ်ကိုကြီးကို မျက်စိစပါးမွှေးစူးနေတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူတို့လို လမ်းလွှဲသိုင်းသမားဆိုတွေဟာ သူတစ်ပါးအပေါ် မကောင်းမြင်ပြီး ဒုက္ခပေးဖို့ပဲ စဉ်းစားနေကြတယ်၊ အခုလဲ သူတို့ လက်ချက်နဲ့ ထုံချီဖေးခမျာ မဂ္ဂမလှ ခံနေရပြန်ပြီ”

၂၆ ဟက္ကသိုလ်စင်ကြယ်

“ထုံချီပေး ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ၊ သူ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလို့ တော့ ငါ ထင်မိတယ်”

“ထုံချီပေးဟာ စူးနဂါး တုကူတေးရဲ့ အရိုးဆွေးသဲမှုန့် အဆိပ်လက်နက် အထိခံရပြီး အတွင်းဒဏ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရနေတယ်”

“တောက် ... တော်တော်ဆိုးတဲ့ မီးနဂါးနဲ့ စူးနဂါးပါ၊ ဒီလူ ယုတ်မာနှစ်ယောက်ကို အခုသွားပြီး အသေသတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“အဘ ဖိတ်ကို ခဏလောက် ထိန်းထားပါဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အချိန်အခါ မသင့်သေးဘူး”

“ဘယ်လို အချိန်အခါမျိုးကိုမှ သင့်လျော်တဲ့ အချိန်အခါလို့ ခေါ်မှာလဲ”

“နန်းဗိမာန် ဂိုဏ်းဟာ ဆိုးရွားရက်စက်သလောက် သိပ်ကို ဖျဉ်းဂုဏ်တယ်၊ သူတို့ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုတောင် မသိရဘူး၊ အခုအချိန်မှာတော့ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းဟာ အတိအလင်း ပေါ်ထွက်လာတော့မို့ အခြေအနေမျိုးမှာ ရှိနေတယ်”

ဒီဂိုဏ်းက အရေးပါတဲ့လူ အထောက်များများအကြောင်းကို လဲညှိ သိနေရပြီ၊ သူတို့ဂိုဏ်းရဲ့ နာမည်က နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းလို့ ယူထားတဲ့အတိုင်း သိုင်းလောက် အခေါ်အခေါ်မျိုး မဟုတ်ဘဲ နန်းတွင်း အခေါ်အဝေါ်မျိုးတွေနဲ့ ဘာဝန်နဲ့ပေ ဖွဲ့စည်းထားကြ တယ် ...

မီးနဂါးနဲ့ စူးနဂါးတို့ဟာ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းရဲ့ လက်စ လက်ယာ စစ်ကဲကြီးတွေ ဖြစ်ကြတယ်၊ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းမှာ

ဒီနဂါးညှိနှောင်အပြင် အဆင့်မြင့် လမ်းလွဲသိုင်းသမားဆိုးကြီးတွေ အများကြီး ရှိနေသေးတယ် ...

ဒီလို အင်အားကြီးမား တောင့်တင်းနေတဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ခုကို လူသုံးလေးယောက်လောက် အင်အားနဲ့ တိုက်ခိုက်လို့ မသင့်တော် ဘူး၊ နိုင်နိုင်နင်းနင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ချေမှုန်းပစ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်၊ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းကို ဖြိုခွင်းချေမှုန်းဖို့ နေပြည်တော်ကလဲ လက်ရွေးစဉ် သိုင်းသမားတွေ စေလွှတ်ထားတယ်လို့ သိရတယ်”

“ဒါဆိုရင် ငါတို့က ဘာမှမလုပ်ကြဘဲ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်း လုပ်သမျှကို လက်ပိုက်ပြီး ဖော်ခိုက်ကြည့်နေရဦးမှာပေါ့”

“ဒီလိုမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာအတွင်း လုပ်ဆောင်သမျှတော့ လုပ်ဆောင်ထားရ မှာပါ၊ ဟောဒီ ဖိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံရွာရဲ့ အခြေအနေဟာ သံသယဖြစ်စရာ ကောင်းတယ် ...

ဒီရွာကို ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ရောက်လာဘောင် နန်းဗိမာန် ဂိုဏ်းက စိမ့်ပျိုးထောင်ပေးထားတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်ဟာလည်း နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းရဲ့ အခြေစိုက်စခန်း ဖြစ်ဖို့များတယ်”

“မင်း ဆိုလိုတာက နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်း အတိအလင်း ခေါ်ပေါက်လာမယ်ဆိုရင် ဒီရွာကို ဌာနချုပ်လုပ်မသဘောလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထန်ဟန်သည့် ထိုသို့ပြောပြီး ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လှက် သည်။

“သွားတော့မလို့လား”

* အိုးယန်ကျွင်က ထန်ဟန်ကို မော့ကြည့်ပြီး မေးသိသည်။
 “ဟုတ်ကဲ့ ပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်”
 “မိုးပဲ လင်းတော့မယ်၊ ပြန်အိပ်ဦးမလို့လား”
 “ကျွန်တော် ဘယ်နေရာကို ပြန်သွားပြီး ဘယ်သူနဲ့အတူတူ အိပ်ရမယ်ဆိုတာကို အဘသိရင် ဒီစကားမျိုးပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

* * *

နောက်တစ်နေ့နံနက် ထန်ဟန် အိပ်ရာမှနိုးကာ မျက်နှာ သစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်လျက် စားသောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက် လာသောအချိန်တွင် ရင်မိန်ယန်နှင့် ကျန်းထင်ကျင့်တို့နှစ်ယောက် သည် နံနက်စာ စားသောက်ရန်အတွက် အသင့်စောင့်နေကြသည် ကို တွေ့ရသည်။

“က ... မနေ့ညက အရက်သောက်ပြိုင်တာမှာ ခင်ဗျား ရှုံးသွားတာကို မေ့မနေနဲ့ဦး”

ကျန်းထင်ကျင့်က ပြောသည်။

“ဟာ ... မမေ့ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာအလုပ်ခိုင်း မယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ”

ကျန်းထင်ကျင့်သည် မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ချပိုင်နိုင်သည်အပြု မျိုး ပြုလိုက်ကာ ...

“ဒီနေ့ မိုးမချုပ်ခင် အပျော်မယ် ရိပ်ရင်ကုတို အသက်ရှင် လျက်နဲ့ ကျွန်တော်ဆီကို ခေါ်လာပေးရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

ထန်ဟန်က အပြုံးမပျက်ဘဲ ...

“ကျွန်တော်က ဘာများလဲလို့ ဒီလောက်ကတော့ ဘာမှ မခက်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ရပါစေမယ်”

“ခင်ဗျားက အခုထက်ထိ အပြောကြီးနေတုန်းပဲကိုး”

“ကျွန်တော်က အပြောကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ မိုး မချုပ်ခင် ရိပ်ရင်ကုတို ခင်ဗျားဆီအရောက် ခေါ်လာပေးပါမယ်”

ရင်မိန်ယန်က ကြားဝင်ကာ ...

“ဒီနေ့ ညစာကို ကျွန်တော်ကပဲ ဧည့်ခံပါရစေ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် မနေ့ညကရူပီပဲ လောင်းကြေးလုပ်ပြီး စိတ်မကြေပွဲ အရက်သောက်ပြိုင်ကြတာပေါ့”

“ကြားထယ် မဟုတ်လား ကျန်းထင်ကျင့်၊ ကျွန်တော့်ကို ပေးဖို့ အသပြာတစ်သိန်းသာ အသင့်ထုတ်ထားပေးတော့”

ထန်ဟန်က ကျန်းထင်ကျင့်ကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

ကျန်းထင်ကျင့်က ပြုံးရယ်ကာ ...

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဘာလုပ်ခိုင်းရမယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားရမှာပါဗျာ”

* * *

အနံ့(၂)

(၄) လပိုင်း (၁၉) ရက်နေ့။

ယနေ့တွင် ကျောင်းကြီး ဘုံကျောင်းရှေ့တွင် လူအတော်ပင် စည်ကားနေသည်။ ကျောင်းကြီး ဘုံကျောင်း၏ရှေ့တွင် မြေကွတ် လယ်ကျယ်တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုမြေကွတ်လယ်တွင် ပိတ်စမျိုးစုံ ရောင်းချသည့် မြင်းလှည်းများ ဆိုက်ရောက်ကာ ယာယီအထည်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချနေကြသည်။

သည်လကို ရောင်းချလာမှုမျိုး စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံစွာတွင် တစ်ခါမှ မရှိပူးသေးပေ။

စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံစွာတွင် ရွာခံအထည်ဆိုင် နှစ်ဆိုင် ရှိသော်လည်း များသောအားဖြင့် ချည်ထည်ကြမ်းများကိုသာ ရောင်းချကြသည်။ ရွာသူ ရွာသားများသည် ပိတ်ဖောင်းကောင်း၊ အထည်ကောင်းကောင်း လိုချင်လျှင် ရွာနှင့် မိုင်တစ်ရာမျှဝေးသော ရှင်ချန်မြို့သို့ သွားရောက်ကာ ဝယ်ယူကြရသည်။

ယခု မိမိတို့ရွာသို့ အကောင်းစားပိတ်များ လာရောက် ရောင်းချသည် ဆိုသည့်သတင်းကို ကြားရသည်နှင့် အလှူအယက် ပင် လာရောက်ဝယ်ယူကြသည်။

အမျိုးသမီးတွေသာမက အမျိုးသားများသည် ရောက်လာ ကြသည်။ အမျိုးသမီးများက ပိတ်စများကိုကြည့်၍ အမျိုးသား များက ပိတ်စလာဝယ်သည့် အမျိုးသမီးများကို ကြည့်ကြသည်။

ကျောင်းကြီး ဘုံကျောင်းရှေ့ မြေထွက်လပ်တွင် လူအများ စည်စည်ကားကားရှိမှုကြောင့် လတ်တလော အကျိုးအမြတ်ရသူ မှာ ဝါးရင်းတုတ် လီပေါက် ဖြစ်သည်။

လီပေါက်သည် အရက်ဖြူအိုးနှင့် ပဲပြားဟင်းအိုးတို့ကို ဝါးရင်းတုတ် တံပိုးဖြင့်ထမ်းကာ ရွာထဲတွင် လှည့်လည်ရောင်းချ နေသည့် အရက်ရောင်းသမား ဖြစ်သည်။ အငြင်းအခန့်သန်ပြီး အလောင်းအစား ဝါသနာပါသည်။

စကားသုံးလေးခွန်း ပြောမိသည်နှင့် တစ်ဖက်လှနှင့်ပြိုင်ကာ ငြင်းခန်မြဲ ဖြစ်သည်။ ငြင်းခန်ရင်း အလောင်းအစားလည်း ဆက် လုပ်တတ်သည်။

ပိတ်စအထည်များ လာရွှောက်ရောင်းချသည် နယ်လှည့် ဆေးသည်တို့ ရောင်းကောင်းလှသလို လီပေါက်၏ ဘရက်ဖြူနှင့် ပဲပြားဟင်းမှာလည်း အလွန်ပင် ရောင်းကောင်းနေသည်။

နနက် ဆယ်နှာရှိသောကံတွင် အထည်များရောင်း၍ ထုန်သွားကာ မြေထွက်လပ်တွင်လည်း လူအတော်ရှင်းသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် အညိုရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော လူထွား ကြီးနှစ်ယောက် လီပေါက်ထံသို့ ရောက်လာကာ အရက်နှင့် ပဲပြားဟင်းများ မှာယူစားသောက်ကြသည်။

“ဆရာကြီးထိုနှစ်ယောက် ကြည့်ရတာ ဒီရွာက မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ ရပ်ဝေးဧည့်သည်တွေလား။”

စကားများတတ်သော ဝသီအတိုင်း လီပေါက်က မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဒိရွာက မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်နာမည်က လိုစုစန်း၊ သူက တံပတ်စွမ်း၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ရှန်ချန်မြို့ လေးထောင့် အာမခံအဖွဲ့မှာ အလုပ်လုပ်ကြတယ်”

အညိုရောင် ဝတ်စုံဝတ် လူတစ်ယောက်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက လီပေါက် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့က ဒိရွာကို အခုမှ ပထမဆုံး ရောက်လာဖူးပေမဲ့ ခင်ဗျားနာမည်ကိုတော့ ကြားမိပါတယ်”

တံပတ်စွမ်း ဆိုသူက ပြောသည်။

“ဆရာကြီးတို့နှစ်ယောက် ဒိရွာကို ဘာကိုစွဲ ရောက်လာကြသလဲ”

လီပေါက်က မေးလိုက်သည်။

“လူ လာရှာတာပါ”

လိုစုစန်းက ဖြေသည်။

“ဘယ်သူ့ကို လာရှာတာလဲ”

“ကျုပ်တို့ လိုက်ရှာတဲ့လူကို ခင်ဗျား သိမယ်မထင်ပါဘူး”

လီပေါက် အတော်ပင် မခံချင် ဖြစ်သွားသည်။

လီပေါက်သည် “ဒီတိုင်းကျ ပြည့်စုံရွာ နေရာအနံ့သို့ နေ့စဉ် အခေါက်ပေါင်းများစွာ လှည့်လည်သွားလာရင်း အရက် ရောင်းနေသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ထံတွင် အရက်ဝယ်သောက်သူများ၏ စကားများကိုလည်း မပြတ်ကြားနေရသူ ဖြစ်သည်။

“ဆရာကြီးတို့ လိုက်ရှာနေတဲ့လူကို ကျွန်တော် သိမယ်လောင်းမလား”

လီပေါက်က ပြောသည်။

“ဘယ်လိုကြေး လောင်းမှာလဲ”

“လောင်းကြေးတ သိပ်များများတော့ မထားချင်ပါဘူး၊ အခု ဆရာကြီးတို့ သောက်နေတဲ့ အရက်ဖိုးကိုပဲ လောင်းကြေး လုပ်ကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ရုံးရင် အရက်ဖိုး မယူဘူး၊ ဆရာကြီးတို့ရုံးရင် အရက်ဖိုး နှစ်ဆပေးရမယ်”

“ကောင်းပြီ စိန်လိုက်”

“ဒါဆိုရင် ဆရာကြီးတို့ ရှာဖွေကြတဲ့ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကိုသာ ပြောပါတော့”

“ကျုပ်တို့ရှာနေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ယောက်က အိုက်တော့ရင်၊ တစ်ယောက်က ကောင်းလင်ဖုန်း”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ကျောက်စိမ်းမင်းသား အိုက်တော့ရင်နဲ့ ဖိုးစပ်စု ကောင်းလင်ဖုန်းတို့ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့”

လိုစုစန်းသည် ခဲဖြိုးဖြိုးကာ အရက်ဖိုးကျသင့်ငွေကို တစ်ဆဲတိုး၍ ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ လီပေါက်ကလည်း ငွေအသပြာများကို အားမနာတမ်းပင် သိမ်းယူလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက သူတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးသလား”

တံပတ်စွမ်းက မေးသည်။

“တွေ့ဖူးတာပေါ့”

“အခု သူတို့ ဘယ်မှာရှိသလဲ”

လီပေါင်က မှီပြီးဖြိုးလိုက်သည်။

“ကျောက်စိမ်းမင်းသား အိုက်တာရင့်နှင့် ဖိုးစပ်စု ကောင်းလင်ဖုန်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို လောင်းကြမလား”

လီပေါင်က မေးသည်။

“လောင်းကြေးက ဇောဇောကအတိုင်းပဲလား”

တုံမတ်စွမ်းက မေးသည်။

“မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လောက်လဲ”

“အသပြာနှစ်ဆယ်”

“ခင်ဗျားရုံးရင် လောင်းကြေးကို ပေးနိုင်ပါတယ်နော်”

လို့စုစန်းက မေးသည်။

လီပေါင်က မထီတန်ပြုံးကာ ချွေးများဖြင့် မိုနေသော အိတ်ခွံ လေးကိုဖွင့်ကာ လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ထုတ်ပြသည်။

“ဒီလက်စွပ်က အသပြာနှစ်ဆယ် ကောင်းကောင်းတန်ပါတယ်”

လက်စွပ်ကို ပြန်သိမ်းပြီး လီပေါင်က ပြောသည်။

“ဒါ ခင်ဗျား အမွေရထားတဲ့ ပစ္စည်းလား”

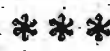
လို့စုစန်းက စပ်စုလာပြန်သည်။

“ဒါတွေကို ဆရာကြီးတို့အနေနဲ့ အရေးစိုက်စရာ မလိုပါဘူး၊ အမွေရတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နိုးယူထားတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလက်စွပ်

စာ အသပြာနှစ်ဆယ် တန်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ကဲ ... လားနဲ့မယ် မလောင်းဘူးဆိုတာကိုသာ ပြောကြပါ”

တုံမတ်စွမ်းနှင့် လို့စုစန်းတို့နှစ်ယောက် တီးတိုးပြောဆို ဆိုင်ပင်ကြဲပြီးနောက် လီပေါင်နှင့် လောင်းကြေးပြုရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။ လီပေါင်သည် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို သိမ်းဆည်းကာ အရက်အိုးနှင့် ပဲပြားဟင်းအိုးတို့ကို ဆိုင် ထားသည့် ဆမ်းပိုး ကို ကောက်ထမ်းပြီး ...

“ကဲ ... လာ သွားကြစို့”

ကျောင်းကြီး အုံကျောင်း၏ အနောက်ဘက်တွင် လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုလမ်းကျဉ်းလေးသည် ရွာတောင်ဘက်ပိုင်းသို့ ဦးတည်နေသည်။

ထိုလမ်းကျဉ်းလေးကို ဖြတ်ကျော်ကာ သွားလိုက်လျှင် အပြင်သို့ ရောက်သည်။ ရွာအပြင် ထိုနေရာမှာ မြေရိုင်းလွင်ပြင်တစ်ကွက် မြက်ပင်ရှည်များ ပေါက်ရောက်နေလျက် ရှိပုံတူကြီးများ ဝိန်းနားတစ်စု သည်နားတစ်စု ရှိနေသည်။

လီပေါင်သည် လို့စုစန်းတို့နှစ်ယောက်အား ထိုမြေရိုင်းလွင်ပြင်ကိုဖြတ်ကာ တောတောင်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ သည်လို့ တောတောင်ထဲတိုးဝင်သွားလာရသည့်အတွက် လို့စုစန်းတို့မှာ စိတ်မရှည်နိုင်ကြသည့်ပြင် သံသယပင် ဖြစ်လာကြသည်။

အိုက်တာရင့်နဲ့ ကောင်းလင်ဖုန်း တို့လို လူစားတွေက တည်းခိုရိပ်သာတွေမှာ အခန်းငှားမနေကြဘဲ တောထဲတောင်ထဲ မှာ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ”

တုံပတ်စွမ်းက လီပေါက်ကို ခေးသည်။

“ဆရာကြီးတို့နှစ်ယောက် ဒီနေရာမှာ အိုက်တာရင့်နဲ့ ကောင်းလင်ဖုန်းတို့ရှိရာကို မယုံကြည်ဘူးထင်တယ်”

လီပေါက်က ပြောသည်။

“ကြေးကြီးကြီးနဲ့ လောင်းထားမိလိုသာ လိုက်လာရတာ သိပ်မယုံချင်ဘူး”

“အခု အလောင်းအစားမှာ ဆရာကြီးတို့နှစ်ယောက် ရွဲမှာ သေချာပါတယ်”

“အိုက်တာရင့်တို့က ဒီတောတောင်ထဲမှာ ဘာလာလုပ်နေ ကြတာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်က သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူနဲ့ ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ် မသိဘူး၊ ဒဏ်ရာ အနာတရဖြစ်ကုန်ကြလို့ ဒီတောတောင်ထဲက လိုက်ဝုတစ်ခုမှာ ခိုအောင်းပြီး ဒဏ်ရာကုသနေကြတယ်၊ အဲဒီ လိုက်ဝုက သိပ် မဝေးတော့ဘူး”

“သူတို့ အဲဒီမှာရှိနေတာကို စင်ဗျားကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ရ လို့လား”

“ကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့တာမဟုတ်ရင် ကျွန်တော်က ဒီလောက် ကြေးကြီးကြီးနဲ့ လောင်ပါ့မလား”

“အိုက်တာရင့်တို့ကို တွေ့ဖို့က အတော်အရေးကြီးတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုသာ ရှာလို့တွေ့နိုင်မယ်ဆိုရင် လောင်းကြေး အသပြာနှစ်ဆယ် ရွဲတားဟာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

* * *

လီပေါက်၏စကားသည် အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

သစ်ပင်ချုံပုတ်များကိုတိုးကာ တက်လာခဲ့ကြရာ မကြာမီ မှာပင် လိုက်ဝုတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။

လိုက်ဝုရှေ့တွင် အိုက်တာရင့်နှင့် ကောင်းလင်ဖုန်းတို့ နှစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။ အိုက်တာရင့်တို့သည် လီပေါက်တို့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထလိုက်ကြသည်။

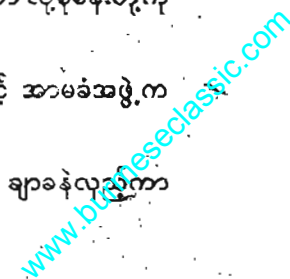
လီပေါက်နှင့်အတူ ပါလာသူနှစ်ယောက်တို့ကို မြင်ရသော အခါ အိုက်တာရင့်နှင့် ကောင်းလင်ဖုန်းတို့မှာ မျက်နှာ ကွက်စနဲ ပျက်ကုန်ကြသည်။

အကင်းပါးသော လီပေါက်က အခြေအနေမဟန်သည်ကို ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

လီပေါက်သည် မိမိနောက်တွင်ပါလာသော လိုစုစန်းတို့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ဟာ လေးထောင့် အာမခံအဖွဲ့က သိုင်းသမားတွေ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် လီပေါက်သည် ချာခနဲလှည့်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်ရန် ပြင်သည်။

၃၈ ထက္ကသိုလ်ဝင်ကြွယ်

“ရပ်လိုက်စမ်း”

လီပေါက် ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းမျှ လှမ်းပြီးချိန်တွင် အေးစက်သော စကားသံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

လီပေါက်မှာ ကြောက်လန့်သည့်ဟန်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကာ ချက်ချင်းပင် ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်သည်။

ထိုသို့ ရပ်လိုက်ချိန်တွင် ချုံဖုတ်တစ်ခုနောက်မှ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာကြသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ရွာထဲမှလူများ မဟုတ်သော်လည်း လီပေါက်၏ မျက်စိထဲတွင် မြင်ဖူးသလိုလို ရှိသည်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရာ ယနေ့မနက်တွင် ကျောင်ကြီးဘုံကျောင်းရှေ့ မြေကွက်လပ်၌ ပိတ်စရောင်းချသည့် နယ်လှည့်ဈေးရောင်းသမား အုပ်စုထဲမှ လူများဖြစ်နေသည်ကို မှတ်မိသွားသည်။ ချုံဖုတ်ထဲမှ ထွက်လာကြသူနှစ်ယောက်အနက်မှ မျက်နှာပိုင်းပိုင်းနှင့်လူကြီးက လီပေါက်ကို စိန်စိန်ကြည့်လိုက်ပြီး

“သားမှာ အေးအေးဆေးဆေး ရပ်နေလိုက်စမ်း၊ ဟိုကောင်လေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စကိုရှင်းပြီးရင် မင်းကို မေးစရာရှိတယ်ကောင်းကောင်းမွန်မွန်မပြေရင်တော့ သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

ထိုအချိန်တွင် လို့စုစန်းနှင့် တုံပတ်စွမ်းတို့နှစ်ယောက်သည် အိုက်တာရင့်နှင့် ကောင်းလင်ဖုန်းတို့နှစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်မိနေကြပြီဖြစ်သည်။

အိုက်တာရင့်သည် အတွင်းဒဏ်ပျောက်ကင်းကာစဖြစ်ကာ သိုင်းပညာစွမ်းရည်ကို အားပြည့်အင်ပြည့် မသုံးမချနိုင်ပေးပေးကောင်းလင်ဖုန်းမှာမှ ဒဏ်ရာရထားသည့်အတွက် အားအင်အတော်ကုန်ခန်းနေသည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ဦးဆောင်သူသိုင်းသမား ဝမ်လင်ထူး သေဆုံးရတာ ဘယ်သူလက်ချက်လဲ၊ မှန်မှန်ပြောပြနိုင်ရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”

လို့စုစန်းက ပြောသည်။

ဤစကားအရ လို့စုစန်းတို့လေးယောက်သည် ဖုန်ယန်ရဲတိုက်၏ ကျားရဲ တစ်ဆယ့်ရှစ်ဖော်တို့ထဲမှ ပြစ်ကြကောင်းသိနိုင်သည်။

အိုက်တာရင့်သည် ညာလက်နှင့် ကျာပွတ်ရှည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူသည် ဝမ်လင်ထူးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့စဉ်က လက်နက်မထုတ်၍ အခြေအနေ အတော်ဆိုးခဲ့ရသည်ကို မမေ့သေးပေ။ ထို့ကြောင့် ယခု လက်နက်ကို အမြန်ထုတ်ယူထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်းလင်ဖုန်းမှာမှ လက်နက်အသုံးပြုလေ့မရှိပေ။ သူ၏ သိုင်းပညာ၊ ကိုယ်ဖော့ပညာ၊ လက်နက်ပုန်းပညာ၊ အချုပ်အဖမ်း နှင့် ဆွေးကြောပညာတို့တွင် ထူးချွန်သည်။

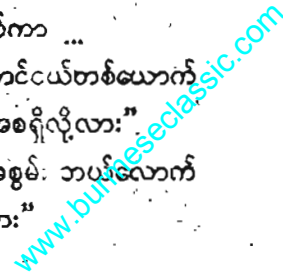
“ဝမ်လင်ထူး သေဆုံးရတာဟာ ကျွန်တော် လက်ချက်ပါ။ ဝမ်လင်ထူးအတွက် စာရင်းရှင်းတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က လက်ခံဖြေရှင်းပေးဖို့ အသင့်ပါပဲ”

အိုက်တာရင့်က ပြောလိုက်သည်။

လို့စုစန်းက မထီတရီ ရယ်မောလိုက်ကာ ...

“ဟား... ဟား... ဟား မင်းလို အကောင်ငယ်တစ်ယောက်က ဝမ်လင်ထူးကို အနိုင်ယူနိုင်တဲ့ အစွမ်းအစရှိလို့လား”

“ခင်ဗျား မယုံဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်အစွမ်း ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာကို လက်တွေ့စမ်းကြည့်ပါလား”

“အင်း ... အင်း ဒါကတော့ စမ်းကြည့်ရတာပေါ့!”

လို့စုစုနားက ထိုသို့ပြောပြီး သူ၏လက်နက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ လို့စုစုနားသည် ကျားလက်သည်းတုတ်တံကို ဆွဲထုတ်ပြီး သည်နှင့် ရှေ့သို့ လှစ်ခနဲပြေးတက်ကာ အိုက်တာရင်ကို လှမ်းကုတ်ဆွဲလိုက်သည်။

အိုက်တာရင်သည် ဘေးသို့ ဆတ်ခနဲရှောင်တိမ်းပြီး ကျားပွတ်ပျော့ကို ရှေ့ယမ်းလျက် တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်လာသည်။

အိုက်တာရင်၏ ကျားပွတ်ပျော့သည် မြေပျံတစ်ကောင်လို ရွှပ်ရှားနေကာ လို့စုစုနား၏ကိုယ်ပေါ် အုပ်မိုးလာလိုက် ကျားလက်သည်း တုတ်သံများပေါ် အုပ်စီးသွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။

တကယ်ပြိုင်ဘက်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့်အတွက် အိုက်တာရင်သည် ပန်းပျံကျားပွတ်သိုင်းကို ထုတ်သုံးကာ ထိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် တုံတတ်စွမ်းကလည်း ကျားလက်သည်းတုတ်တံတစ်စုံကို ဆွဲထုတ်ကာ ကောင်းလင်ဖုန်းကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။ ကောင်းလင်ဖုန်းသည် မည်သည့်လက်နက်ကိုမှ ကိုင်ဆောင်ထားခြင်း မရှိပေ။

ထို့ပြင် ဒဏ်ရာရရှိထားသည့်အတွက် အားအင်လည်း ကုန်ခန်းနေသည်။ သို့သော် ကောင်းလင်ဖုန်းသည် ပေါ့ပါးသော ကိုယ်ဟန်ဖြင့် လှုပ်ရှားလျက် တစ်ခါတစ်ရံတွင် လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပတ်ခတ်ကာ ဟန်တားတိုက်ခိုက်တာကြောင့် တုံ့ပတ်စွမ်းအဖို့ စိတ်ထင်တိုင်း ရှမ်းရှမ်းကားကား မလှုပ်နိုင်သေးဘဲ ရှိနေသည်။

* * *

“ဘယ်လိုလဲ ကျားရဲဆယ်လေး ဒီကောင်လေးနှစ်ယောက်ရဲ့ သိုင်းဝညာက ကျုပ်တို့ တွက်ထားတာထက် ပိုကောင်းနေပါလား။”

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့်လူက သူ့အဖော်ကို လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

ကျားရဲဆယ်လေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျားရဲဆယ်သုံးနဲ့ အိုက်တာရင်တို့ အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်မှုက အချိန်ကြာနေလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ကျားရဲဆယ်ခြောက်ဟာလည်း ကောင်းလင်ဖုန်းရဲ့ အလစ်ဖမ်းဖမ်းခတ်တဲ့ လတ်နက်ပုန်း အထိခံသွားနိုင်တယ်။”

“ကောင်းလင်ဖုန်းဟာ အတွင်းအား အပြည့်သုံးနိုင်ပုံ မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်ဟန်ကတော့ သွက်လက်နေတုန်းပဲ၊ ပြီးတော့ လက်နက်ပုန်းနဲ့ ဖမ်းခတ်နေတာဆိုတော့ ကျားရဲဆယ်ခြောက် သတိတစ်ချက်လွတ်တာနဲ့ ဒုက္ခများသွားနိုင်တယ်။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။”

“ကောင်းတယ် ကျုပ်လည်း သဘောတူတယ်။”

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဝင်ပါကြစို့။”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့်လူသည် ခေးရှည်တစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ကျားရဲဆယ်လေးကလည်း ပုဆိန်တစ်လက် ဆွဲထုတ်ကာ ရှေ့သို့ လှမ်းတက်မည်အပြုတွင် လီပေါက်က ကြားဝင်စကား ဆိုလာသည်။

“အခု တိုက်ပွဲက သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ဖြစ်နေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဝင်လိုက်ရင်တော့ အိုက်တာ့ရင့်တို့ အရေး နိမ့်သွားတော့မှာပဲ”

“မင်းက ဘာဝင်စွဲပဲချင်နေတာလဲ”

မျက်နှာခိုင်းခိုင်းနှင့်လူက လီပေါက်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်ပြီးမေး၏။

“အခုတိုက်ပွဲက အနိုင်အရှုံး မပေါ်သေးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် အလောင်းအစား လုပ်ချင်လို့လား”

လီပေါက်က မေးသည်။

“ဘာကို လောင်းမှာလဲ၊ ဘာကြေးလောင်းမှာလဲ”

မျက်နှာခိုင်းခိုင်းနှင့်လူက ပြန်မေးသည်။

“အခုတိုက်ပွဲမှာ အိုက်တာ့ရင့်တို့နှစ်ယောက် အရေးမနိမ့် ရဘူးလို့ လောင်းမယ်၊ လောင်းကြေးကိုတော့ သင့်လျော်သလို သတ်မှတ်ပါ”

မျက်နှာခိုင်းခိုင်းနှင့်လူသည် အံ့သြသွားကာ ...

“အလို ... မင်းက အိုက်တာ့ရင့်တို့ အရေးမနိမ့်နိုင်ဘူးလို့ တွက်သေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လောကကြီးမှာ အခြေအနေအရပ်ရပ်ဟာ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေကြတယ်၊ လူတိုင်းမှာလည်း ကိုယ့်ထင်ကြေး နဲ့ကိုယ် နှိုကြတယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်လာ

သလို ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာတွေလည်း ရှိပါတယ်၊ ကိုယ်ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာရင် စိတ်ပျော်ရွှင်ရပြီ၊ ကို ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာတော့ စိတ်ညစ်ရတယ်၊ ဒါဟာ လောင်းကစားခြင်းရဲ့ အရသာတစ်ခု ဆိုပါတော့”

“ကောင်းပြီ၊ လောင်းကြေး ဘယ်လောက်ဆိုတာကို ပြောစမ်း”

“လောင်းကြေးကတော့ အားလုံးပဲ”

“အားလုံးဆိုတာက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ယူမသွားနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ အားလုံး ချန်ထားခဲ့ရမယ်”

“ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးကို ယူမသွားနိုင်တဲ့ပစ္စည်းလို့ သတ်မှတ် မှာလဲ”

“မကြာခင် သိရပါလိမ့်မယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် တိုက်ခိုက်နေကြသည့်နေရာမှ အားခနဲ စူးရှစွာ အော်လိုက်သံ ပေါ်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် တုံ့ပတ်စွမ်း၏ မကျေမနပ် ဆဲဆိုသံ ပေါ်လာသည်။

မျက်နှာခိုင်းခိုင်းနှင့်လူနှင့် ကျားရဲဆယ်လေးတို့သည် ရုတ်တရက် ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ တိုက်ပွဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရာ တုံ့ပတ်စွမ်း၏ ဟယ်ဘက်လက်ဖမိုးတွင် ကောင်းလင်ဖုန်း ပစ်လိုက်သော ဆူးချွန်လက်နက်ပုန်းတစ်ခု ထိမှန်သွားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ လက်ဖမိုးနေရာသည် ဆေးကွင်းဆေးကွက် မဟုတ်ပေ။

“တောက် ... ဒီကောင် လီပေါက် ဝင်နှောင့်ယှက်နေတာ ကြောင့် ကျုပ်တို့ အဝင်နှေးပြီး တုံ့ပတ်စွမ်း လက်နက်ပုန်း အထိ ခံလိုက်ရပြီ၊ မဖြစ်ဘူး အမြန်ဝင်ခုပ်”

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့်လူသည် ထိုသို့ပြောရင်း ဓားရှည်ကို ဝင့်ကာ တိုက်ပွဲထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့လေ၊ ခင်ဗျားဝင်ကုရင် ကျွန်တော် လောင်းထားတဲ့ အလောင်းအစား ရွံ့တော့မှာပေါ့။”

လီပေါက်သည် ပါးစပ်ကပြောရင်း ထမ်းပိုးပြုလုပ်ထားသော ဝါးရင်းတုတ်ကို ဆွဲချွတ်ပြီး ပြတ်ကာ ရိုက်ချလိုက်သည်။

မည်သို့မည်ပုံ ရိုက်နှက်လိုက်သည်မသိ၊ လီပေါက်၏ ဝါးရင်းတုတ်ရိုက်ချက်မှာ သွက်လက်မြန်ဆန်သလောက် အားအင် ပြည့်စုံသည်။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့်လူမှာ ချက်ကောင်းကို အထိခံ ရကာ မောက်လျက်သား လဲကျသွားသည်။

ကျားရဲ ဆယ့်လေးမှာ မမျှော်လင့်သောအဖြစ်ကြောင့် အံ့ဩကာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသည်။

ခဏအကြာတွင်မှ သတ်ရလာကာ ပုဆိန်ဖြင့် လီပေါက်ကို လှမ်းခုတ်သည်။

လီပေါက်သည် ကျားရဲဆယ့်လေးကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ နောက်လှည့်ကာ တစ်ရိုက်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေတော့ သည်။

“အမယ်လေး ကယ်ကြပါဦး”

လီပေါက်သည် ပါးစပ်မှအော်ရင်း ကြောက်ကြောက်နှင့် ရမ်းလုပ်သည့် အသွင်မျိုးဖြင့် ဝါးရင်းတုတ်ကို နောက်ပြန်လွှဲကာ ရိုက်သည်။

လီပေါက်၏ ဝါးရင်းတုတ်ရိုက်ချက်သည် ကျားရဲဆယ့်လေး ၏ရင်ဘတ်ကို ကျကျနန ထိမိသည်။

ကျားရဲဆယ့်လေးသည် လီပေါက်၏လက်ချက်ဖြင့် ကျားရဲ နှစ်ယောက်လုံး လဲကျသွားသည်တွင် အိုက်တော့ရင်၏ တိုက်ပွဲ အခြေအနေမှာလည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

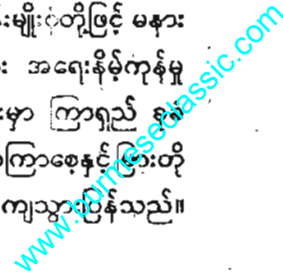
အကြိတ်အနယ် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေရာတွင် လို့စုစမ်းနှင့် တုံပတ်စွမ်းတို့မှာ မိမိတို့၏ အဖော်နှစ်ယောက် ထိခိုက်လဲကျသွား ကြသည်ကို မြင်ရသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားကာ သူတို့၏ တိုက်ကွက် များတွင် ဟာကွက်လွတ်ကွက်များ ပေါ်ထွက်ကုန်သည်။

အိုက်တော့ရင်နှင့် ကောင်းလင်ဖုန်းတို့က ထိုအခွင့်အလမ်းကို မလွတ်တမ်းပင် အသုံးချလိုက်ကြသည်။

လို့စုစမ်းသည် လဲကျသွားသော ကျားရဲဆယ့်လေးတို့ ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်မိရာ စိတ်အာရုံလှုပ်ရှားလျက် ဟာကွက် တစ်ကွက် ဖြစ်ပေါ်သွားသည်တွင် အိုက်တော့ရင်၏ ကျာပွတ်ဖြင့် ရစ်ပတ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

အိုက်တော့ရင်က လက်နှေးမနေပဲ ကျာပွတ်ကို ဆွဲမြှောက် ရှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ကျာပွတ် မြောက်တက်သွားသည်နှင့် လို့စုစမ်း လည်း မြောက်ကြွတက်သွားကာ ကျာပွတ် ပြန်ကလာသည်နှင့် လို့စုစမ်း အောက်ပြန်ကျလျက် မြေကြီးပေါ်တွင် ကားရားကြီး လဲကျနေလေတော့သည်။

ကောင်းလင်ဖုန်းကလည်း လက်နက်ပုန်းမျိုးတို့ဖြင့် မနား တမ်း ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ရာ မိမိ၏အဖော်များ အရေးနိမ့်ကုန်မှု ကြောင့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသော တုံပတ်စွမ်းမှာ ကြာရှည် ရှည် ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ သံဆူးချုန်၊ သံကြာစေ့နှင့် ဖြားတို လက်နက်ပုန်းများ ဆက်တိုက်အထိခံရပြီး လဲကျသွားပြန်သည်။

၄၆ တက္ကသိုလ်ကြွယ်

ကောင်းလင်ဖုန်းသည် ဒဏ်ရာရကာ အားအင်နည်းပါးနေသည့်အချိန်တွင် အတင်းအားခဲပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ရသည့်အတွက် အထူးပင် မောဟိုက်နေသည်။ တိုက်ပွဲတွင် အနိုင်ရ၍ ဝမ်းသာအားရစို့သော်လည်း သူ၏မျက်နှာမှာ စက္ကူဖြူတစ်ရွက်လို ဖြူရော်နေပြီး အသက်ရှူလည်းမမှန်ဘဲ ရှိနေသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာ ယိမ်းယိုင်လဲကျလှမတတ်ဖြစ်သွားရာ အိုက်တာရင့်က အပြေးသွားပြီး မေးမပြုပေးလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်ကွင် လီပေါက်သည် လဲကျနေသော ကျားရဲလေး ယောက်တို့၏ကိုယ်ပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်ပင်ရှာဖွေကာ အကုန်အစင် ယူငင်နေသည်။

“ယူမသွားနိုင်တာတွေ ချန်ထားခဲ့ရမယ်၊ ယူမသွားနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှအားလုံး ချန်ထားခဲ့ရမယ်”

ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေယူငင်ရင်း နှုတ်မှလည်း ရေရွတ်ပြောဆိုနေသည်။

“ကျုပ်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ၊ မင်း ဘယ်သူလို့ အသက်မသေသေးသော ကျားရဲဆယ့်လေးသည် ကြီးစားအားတင်းကာ မေးသည်။

“စိတ်တိုင်းကျပြည့်စုံရွာက အရက်ရောင်းပြီး အငြင်းအခန်သန်တဲ့ နာမည်ကျော် သောင်းကစားသမား ဝါးရင်းတုတ် လီပေါက် ပဲပေါ့၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

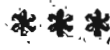
“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြော ... ပါ၊ ကျုပ် သိချင်တယ်၊ မဟုတ်ရင် ကျုပ် အသေ ... မပြောဘူး၊ ပြော ... ပါ”

လီပေါက်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ထုတ်ပြောမည့်အချိန်တွင် အိုက်တာရင့်နှင့် ကောင်းလင်ဖုန်းတို့နှစ်ယောက်သည် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဆိုရန် လီပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာကြသည်။

“ကဲ ... ကဲ ကျွန်တော် သွားမယ်၊ ဒီလူနှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် မတွေ့ချင်ဘူး”

လီပေါက်သည် ထိုသို့ပြောပြီး ဝါးရင်းတုတ် တံပိုးဖြင့် အရက်အိုးနှင့် ပဲပြားဟင်းအိုးတို့ကို ဆိုင်းကာထမ်းပြီး တစ်ချိုးတည်း ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

အိုက်တာရင့်နှင့် ကောင်းလင်ဖုန်းတို့က လှမ်းအော်ကာ အားကြသော်လည်း မရတော့ပေ။

ဝါးရင်းတုတ် လီပေါက်၏ နေအိမ်သည် ချမ်းသာတည်းခိုဆိုင်၏ အနောက်ဘက်တွင်ရှိသည့် တဲအိမ်တစ်လုံး ဖြစ်သည်။

လီပေါက်သည် ဆိုင်းထမ်းကို အိမ်ရှေ့တွင် ချထားပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်ခန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေကာ အထဲသို့ဝင် ထုတ်လာသော လီပေါက်ကို ပြုံးစိစိဖြင့် ဆီးကြိုနေသည်။

အိမ်ခန်းထဲမှ ပြုံးစိစိဖြင့် ဆီးကြိုနေသူမှာလည်း ချည်ကြမ်းအည်များကိုဝတ်ကာ ခေါင်းပေါ်တွင် မြက်ဦးထုပ်ကောင်းလျက် မြေထောက်တွင် မြက်ဖိနပ်စီးထားသော လီပေါက် ဖြစ်နေသော အြောင်ပင်။

အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည့် လီပေါက်က အိမ်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသည့် လီပေါက်ကို ပြုံးပြသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“အရက်ရောင်းသမားအဖြစ် လှုပ်ရှားလုပ်ဆောင်ရတာ ဘယ်လိုနေလဲ”

အိမ်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော လီပေါက်က မေးလိုက်သည်။

“သိပ်မလွယ်ဘူး၊ အလေ့အကျင့်မရှိတော့ ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် အသာထိုင်ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ရဲ့ အရက်ဆိုင်ထမ်းကို ငွေပေးငှားရမ်းပြီး ကျွန်တော့်လို အယောင်ဆောင်တာဟာ အရက်ရောင်းသမားတစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေကို သိချင်ရုံသက်သက်တော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

ဤစကားများအရ အိမ်ခန်းထဲတွင် စောင့်နေသည့်သူမှာ လီပေါက်အစစ်ဖြစ်ပြီး အပြင်မှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသူမှာ လီပေါက်အတွက် အဖောင်ဆောင်ထားသည့် လီပေါက်အတူဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

“ခင်ဗျားကလည်း အရက်ဆိုင်ထမ်းကို ငှားရမ်းတဲ့အပြင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခင်ဗျားလို အယောင်ဆောင်ခွင့်ပေးခဲ့တာဟာ ကျွန်တော် ပေးတဲ့ အသပြာကို မက်မောတာတစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“ငွေကြေး မြီးမြီးမြက်မြက်ရတာကို မက်မောတဲ့အပြင် ကျွန်တော့်မှာ အခြား ဘာကြောင်းတွေများ ရှိရဦးမှာလဲ”

“ဒီနေ့ ကျွန်တော် ဘယ်လို လှုပ်ရှားလုပ်ဆောင်မလဲဆိုတာ ထို ခင်ဗျားက သိနေပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ လုပ်တဲ့အလုပ်ထို ခင်ဗျားလည်း လုပ်ချင်နေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမှာ ထောက်ထားစရာ နောက်ဆံတင်းစရာတွေ ရှိနေတာကြောင့် ဇီဝိတ်ကို ချုပ်တည်းနေရတာ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားက ဒီနေ့ ဘာလှုပ်ရှားမှုတွေများ လုပ်ခဲ့လို့လဲ”

“ဖုန်းယန်ရဲတိုက်က ကျားရဲလေးယောက်ကို ချေမှုန်းပစ်လိုက်တယ်လေ”

“ဒီလို သိုင်းသမားဆိုးမျိုးကို ချေမှုန်းပစ်ချင်တဲ့စိတ် ကျွန်တော့်မှာ ရှိတာတော့ အမှန်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရွာထဲမှာ ယက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး အငြင်းအခန် လုပ်ရုံကလွဲ၍ ဘာမှ အစွမ်းအစ မရှိပါဘူး၊ ဖုန်းယန်ရဲတိုက်က ကျားရဲတွေကို သိုင်း၊ အကျော်အမော်တွေလို ဘယ်လိုလုပ် အန်တုနိုင်မှာလဲ”

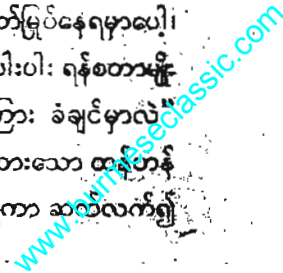
“ခင်ဗျားမှာ အစွမ်းအစမရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မဝံ့ရဲလို့ပါ”

“ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

လီပေါက်အတုက လီပေါက်အစစ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“မိုးကြိုးဂိုဏ်းချုပ် ဖန်ကျန်းဖူးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး အန်ဂွယွင်းကို ခိုးယူလာခဲ့တဲ့ မိုးကြိုးဂိုဏ်းဝင် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟာ သူ့အကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိရအောင် ဇာတ်မြုပ်နေရမှာပေါ့၊ သူ့ရဲ့ ဝမ်းကွည့်မငယ်တစ်ယောက်ကို နည်းနည်းပါးပါး ရန်စတာမျိုး လောက်နဲ့ သူ့လျှို့ဝှက်ချက် ဘယ်အပေါက်ကြား ခံချင်မှာလဲ”

လီပေါက် အတုအဖြစ် အယောင်ဆောင်ထားသော တန်ဟန်သည် အိမ်အတွင်းဘက်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ ဆယ်လက်၍

“ခင်ဗျားရဲ့ ဝမ်းကွဲညီမငယ် ရိပ်ရင်ကူကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ။ ဒီနေ့ည လက်ဖွာမင်းသား ရင်မိန့်ယန်က ကျွန်တော့်ကို ညစာစားသောက်ပွဲ ဖိတ်ကြားထားပါတယ်။ အဲဒီညစာ စားသောက်ပွဲကို ကျွန်တော်က ရိပ်ရင်ကူနဲ့ အတူတူလာခဲ့မယ်လို့ ကတိပေးထားခဲ့ပါတယ်။ ပြဿနာအဝဝကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ အဖော်ပြုပြီး လိုက်ခဲ့ဖို့သာ ပြောပေးပါ။”

***

ထိုနေ့ည ...။ ရင်မိန့်ယန်က ညစာ စားသောက်ပွဲကို ပန်းတစ်ရာ စားသောက်ခန်းမထဲတွင် ခင်းကျင်းသည်။

ထန်ဟန်နှင့် အတူ ရိပ်ရင်ကူ ပါလာသည်ကို တွေ့ရသော အခါ ကျန်းထင်ကျင့်မှာ အလွန်အံ့ဩသွားကာ ထန်ဟန်ကို လေးစားသည့်အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ထိုပြင် ထန်ဟန် ထိုင်နေသည့် စားပွဲတွင်လည်း အတူလာထိုင်သည်။ ရိပ်ရင်ကူကို မည်သို့မည်ပုံ ရအောင်ခေါ်ဆောင်လာသည်ကို အလွန်သိလိုချင်သည်။ သို့သော် နှုတ်မှ ထုတ်မပြောဘဲ ထန်ဟန် ပြောလာမည်ကိုသာ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

ယနေ့ည ညစာစားသောက်ပွဲမှာ ဧည့်သည် အတော်များသည်။ မိတ်ဆွေတို့ ကျ ပြည့်စုံရာတွင် ရောက်ရှိနေကြသော နာမည်ရသိုင်း အကျော်အမော်အားလုံးကိုပင် ဖိတ်ကြားထားလေသည်။

ဖိတ်ကြားခြင်းခံရသူ အားလုံးနီးပါးမင် ညစာ စားသောက်ပွဲသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ရောက်မလာကြသည့် လူများမှာ ကျောက်စိမ်းမင်းသား အိုကတော့ရင့် ဖိုးစဝ်စု ကောင်းလင်ဖုန်းနှင့် ပလွေနက် စွန်းလူယီတို့ သုံးယောက်သာ ဖြစ်သည်။

ရောက်ရှိလာကြသော ဧည့်သည်များတွင် ဒေါင်းညီအစ်မ သုံးဖော်တို့လည်း ပါဝင်သည်။ ဒေါင်းညီအစ်မသုံးဖော်တို့သည် အပျော်မယ် ရိပ်ရင်ကူနှင့် စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတည်းတွင်ပင် ထိုင်ကြသည်။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရန်လိုခဲ့ကြသည့် မိန်းကလေးများသည် သခုမူ တစ်စားပွဲတည်းထိုင်ကာ ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ပြောဆိုနေကြသည်။

ထန်ဟန်ကမူ အံ့ဩခြင်းမရှိပေ။

ထန်ဟန်သည် ရိပ်ရင်ကူကို မည်သို့မည်ပုံ ရှာဖွေခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို ကျန်းထင်ကျင့်အား ပြောမပြပေ။ ရွှေလှိုင်ရှင်ကိုးရန်မိန့်နှင့်သာ လောင်းကစားမှု အတွေ့အကြုံများကို ပြောဆိုရယ်မောနေသည်။

ထိုနေ့ည ညစာစားရသောက်ပွဲသည် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော စားသောက်ပွဲတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ အားလုံးပင် ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်ကြသည်။ ကျန်းထင်ကျင့်ကလည်း ထန်ဟန်နှင့် အရက်ပြိုင်မသောက်ခဲ့ပေ။

သိုင်းလောကရှိ သိုင်းသုံးစားများသည် ထိုနေ့ည ညစာစားသောက်ပွဲမှာလို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေကြလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်း။

***

အခန်း(၃)

(၄)လပိုင်း (၂၀) ရက်နေ့။

စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံရွာသို့ ထူးခြားသောလူများ ရောက်လာကြသည်။ ထိုလူစုကို ဝတ်စုံစိမ်းဝတ် အဘိုးကြီးသုံးယောက်က ဦးဆောင်လာသည်။

ဝတ်စုံစိမ်းဝတ် အဘိုးကြီးသုံးယောက်သည် မြင်းကိုယ်စီစီးကာ ရှေ့ဆုံးမှ ခေါင်းဆောင်လာသည်။ သူတို့နောက်တွင် မြင်းလှည်းကြီးများ ပါရှိလာသည်။

မြင်းလှည်းကြီးများသည် ဘီးလေးဘီးတပ်ဖြစ်ပြီး သန်မာထွားကျိုင်းသော မြင်းနှစ်ကောင်က ဆွဲသည်။

မြင်းလှည်း တစ်စီးနှင့် တစ်စီးကြားတွင် သန်မာသော ယောက်ျားကြီးများ အစုလိုက် ခြေကျင်လျှောက်ကာ ပါရှိလာကြသည်။ ထိုပြင် အသက်ငယ်သော လူလင်ပျို နှစ်ဆယ်ခန့်သည် မြင်းကိုယ်စီစီးကာ မြင်းလှည်းကြီးများ၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှ လိုက်ပါလာကြသည်။

မြင်းလှည်းကြီးများပေါ်တွင် ဂဝံကျောက်များ၊ အုတ်များ၊ ကျောက်စုန်များ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးသော ပျဉ်ပွားနှင့် သစ်လုံး

များ၊ ခေါက်တူး၊ ဂေါ်ပြား၊ တူ စသည့် ကိရိယာများ ပါလာသည်။

ထိုနောက် မြင်းလှည်းကြီးများပေါ်တွင် ပါလာသော ပစ္စည်းများကိုကြည့်ကာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အဆောက်အအုံတစ်ခုကို မိမိတို့ရွာတွင် လာရောက်ဆောက်လုပ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်ကြသည်။

မည်သူက ဤမျှလောက် ချောင်ကျွဲကာ ဝေးသိခေါင်များသည့် အရပ်ဒေသတွင် အဆောက်အအုံကြီး လာရောက်တည်ဆောက်ခြင်း ဖြစ်လေသနည်း။ ထိုအဆောက်အအုံသည် မည်သို့သော အဆောက်အအုံမျိုး ဖြစ်မည်နည်း။

ရွာစံလူများသည် အမျိုးမျိုးပြောဆို ထင်ကြေးပေးနေကြသည်။

ထိုပြင် မိမိတို့ရွာ၏ ရောင်းရေးဝယ်တာများ ပိုမိုတိုးပွားကောင်းမွန်မည်ဟုလည်း တွက်ထားကြသည်။

သူတို့တွက်ကိန်း မမှားပေ။

ဝတ်စုံဝတ်စိမ်း အဘိုးကြီးသုံးယောက် ဦးဆောင်သော ထိုလူစုသည် ရွာမြောက်ဘက်ရှိ မြေကွက်လပ်ကျယ်ကြီးတစ်ခုတွင် စခန်းချလိုက်ကြပြီးသည်နှင့် ရွာထဲရှိ စားသောက်ဆိုင်နှင့် အရက်ဆိုင်တို့တွင် လူများ ကြိတ်ကြိတ်တီး စည်ကားနေကြလေတော့သည်။

အရောင်းအဝယ်ကောင်းခြင်းသည် ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်သည့်အပြင် သူ့သက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံရွာတွင် ပြဿနာများ ပေါ်လာလေတော့သည်။

စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံရွာတွင် သာမန်အားဖြင့် စားနပ်ရိက္ခာများ ပြည့်စုံသည်။ သောက်ရေသုံးရေ လုံလောက်သည်။

သို့သော် ရုတ်တရက် လူအများအပြား ရောက်ရှိလာသောအခါတွင် စားနပ်ရိက္ခာနှင့် သောက်သုံးရေများ ရှားပါးလာလေတော့သည်။

ထိုလူစု ရောက်လာသည့်နေ့မှာပင် ရွာထဲရှိ စားသောက်ဆိုင်အားလုံးတွင် ရောင်းစရာတွေ အကုန်ပြောင်စင်သွားသည်။ အတိုးကြီး ဟုအနီး၏ ယုန်သားဆိုင်ဆိုလျှင် ချက်ပြုတ်ပြီးသွေ ယုန်သားဟင်းလျှာတွေသာမက နောက်နေ့များတွင်မှ သတ်ဖြတ်ချက်ပြုတ်ရန် လျှော့ထားသည့် ယုန်တွေမှာ အကုန်လုံး ကုန်သွားသည်။

စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံရွာသည် သောက်ရေ သုံးစရာအတွက် ရေတွင်းများကို အားကိုးအားထား ပြုသည်။ ရေတွင်းများသည် ရေထွက်ကောင်းသော်လည်း ရုတ်တရက် များပြားလာသော လူများအတွက်မူ လုံလောက်အောင် မရနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ရေတွင်းပိုင်ရှင်များက ထိုလူစုအတွက် ရေများပေးရန် ငြင်းဆိုကြရလေတော့သည်။

ဤတွင် ထိုလူစုသည် မတတ်သာတော့ပဲ တောင်ပေါ်စမ်းချောင်းများမှ ရေများကို သွားရောက်ခပ်ယူ အသုံးပြုရလေတော့သည်။ တောင်ပေါ်စမ်းချောင်းများ ရှိနေရာသည် အထော်လေး ဝေးကွာသည်မှာလွှဲ၍ ရေကောင်းရေသန့်များ ကောင်းစွာ ရနိုင်သောကြောင့် ထိုလူစုမှာ ရေငတ်ခြင်းသား ဒုက္ခမှ ကင်းဝေးသွားရသည်။

ထိုလူစုသည် ရွာမြောက်ဘက် မြေကွက်လပ်ကျယ်ကြီးတွင် ခြံဝင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းခတ်ကာ စခန်းချ နေကြသည်။ သူတို့ ဆောက်လုပ်မည့် အဆောက်အအုံနေရာသည် ထိုနေရာပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

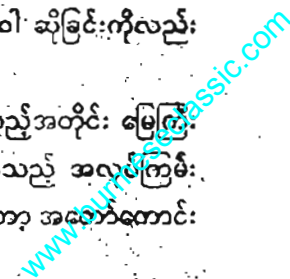
ခြံဝင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခတ်ပြီးနောက် မြေတိုင်းခြင်း၊ မြေတူးခြင်း၊ မြေပြုပြင်ခြင်းများ စတင်ပြုလုပ်ကြသည်။

ထိုလူစု၏စခန်းသို့ အရောက်အပေါက်ရှိသူမှာ ဝါးရင်းတုတ် လီပေါက်သာ ဖြစ်သည်။ လီပေါက်သည် ဈေးပေါသော အရက်ဖြူနှင့် ဈေးချိုသော ပဲပြားဟင်းကို ဆိုင်းထမ်းဖြင့် လိုက်ရောင်းသူဖြစ်ရာ အလုပ်ကြမ်းသမား အများစုဖြစ်သော ထိုလူစု၏ အကြိုက်ဖြစ်ကာ အလွန်ပင် အရောင်းရတွင်ကျယ်၏။

လီပေါက်သည် စခန်းထဲတွင် အရက်လျှောက်ရောင်းမှုရှင်း ထိုလူစု၏ အခြေအနေကို တနေ့တစောင်း လေ့လာကြည့်နိုင်ခဲ့သည်။

အလုပ်ကြမ်းသမားများသည် လှုပ်လို ကြိုခိုင်းသန်စွမ်းသည့် လူများ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကာယ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသလောက် အသိဉာဏ်ကမူ နည်းပါးလှသည်။ တစ်ယောက်မှ စာပေတတ်မြောက်ခြင်းမရှိ။ ဗဟုသုတလည်း နည်းလှသည်။ သူတို့ ဆောက်လုပ်ရမည့် အဆောက်အအုံသည် မည်သို့သော အဆောက်အအုံ ဖြစ်မည်ကိုမသိ။ အဆောက်အအုံပိုင်ရှင် မည်သူမည်ဝါ ဆိုခြင်းကိုလည်း မသိ။

သူတို့သည် ကြီးကြပ်သူက စေခိုင်းသည့်အတိုင်း မြေကြီးတူးခြင်း၊ မြေသယ်ခြင်း၊ အုတ်သယ်ခြင်း စသည့် အလုပ်ကြမ်းများကိုသာ လုပ်ကြသည်။ အကြေးငွေကတော့ အတော်ကောင်း

သည်။ လုပ်ခကို သုံးရက်တစ်ကြိမ် ရှင်းပေးသည်။ ထိုလုပ်ခကို ရွာထဲသို့သွားကာ အရက်ကောင်းကောင်း၊ ဟင်းလျာကောင်းကောင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါ စားသောက်ပြီး မိန်းမကြီးဟူ၏ ပြည့်တန်ဆာ အိမ်တို့ တစ်ခေါက်သွားရောက်နိုင်ရန် လုပ်လောက်သည်။ ထိုအလုပ် ကြမ်းသမားများသည် ဒါတွေကလွဲ၍ ကာမှ မဆိုကြပေ။ သိရန် လည်း မကြိုးစားကြ။ အလုပ်ထဲတွင် ကျွေးသည်ကိုစားကာ ခိုင်းတာလုပ်သည်။ လုပ်ခရလျှင် ရွာထဲသို့သွားပြီး စားသောက် သုံးဖြန်းပစ်ကြသည်။

အလုပ်ကြမ်းသမား အားလုံး ရှစ်ရာခန့် ရှိသည်။ အယောက် လေးဆယ်လျှင် တစ်စုဖြင့် အုပ်စုများဖွဲ့ထားကာ အုပ်စုတစ်စုကို ကြီးကြပ်သူတစ်ယောက်က အုပ်ချုပ်သည်။ အစုပေါင်း နှစ်ဆယ် ခန့်ရှိပြီး ကြီးကြပ်သူလည်း နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိသည်။

ထိုကြီးကြပ်သူတို့သည် အသက်ငယ်ရွယ်ပြီး အယောက် တိုင်းသည် သိုင်းပညာ အတော်ထက်မြက်သူများ ဖြစ်ကြ၏။

လူအားလုံးကို ဝတ်စုံစိမ်း အဘိုးကြီးသုံးယောက်က စီမံ ခန့်ခွဲသည်။ ထိုအဘိုးကြီးသုံးယောက်သည် တာဝန်ခံခေါင်းဆောင် များလည်း ဖြစ်ကြသည်။

လီပေါက်သည် ထိုအဘိုးကြီးသုံးယောက်တို့ကို အနီးနား အကဲခတ်ခွင့်မရသည့်အတွက် သိုင်းပညာအဆင့် ခမည်မျှရှိမည်ကို မသိနိုင်ပေ။ သို့သော် လူတို့လက်အောက်မှ ကြီးကြပ်သူများ၏ သိုင်းပညာကိုကြည့်၍ ခန့်မှန်းရလျှင် အဘိုးကြီးသုံးယောက်သည် ပထမတန်းသိုင်းသမားအဆင့်တွင် ရှိနိုင်ပေသည်။

ညနေဝိုင်းအချိန် ...

လီပေါက်သည် အရက်နှင့် ဟင်းလျာများ ရောင်းကုန်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာသောအခါ ထန်ဟန်သည် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်ကာ လီပေါက်ကို စောင့်လင့်နေသည်။

လီပေါက်သည် ဇနီးသည် ဖန်စူယွင်း အသင့်ပြင်ပေးထား သော ရေခဲလုံတွင် လတ်များဆေးကြော မျက်နှာသစ်ပြီး ထန်ဟန် နားသို့ လာထိုင်သည်။

“အင်း ... ခင်ဗျားကတော့ ချီးမွမ်းစရာ လူတစ်ယောက်ပဲပေါ့”

ထန်ဟန်က အရက်တစ်ခွက်ငဲ့သောက်ပြီး လီပေါက်ကို ပြောသည်။ လီပေါက်က ထန်ဟန်ကို ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဘာကြောင့်လဲဗျ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဪ ... ခင်ဗျားက စတားပြော ချိုချိုသာသာနဲ့ ဒီမိန်း ကလေးကို ဒီနေရာအရောက် ညှာခေါ်လာနိုင်လို့ပေါ့၊ ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ခင်ဗျားက ဟင်းကောင်းစားရတိုင်း ရှုယွင်းကို မြှောက် ပြောနေတာကိုး၊ ကိုယ့်တွက်လိန်း မှားနေတာကိုတော့ မသိဘူး”

“ကျွန်တော့်စကားက ဘယ်နေရာမှာ မှားသွားလို့လဲ”

“ကျွန်တော်က သူ့ကို စပြီး မျက်စိကျတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်စိကျပြီး အခွင့်အလမ်းပေးလို့ ချစ်သွား ကြတာ၊ ပြီးတော့ ခိုးရာလိုက်ဖို့ကိုလည်း သူကပဲ အကြံပေးတာဗျ”

ထန်ဟန်က ရယ်မောရင်း ဖန်စူယွင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက် တာ ...

“သူ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတာကို ဒီလိုပဲ

ကြည့်နေတော့မှာလား”

* ထို့နောက် လီပေါက်သည် မိမိ နှစ်ဖမ်းသိရှိခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ထန်ဟန်ကို ပြောပြသည်။

“အင်း... ကျွန်တော် ခန့်မှန်းထားတာတော့ ဟုတ်နေပြီ၊ သူတို့က စခန်းအတည်တကျဆောက်ပြီး အတိအလင်းကို ပေါ်ထွက်လာတော့မယ်”

လီပေါက် ပြောပြသည်များကို နားထောင်ပြီးနောက် ထန်ဟန်က ခေါင်းညှိတ်ကာ ပြောသည်။

“အဲဒီလူစုဟာ ဘယ်ရိုဏ်းအဖွဲ့က ဖြစ်မယ်လို့ ထင်သလဲ”
လီပေါက်က မေးသည်။

“ဘယ်ရိုဏ်းအဖွဲ့လဲ ဆိုတာကိုတော့ အခု မပြောချင်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား စဉ်းစားနိုင်ဖို့ အချက်တွေကတော့ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်ဟာ အဲဒီရိုဏ်းအဖွဲ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းထောက် နေရာတစ်ခုပဲ၊ ပိုင်ထင်တိန်းရဲ့ သိုင်းပညာစွမ်းကို ခင်ဗျားလည်း အသိပါ။ ဒါကို အခြေခံပြီး စဉ်းစားကြည့်ရင် ဒီရိုဏ်းအဖွဲ့ရဲ့ အင်အားဟာ အတော်ကြီးမားတာကို ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်”

ယခု တည်ဆောက်နေသည်မှာ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်း၏ ဌာနချုပ် အဆောက်အအုံဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ထန်ဟန်အနေဖြင့် တွက်မိထားပြီး ဖြစ်သည်။

* “ဒီနေရာဟာ သွားလမ်းလာလမ်း အလွန်ခက်ခဲတဲ့ ငှက်ရာဒေသတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သူတို့က ဘာကြောင့် ဌာနချုပ်စခန်း လာတည်ဆောက်ချင်နေရတာလဲ”
လီပေါက်က မေးသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို အစဉ်းစားရ ခက်နေတာပါပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ရဲ့ အင်အားကတော့ မနည်းဘူး၊ အတော်သတိထားဖို့ လိုတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

“ဒီအချိန်အတောအတွင်းမှာ ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်ဟာ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စအမျိုးမျိုး ရှာချိပြီး လုပ်သောင်ခဲ့တယ်။ ဒီအရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေထဲကနေပြီး နာမည်ရ သိုင်းပညာရှင် အတော်များများနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ပိုင်ထင်တိန်းက သိရှိနေတယ်။ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်နဲ့ ပျော့ကွက်တွေကို သူတို့က လက်ကိုင်ပြုထားနိုင်ကြပြီ”

“ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ရဲ့ အန္တရာယ်က မသေးဘူး၊ ဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ရမယ်၊ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းဟာ ကောင်းကျိုးမပြုပါဘူး၊ မကောင်းမှုဟာ ဆိတ်ကွယ်ရာ မရနိုင်ပါဘူး၊ သူတို့ ဘယ်လောက်ပဲ အင်အားကြီးကြီး တစ်နေ့တော့ ထိုက်သင့်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရမှာပါပဲ၊ လူဆိုးလူမိုက် လူယုတ်မာတွေရဲ့ သွားလမ်းဟာ တစ်လမ်းတည်း ရှိပါတယ်”

ထန်ဟန်သည် လီပေါက်၏ အိမ်တွင်ပင် ညစာစားသည်။ လီပေါက်နှင့် စကားစမြည် ဆက်လက်ပြောဆိုပြီး ညနက်မှ ပြန်လာခဲ့သည်။

* * *

ညအတော်နက်နေပြီ။

စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံစွာသည် အိပ်မောကျသလို တိတ်ဆိတ်နေသည်။

လူရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ကရားမွှေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိ ရာဘာကံသို့ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် သွားနေသည်။

ထိုသူသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ သွားရာတွင် မြေကြီးပေါ်မှ ပြေးသွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ အိမ်ခေါင်မိုးတစ်ခုမှ တစ်ခု ခုန်ကျော်ကာ သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ဖော့ပညာကောင်းပြီး သိုင်းပညာစွမ်း ထက်မြက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။

မကြာမီပင် ဝတ်စုံနက်သည် ကရားမွှေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သူသည် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ကာ ထောင်စုတို့၏ အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။

အိပ်ခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ကာ ပိတ်ထားသည်။ သို့သော် ဝတ်စုံနက်က ရှည်လျားသော ငွေအုပ်ရှည်တစ်ခုကိုသုံးကာ တံခါးသော့ကို အချိန်အနည်းငယ်အထွင်မှာပင် ပွင့်သွားအောင်ပွင့်လျက် အိပ်ခန်းထဲသို့ အသာဝင်လာခဲ့သည်။

အိပ်ခန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ဝတ်စုံနက်သည် ခုတင်အနီးသို့ လစ်ခနဲ ချဉ်းကပ်သွားကာ ထောင်စု၏ အိပ်ပျော်နေသော အကြောများကို ဖိနှိပ်လိုက်သည်။

မူလကပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေသော ထောင်စုမှာ ပို၍ဝင် အိပ်မောကျသွားသည်။

ဝတ်စုံနက်သည် ထောင်စုကို စောင်အောက်မှ ဆွဲထုတ်ယူကာ ခုတင်ပေါ်မှ မယုလျှတ် ခုတင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ခုံရှည်တစ်ခုပေါ်တွင် သွားတင်ထားသည်။ ထို့နောက် ...။

* * *

ဝတ်စုံနက်၏ ပိုင်နိုင်သော ချုပ်ဖမ်းမှုတွင် လိမော်စန်းမှာ မလှုပ်သာတော့။

“ဟေ့လူ့ အသက်မသေချင်ရင် အဝတ်အစားတွေ မြန်မြန် ဝတ်ပြီး အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့စမ်း။”

အခန်းပြတင်း အပြင်ဘက်ဆီမှ အေးစက်စက် ပြောလိုက်သော စကားသံ ပေါ်လာသည်။

လိမော်စန်းကို ချုပ်ဖမ်းပွေ့ဖက်ထားသော ဝတ်စုံနက်မှာ ဓုတ်တရက်မို့ ထိတ်လန့်သွားကာ ကိုယ်ခန္ဓာလည်း ဆတ်ခနဲ တုန်ရင်သွားရသည်။

ချုပ်ဖမ်းပွေ့ဖက်ထားမှု လျော့ရဲသွားသည့်အတွက် လိမော်စန်းသည် ထိုလူလက်မှ အလွတ်ရုန်းထွက်ကာ မိမိ၏ကိုယ်ကို စောင်ဖြင့် ရစ်ပတ်လိုက်သည်။

ဝတ်စုံနက်သည် ဓုတ်ပြီသွားသော အင်္ကျီကို လွှင့်မစ်ကာ ဘောင်းဘီကို ကောက်ယူဝတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ခုံတစ်လုံး

၆၂ စက္ကသိုလ်ဝင်ကြွယ်

ကိုကောက်ယူကာ မြတင်းပေါက်ဆီကို လှမ်းပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်နက်လိုလိုမှာပင် ကိုယ်ခန္ဓာ လှုပ်ရှားကာ အခန်းတံခါးမှ အပြင်သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။

ယင်းမှာ ဝတ်စုံနက်က အပြင်ဘက်တွင်ရှိနေမည့်လူကို လှည့်စားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ပြေးသွားသလိုလို အယောင်မြကာ တံခါးပေါက်မှလှည့်၍ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခြံဝင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဝတ်စုံနက်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ငြိမ်သက်နေသည်။ လူရိပ်လူယောင်လည်း မတွေ့ရပေ။

“စောစောက် ထိတ်သလိုလို လန့်သလိုလို ဖြစ်နေခဲ့သော ဝတ်စုံနက်မှာ သတ္တိတွေ ရှိလာသည်။

“ကျွန်ုပ်မှာမည် ကူးကျင့်ယုံ၊ အများက ပန်းတစ်ရာကူးကျင့်ယုံလို ခေါ်တယ်၊ မိတ်ဆွေက ကျွန်ုပ်ကိစ္စမှာ ဝင်ရှုပ်ရမှတော့ ဘာကြောင့် အပြင်ကို ထွက်မလာသေးတာလဲ”

ဝတ်စုံနက်က လေသံမာမာဖြင့် ဟန်တိတ်ထုတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို မမြင်မိတာပါ”

ရယ်မောပြောဆိုသံနှင့်အတူ ကူးကျင့်ယုံ၏ရှေ့သို့ လှေ့ဝယ်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

ထိုလှေ့ဝယ်၏ လှုပ်ရှားပုံမှာ လျင်မြန်လှသည်။ ရုတ်တရက် ကိုယ်ထင်ပြလိုက်သလိုမျိုးပင် ထင်နိုင်သည်။

ကူးကျင့်ယုံက သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာသော လှေ့ဝယ်ကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ အသက် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် အရွယ်သာ ရှိပြီး မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ ထိုလှေ့ဝယ်၏ အသက် ငယ်ရွယ်မှုကြောင့် ကူးကျင့်ယုံသည် အထင်သေးသည့်စိတ်များ ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျား အိမ်ထောင်ကျပြီးပြီလား”

“မကျသေးဘူး”

“ဒါဆို နည်းနည်းတော်သေးတယ်”

ကူးကျင့်ယုံက နားမလည်ဟန်ဖြင့် ...

“ဘာတော်သေးတာလဲ”

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ် လှေ့ဝယ်က မထိတရီ ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ခင်ဗျား အိမ်ထောင်ကျပြီးလို့ ခင်ဗျားဇနီးကို ဒီလိုပဲ အချောင်သမားတွေက ပျော်ပါးဖို့ကြံရင် ခင်ဗျားစိတ်ထဲ ဘယ်လို နေမလဲလို့ မေးမလို့ပါ၊ အခု ခင်ဗျားမှာ ဇနီးမရှိသေးလို့ တော်သေးတယ်လို့ ပြောရတာပေါ့”

“တောက် ... ခွေးကောင်လေး”

ကူးကျင့်ယုံသည် ဆက်လက်သည်းခံကာ နားမထောင်နိုင်တော့ဘဲ ရှေ့သို့ လှမ်းတက်ကာ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ် လှေ့ဝယ်တို့ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ် လှေ့ဝယ်သည် ကူးကျင့်ယုံ၏ လက်ဝါးကို ချက်တို အလွယ်ဝင် ရှောင်ပေးလိုက်သည်။ ကူးကျင့်ယုံသည် စိတ်မလျော့သေးဘဲ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ် လှေ့ဝယ်ကို ဆက်ဝါးဖြင့် ဆက်ကာဆတ်ကာ ရိုက်သည်။ လက်ဝါးရိုက်ချက်

တိုင်းသည် အားအင်ပြင်းထန်ပြီး သေကွင်း၊ သေကွက်နေရာများကို ဦးတည်နေသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူရွယ်သည် လှည့်ပတ်လှုပ်ရှားကာ လက်ဝါးရိုက်ချက်များကို ရှောင်တိမ်းနေသည်။ ကူးကျင့်ယုံကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုပေ။

သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ကျော် တိုက်ခိုက်ပြီးသည့်တိုင် ကူးကျင့်ယုံ အနေဖြင့် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူရွယ်၏ အင်္ကျီစကိုပင် ထိအောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ပေ။

ကူးကျင့်ယုံသည် မိမိအစွမ်းကို မိမိ သံသယ ဖြစ်လာသည်။ တစ်ဖက်လူကို အနိုင်ချနိုင်မည်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ မယုံကြည်တော့ပေ။

ကူးကျင့်ယုံသည် သူ့ဒေသကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်တော့မည့် အသွင်မျိုးပြုကာ လက်ဝါးရိုက်ချက်သုံးချက် အားကုန်သုံးကာ ရိုက်နှက်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ရိုက်နှက်ပြီးသည်နှင့် ချာစနဲ့ နောက်သို့လှည့်ကာ နှစ်ဘက်သို့ အတင်းပြေးလေတော့သည်။

“မပြေးနဲ့လေ ပြန်လာနဲ့”

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူရွယ်၏ လှမ်းအော်ဟစ်တားသံကို ကူးကျင့်ယုံ ကြားလိုက်ရသည်။

ကူးကျင့်ယုံသည် ဆိုစကားကို အလေးမထားဘဲ နှံ့ရံ့ပေသို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ထူးခြားသောအဖြစ်ကို ကူးကျင့်ယုံ လက်တွေ့ကြုံရလေတော့သည်။ မည်သည့်အချိန်က မည်ကဲ့သို့ ပြေးလွှား

လှုပ်ရှားလိုက်သည်မသိ။ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူရွယ်သည် ကူးကျင့်ယုံ ခုန်တက်လိုက်သည့် နှံ့ရံ့နေရာပေါ်တွင် မားမားကြီးရပ်လျက် ရှိနေသည်။

ထိုနှံ့ရံ့ဘက်သို့ ပြေးရာတွင် ကူးကျင့်ယုံသည် ရှေ့မှ ဖြစ်သည်။ ကူးကျင့်ယုံ၏ ကိုယ်ဖော့ပညာမှာလည်း အတော်ကောင်းသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူရွယ်၏ ကိုယ်ဖော့ပညာသည် မိမိထက် သာလွန်သည်ဖြစ်စေ၊ မိမိနောက်သို့ အပြေးလိုက်လာလျှင် ခရီးအတော်အတန် ရောက်မှသာ လိုက်နိုင်မည်ဟု ကူးကျင့်ယုံက တွက်ထားသည်။

အပေါ်သို့ ခုန်တက်လာသည့် ကူးကျင့်ယုံ၏ပခုံးကို ခြေထောက်ဖြင့် အသာဖိနှင်းချလိုက်သည်။

ကူးကျင့်ယုံမှာ ကိုယ်ဟန်ပျက်သွားကာ အပေါ်သို့ ခုန်ခတ်နိုင်တော့ပုံ အောက်သို့ ကားခနဲ ပြန်ကျသွားသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူရွယ်သည် ကူးကျင့်ယုံနှင့်အတူ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်ပါလာသည်။

“ခင်ဗျားက လူကြားလို့မှမကောင်းတဲ့ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ပြီ ဩတာကို ကျွန်တော်က အလွယ်နဲ့ လွှတ်ပေးမယ် ထင်နေသလား၊ ငြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့နောက်မှာ ရပ်ပေးနေတဲ့ လူတွေကိုလည်း တွန့်တော်က ကြောက်မယ်လို့ မထင်လေနဲ့၊ ခင်ဗျား မှားသွားမယ်”

ထိုလူရွယ်၏ မထီတရီအမြီးနှင့် အေးစက်စက် ပြောဆိုမှုကို ကြည့်ကာ ကူးကျင့်ယုံသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရမိသည်။

“ဟင် ... မင်း ... မင်း စီးခဲထန်ဟန် မဟုတ်လား”

ကူးကျင့်ယုံက အလန်တကြား ပြောသည်။

မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံဝတ်လှူရွယ်က ခေါင်းညိတ်ပြုကာ

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော် ထန်ဟန်ပဲ၊ အခု ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မေးခွန်း နည်းနည်းပါးပါးမေးမယ်၊ ခင်ဗျား အမှန်အတိုင်းပြောမလား”

ကူးကျင့်ယုံမှာ အလွန်ပင် ကြောက်လန့်နေကာ ရုတ်တရက် ဆပြေမပေးနိုင်ပေ။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ ယတိပြတ် စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ...

“မင်း မေးတာတွေကို အမှန်အတိုင်းပြောရင် ကျုပ်အတွက် ဘယ်လို အကျိုးရှိမှာလဲ”

“ခင်ဗျားအသက် ချမ်းသာရာရမယ်”

“အသက်ချမ်းသာပေးပြီး ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာကို ဖျက်ဆီးပစ်မှာလား”

“မဖျက်ဆီးပါဘူး”

“ကျုပ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မသန်မစွမ်းဖြစ်အောင်ကော မလုပ်ဘူးပေါ့”

“မလုပ်ပါဘူး”

“မင်း ပြောတဲ့စကားကို တည်ပါတယ်နော်”

“စိတ်ချပါ၊ ထန်ဟန်ဟာ ပြောထားတဲ့စကားကို ဘယ်တော့မှ မမျက်ဘူး”

“ကဲ ... ခင်ဗျား ဘာမေးချင်လဲ”

ကူးကျင့်ယုံက ပြောသည်။

“ခင်ဗျားဟာ သမာဓိစင်ကြယ်ဝိုင်း ဝိုင်းဝင် သိုင်းသမား အစယောက် ဖြစ်ပြီး အခု လောလောဆယ်မှာ ရွာမြောက်ဘက် ခြေကွက်လပ်က အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ကြီးကြပ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် လုပ်ဆောင်နေတာကို ကျွန်တော် သိထားပြီးပါပြီ၊ ကဲ ... စမေးတော့မလား၊ ခင်ဗျားလို သမာဓိစင်ကြယ် ဝိုင်းဝင်တစ်ယောက်က ဘာကြောင့် ဒီလုပ်ငန်းမှာ ကြီးကြပ်သူ အာလုပ်နေတာလဲ”

“အခကြေးငွေ ကောင်းကောင်းရလို့ပါ”

“ဘယ်လောက်များရသလဲ”

“တစ်လကို ငွေသား ငါးဆယ်ကျပ်သား ရပါတယ်”

“ဒီအဆောက်အအုံဟာ ဘယ်သူ့ အဆောက်အအုံလဲ”

“ဟူမိဒားစုဂေဟာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အလုပ်ရှင်က ဟူအမျိုးအနွယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သေချာရဲ့လား”

“သေသေချာချာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အားလုံးက ခိုဆို ပြောဆိုနေကြတာပါပဲ”

“အဲဒီအလုပ်ရှင်ကို ခင်ဗျား တွေ့ဖူးသလား”

“ဟင်အင်း မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“ဒီလုပ်ငန်းခွင်မှာ ဦးဆောင်စီမံနေကြတဲ့ အဘိုးကြီး ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ”

“အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး အဘိုးကြီးက နောင်ကြီးမဲ့ ဟုယိတုလို့ ခေါ်တယ်၊ မျက်နှာမှာ အမာရွတ်ရှိတဲ့ အဘိုးကြီးက အကြင်နာမဲ့ စုရှင်းဟန်ပါ”

“ဪ ... ထောင်ပိုင်း လူဆန်းနှစ်ယောက်ကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျန်တဲ့ ပန်းကျယ်ကျယ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အဘိုးကြီးကကော”

“ယူကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဆရာ သမာဓိလက်ဝါး ဆား ကောင်းလို့ ပါပဲ”

“သူတို့သုံးယောက်ဟာ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းမှာ ဘယ်လို အဆင့် အတန်းမျိုး ရှိလဲ”

ကူးကျင့်ယုံသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကာ ...

“ဘာ ... နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းလဲ၊ အဲဒါမျိုးကို ကျုပ် မကြား ပူးဘူး”

ထန်ဟန်က ကူးကျင့်ယုံကို စိန်းစိန်းကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျား ဆရာက ခင်ဗျားတို့အလုပ်ရှင်ရဲ့ အကြောင်းကို ပြောမပြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ပြောမပြပါဘူး”

“ခင်ဗျားကို မေးချင်တာကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ”

ထန်ဟန်က ဤသို့ပြောပြီး ညာလက်ကိုဆန့်ထုတ်ကာ ကူးကျင့်ယုံ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်နှင့် ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ သွေးကြောကွယ် သုံးခုကို လျင်မြန်စွာ မိထောက်လိုက်သည်။

ကူးကျင့်ယုံမှာ ရှောင်တိမ်းရန်ပင် မစဉ်းစားနိုင်တော့။ အကယ်၍ ရှောင်တိမ်းသည့် တိုင်အောင်လည်း လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

“ဟင် ... ခင်ဗျားက ပြောထားတဲ့စကားကို ဖျက်တော့ မှာလား”

အကြောပိတ်ခံထားရသော ကူးကျင့်ယုံက အလန့်တကြား ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကို မချွေပါဘူး။ ခင်ဗျား ရဲ့ သိုင်းပညာကိုလည်း မဖျက်ဆီးပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ကို ထိခိုက်အနာတရဖြစ်အောင်လည်း ဓလုပ်ပါဘူး။ ပြောထားတဲ့ စကားအတိုင်း တည်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို အကြောပိတ်ရတာလဲ”

“ခင်ဗျားကို ခင်ဗျားဆရာဆီ ပို့ပေးချင်လို့ပါ”

ကူးကျင့်ယုံမှာ အလွန်စင် ထိတ်လန့်သွားရသည်။

ဒါပေမဲ့ သူသည် ထန်ဟန်ကို အဖြစ်မဆိုသာတော့ပေ။

ထန်ဟန်သည် ကူးကျင့်ယုံ တောင်းဆိုသည်များကို လိုက် ဆရာခံသည်။ ထိုအချိန်တုန်းက မိမိကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလိုရာသွားခွင့်ပြုရန် ထည့်သွင်းမတောင်းဆိုခဲ့မည်ကိုသာ ကူးကျင့်ယုံမှာ နောင်တရနေမိသည်။ မိမိတို့ယ်မိမိ ပြန်လည် အပြစ်တင်နေမိသည်။

ကူးကျင့်ယုံသည် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက် ခိုက်ကျသွားသည်။

“ကဲ ... ကျွန်တော်တို့ သွားကြစို့လား”

ထန်ဟန်က ထိုသို့ပြောပြီး အကြောပိတ်ခံထားရသော တူးကျင့်ယုံကို ဆွဲခေါ်တာ ပြေးထွက်သွားမည်ပြုသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝင်းနဲရဲအထက် မှောင်ရိပ်ကျရာ နေရာဆီမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟောဒီမှာ နှစ်ယောက်ရှိနေသေးတယ်၊ တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားစမ်းပါ”

ဝင်းနဲရဲထက် မှောင်ရိပ်ကျနေရာမှ စကားသံပေါ်လာသည်။ ထိုနောက် အကြောပိတ်ခံထားရသည့် လူနှစ်ယောက် နှစ်ယောက်မှ အောက်သို့ ကျလာသည်။

“ဒီလူနှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ရွာမြောက်ရိုင်း မြေကွက်လပ်မှာ အဆောက်အအုံဆောက်နေတဲ့လူစုထဲက ကြီးကြပ်သူတွေပါ၊ ပြီးတော့ သမာဓိစင်ကြယ်ရိုက်က ရိုက်က ဝင်းနဲရဲသမားတွေလည်း ဖြစ်တယ်”

ထန်ဟန်သည် အကြောပိတ်ခံထားရသည့်အတွက် မလှုပ်ရှားနိုင် ဖြစ်နေကြသော သမာဓိစင်ကြယ်ရိုက်က ဝင်းနဲရဲသမားတစ်ချက်ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

သမာဓိစင်ကြယ်ရိုက်က သည်းမှလစာ လမ်းမှန်သိုင်း အလှည့်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ယနေ့တွင်မှ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် လမ်းမှားကိုလိုက်ကာ သိုင်းသမားဆိုးများနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်နေကြသည်ကို ထန်ဟန်အနေဖြင့် မတွေ့တတ်ပေ။

“ကျွန်တော်မှာက လက်နှစ်ဖက်ပဲရှိတယ်၊ ဒီလူသုံးယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခေါ်သွားနိုင်မှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့လည်း ဆင်းလာပြီး ကူညီပေးကြပါဦးမှပေါ့”

ထန်ဟန်က အသံထွက်ပေါ်လာရာဘက်သို့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က စီးပွားရှာပြီး မိသားစုကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေရတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်၊ သိုင်းလောကရဲ့ အရုပ်အထွေးတွေမှာ မပါဝင်လိုပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ထွက်လာပြီး မကူညီနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကျန်တဲ့လူတစ်ယောက်ကကော ဘယ်လိုလဲ”

ထန်ဟန် လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် မှောင်ရိပ်ကျရာဘက်မှ အခြားလူတစ်ယောက်၏ စကားသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“အခုကိစ္စမှာ မီးခဲထန်ဟန်ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်မှသာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်က မှာမည်ထင်ပေါ်မှုကို မလိုလားပါဘူး”

“ခင်ဗျားတို့က နောက်ကျွယ်ကပဲ လှုပ်ရှားချင်ကြတာကိုး”

ထန်ဟန်က ပြောလိုက်သည်။

မှောင်ထဲမှ ရယ်မောသံနှစ်ခု ပြိုင်တူပေါ်လာသည်။ ရယ်သံချောက်သွားနှင့်အတူ မှောင်ထဲမှ လူနှစ်ယောက်လည်း အဝေးသို့ သွတ်သွားကြသည်။

အာနိ(၄)

နေမင်းသည် အရှေ့ဘက်မှ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာလေသည်။

ကျောင်းကြီးဘုံကျောင်း၏ အဝင်ဝအနီးတွင် လူအများ စည်စည်ကားကား ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုနေရာတွင် စိတ်ဝင်စားစေကောင်းသည့်အရာများ ရှိနေသည်။

ဘုံကျောင်းအဝင် တံခါး၏ရှေ့ဘက်နားတွင် ဝါးထိုင်သုံးလုံးချထားသည်။

သစ်သားပြားပေါ်တွင် ဆေးနီဖြင့် လှူယုတ်မာများ ဟူသောစာကို ရေးထားသည်။

ဝါးထိုင်ခုံ သုံးလုံးပေါ်တွင် ကူးကျင့်တုံတုံ သုံးယောက် ထိုင်လျက်သား ရှိနေသည်။

သူတို့သုံးယောက်လုံး အကြောပိတ်ခံထားရသည့်အတွက် မလှုပ်ရှားနိုင်ကြပဲ ထိုင်ခုံမှလည်း ထမသွားနိုင်ကြပေ။

အဆောက်အအုံ တည်ဆောက်နေသူများကို ခေါင်းဆောင်သည့် အဘိုးကြီးသုံးယောက်သည် ညက ကျောင်းကြီးဘုံကျောင်းထဲတွင် ညအိပ်နေထိုင်သည်ကို ထန်ဟန်က သိထားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကူးကျင့်ယုံတို့သုံးယောက်အား ဘုံကျောင်းရှေ့တွင် လာထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ ထိုင်ခုံများ၏ အနီးရှိ ဘုံကျောင်းတံခါးအဝင် ကျောက်လှေကားပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။

ဘုံကျောင်းတံခါးသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပွင့်သွားကာ နောင်ကြီးမဲ့ ဟူယုံထု၊ အကြင်နာမဲ့ စုရှင်းဟန်နှင့် သမာဓိလက်ဝါးဆားကောင်းလိုတို့သုံးယောက် ခြေလှမ်းမှန်မှန် လျှောက်လှမ်းထွက်လာကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေသော ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် အခြေအနေကို ခန့်မှန်းမိကြသည်။

ဟူယုံတုသည် ထန်ဟန်ကို စိန်းစိန်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မောင်ရင်လေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ထန်ဟန်က ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ကာ ...

“ကျွန်တော့်နာမည် ထန်ဟန်”

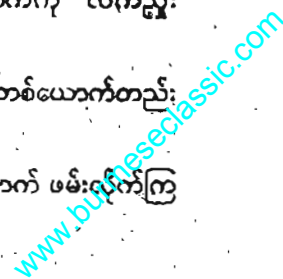
“မီးခဲထန်ဟန်လား”

“မမှားဘူး”

ဟူယုံတုသည် ကူးကျင့်ယုံတို့သုံးယောက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ ...

“သူတို့သုံးယောက်လုံးကို မောင်ရင်လေးတစ်ယောက်တည်း အဖိစမ်းတာလား”

“ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်တပည့်နှစ်ယောက် ဖမ်းလိုက်ကြဿဝါ”

ဘုံကျောင်းရှေ့တွင် စုရုံးစုရုံးရှိနေကြသည့် လူများထဲတွင် ကျန်းထင်ကျင့်နှင့် လီပေါက်တို့နှစ်ယောက် ပါရှိနေသည်ကို ထန်ဟန်က တစ်စေ့တစ်စောင်း တွေ့မြင်ခဲ့ရပြီး ဖြစ်လေသည်။

ညက သမာဓိစင်ကြတ် ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းပို့ခဲ့ပြီး မောင်ရင်လေးက ပြန်သည် ထွက်ခွာသွားကြသည့် နှစ်ယောက်သည် ကျန်းထင်ကျင့်နှင့် လီပေါက်ဖြစ်ကြသည်ကိုလည်း ထန်ဟန် သိထားပြီး ဖြစ်သည်။

ယခု မိမိ၏စကားကို လူများကြားထဲတွင် ရှိနေသည့် ကျန်းထင်ကျင့်နှင့် လီပေါက်တို့ကြားလျှင် အတော်ပင် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားမည်ဟု ထန်ဟန် တွေးမိကာ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ရှုပြီးလိုက်မိသည်။

“မောင်ရင်လေးက အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ တပည့်တွေ တာတွေတောင် ရှိနေတာကိုး”

ဟုယ်ထုက ပြောသည်။
ထန်ဟန်က မထီတရီ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“တပည့် လက်ခံတာ အသက်အရွယ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ကိုယ့်တပည့် လူကောင်းသူကောင်းဖြစ်အောင် သွန်သင်ဆုံးမနိုင်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ တပည့်က ရမ်းကားနေရင် ဆရာလုပ်တဲ့သူလည်း သိက္ခာထိခိုက်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကူးကျင့်ယုံတို့၏ဆရာ ဆားကောင်းထိုမှာ မျက်နှာမည်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မောင်ရင်လေးဟာ သိုင်းပညာ အတော်မဆိုးဘူးလို့ ကြားမိတယ်”

“ကူညီကာကွယ်ပေးသင်တဲ့လူကို ကူညီကာကွယ်ပေးနိုင်ပြီး ဆုံးမချေမှုန်းသင့်တဲ့လူကို ဆုံးမချေမှုန်းနိုင်လောက်တဲ့ အဆင့်မျိုးတော့ ရှိပါတယ်”

“မောင်ရင်လေးက ကျုပ်တို့ကို ဆုံးမချေမှုန်းချင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ မရမ်းကားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဒီရွာကို ရောက်လျှင်ကြတာ ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဒီရွာမှာ မနေထိုင်သွားရမဲ့ အချိန်တွေ့အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ လုပ်စရာတွေလည်း အများကြီး ကုန်သေးတယ်။ အများရဲ့အမြင်မှာ လူဆိုးသူဆိုးတွေ ဖြစ်မသွားရအောင် ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် ထိန်းသိမ်းကြဖို့ လိုပါတယ်”

ဟုယ်ထု၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။
အကြင်နာမဲ့ စုရင်းဟန်က အေးစက်စက်အသံဖြင့် ...

“ဒီက မောင်ရင်လေးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်”

စကားပြောရင်း ညာလက်ကို သုံးကြိမ် ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

“အား”
“အင်း”
“အို”

ခပ်တိုးတိုး ညည်းသံသုံးချက် ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဝါးထိုင်ခုံများပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည့် ကူးကျင့်ယုံတို့ ဆုံးယောက် ဇက်ကျိုးတာ ခေါင်းငိုက်စိတ်ကျသွားသည်။

ကူးကျင့်ယုံတို့ ဆရာသမားဖြစ်သူ ဆားကောင်းလိုကို မေးမြန်းတိုင်ပင်ခြင်းပင်မပြုဘဲ ကူးကျင့်ယုံတို့ကို ဆုံးမသုတ်သင် ပစ်လိုက်သည်။

သမာဓိစင်ကြယ်ဝိုင်းချုပ် ဆားကောင်းလိုကလည်း မည်သို့မှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မရှိပေ။ မည်သည့်စကားမှလည်း မပြော။ ချာခနဲလှည့်၍သာ ဘုံကျောင်းဝင်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ အကြင် နာမဲ့ စုရှင်ဟန်ကလည်း ဆားကောင်းလို၏နောက်မှ လိုက်ပါ သွားသည်။

နောက်ကျန်နေသူ ဟူယီထုက ထန်ဟန်ကို ကြည့်လိုက် ပြီး ...

“မောင်ရင်လေး ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်ရင်လေးဟာ သိုင်းပညာမြင့်မားပြီး ကျိုးကြောင်းဆက်စပ် တွေးတာတတ်ပါ တယ်၊ အပြောအဆိုရင့်ပြီး သတ္တိလည်း ပြောင်မြောက်ပါတယ်၊ နောက်နောင် အချိန်တွေကျမှ မောင်ရင်လေးနဲ့ တွေ့ကြုံသေး တာပေါ့”

လူအများမှာလည်း စိတ်ကျေနပ်သွား၍လား၊ ဆက်လက် ကြည့်စရာပွဲကြီးပွဲကောင်း မရှိတော့၍လားမသိ အလျှိုအလျှိုပင် ပြန်သွားကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူတစ်ယောက် ထန်ဟန်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

***

ထန်ဟန်၏အနီးသို့ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူတစ်ယောက် ချဉ်းကပ်လာပြန်သည်။

ထိုသူမှာ လီပေါက်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဆရာလည်း အတော်ပင်ပန်းနေပါပြီ၊ တပည့်က အရက် ဝိုင်းနဲ့ ဂါရဝပြုပါရစေ”

လီပေါက်က ထန်ဟန်ကို ဦးညွှတ်ပြီး ပြောသည်။

စောစောက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မိမိ၏ တပည့်များဟု ထန်ဟန်က ပြောကြားခဲ့သည်ကို နောက်ပြောင်ကာ ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ အပေါစားအရက်ဖြူ တိုက်မလို့လား”

လီပေါက်က ရယ်မောကာ ပြန်ပြောသည်။

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာအကြိုက် နှစ်တစ်ရာဝါးစိမ်း အရက် တိုက်မလို့ပါ”

“ဟာများ ... အချင်းချင်းတွေ ဒီလောက် အကုန်အကျခံ နေပါနဲ့”

“ဒီနေ့ ဟိုအဘိုးကြီးသုံးယောက်က ဆရာအပေါ် အတော် တွေ့မနပ်ဖြစ်သွားကြပြီး အခြေအနေကြောင့် ဒေါသစိတ်ကို နှုတ်တည်း ထားလိုက်ရတာဆိုတော့ ဆရာ့အဖို့ အရက်သောက်နိုင် သ့်အချိန် သိပ်စွဲတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အချိန်ရှိတုန်း အကောင်းစား အရက်ကို သောက်နိုင်အောင်လို့ တပည့်က စီစဉ်ပေးရတာပါ”

၇၈ တက္ကသိုလ်ဝင်ကြွယ်

“အင်း ... ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ တပည့်က ဒီလို အလိုက်သိသိ စီစဉ်ပေးမှတော့ ဘယ်ငြင်းလို့ သင့်တော်မှာလဲ၊ ဒါနဲ့ ဟိုတပည့် တစ်ယောက်ကော”

“သူက အဘိုးကြီးကျောက်ဆီမှာ ဆရာအတွက် လိုအပ်မယ့် ပစ္စည်းတစ်ခု စရံသွားသတ်နေပါတယ်”

ထန်ဟန်သည် လီပေါက် ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း မသိသည့် အတွက် ...

“အဘိုးကြီးကျောက်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာပစ္စည်းများ စရံသွားသတ်နေတာလဲ”

“အဘိုးကြီးကျောက်ဆိုတာက ခေါင်းဆွေ ပြုလုပ်ရောင်းချတဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျန်းထင်ကျင့်က ခင်ဗျားအတွက် ခေါင်းတစ်လုံး စရံသွားသတ်နေတာပါ။”

“အရက်ပိုင်းကကော ဘယ်ခုပြင်ထားလဲ”

“အဘိုးကြီးကျောက်ရဲ့ ဆိုင်မှာပါပဲ”

“ဒါဆိုရင် အဲဒီကို သွားကြပါဆိုလား”

“အဆင်သင့်ပါပဲ”

***

အဘိုးကြီးကျောက်၏ ခေါင်းပြုလုပ် ရောင်းချသောဆိုင်မှာ ရွာအရှေ့ဘက်အစွန် သရိုင်းကုန်းများတွင် တည်ရှိသည်။

အဘိုးကြီးကျောက်သည် မုဆိုးပိုဖြစ်ကာ သာသမီးလည်း မရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်သည်။ သူ၏ အိမ်ဧဟာမှာ အခန်းအတော်များကာ ကျယ်ဝန်းသည်။

ထန်ဟန်နှင့် လီပေါက်တို့သည် အဘိုးကြီးကျောက်၏ ဆိုင်ထဲသို့ နောက်ဘက်အပေါက်မှနေ၍ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်ထဲသို့မသွားပဲ ဆိုင်ခန်းနေရာ ထဲသို့သာ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ခန်းမှာ အတော်လေး ကျယ်ဝန်းသည့် အခန်းကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးသော ခေါင်းများကို စင်ဖြင့်များပေါ်တွင် အကန့်လိုက် တင်ထားသည်။

လုပ်လက်စ ခေါင်းများမှာ အခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဟို နားတစ်ခု သည်နားတစ်ခု ရှိနေကြသည်။

ထန်ဟန်သည် အဘိုးကြီးကျောက်နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်မှု မရှိ သော်လည်း တွေ့ပွဲ သိဖူးထားကြသည့်အတွက် လီပေါက်က အဝင်ပန်းခံကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက် ပေးမနေတော့ပေ။

စစ်တုရင်ထိုးနေကြသော ကျန်းထင်ကျင့်တို့ နှစ်ယောက်၏ သားနားတွင် ခေါင်းတစ်ခုကို ပြောင်းပြန်လှန် မှောက်ကာ စားပွဲ သွယ် အသုံးပြုလျက် အရက်နှင့်ဟင်းလျာများ ခင်ကျင်းထားသည်။ အရက်နဲ့က သင်းယုံ့နေသည်။ အနံ့ကို ရှုမိသည်နှင့် အကောင်းစား နှစ်တစ်ရာ ဝါးစိမ်းအရက်ဖြစ်ကြောင်း ထန်ဟန် အလည်လိုက်သည်။

“ဟိုဘက်မှာ အရက်နှင့်ဟင်းလျာတွေ အဆင်သင့်ရှိနေ သေး၊ စိတ်တိုင်းကျသာ ပူးဆောင်ပါ။ အားမနာပါနဲ့ ခင်ဗျား အတွက် ခေါင်းတစ်လုံးတော့ ရွေးပြီး စရံသတ်ထားလိုက်ပြီ။ ကျယ်အဝန်း၊ အတိုအရှည်၊ အသွင်အဏ္ဍာန် အားလုံး ပထမတန်း ဖြစ်ပါ။ ခင်ဗျားစိတ်ကြိုက် တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

၈၀ စက္ကသိုက်ဝင်းကြွယ်

ကျန်းထင်ကျင့်က အရက်ဟင်းလျာများ ပြင်ဆင်ထားသည့်ဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး ပြောသည်။

ထန်ဟန်က မဆီတရီပြုံးကာ ပြန်ပြောသည်။

“ဒီခေါင်းက ခင်ဗျားအတွက် သီးသန့် ရွေးပေးထားတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ် ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည့် သိပ်မကွာပါဘူး။ ဒီတော့ ဒီခေါင်းကို ဘယ်သူပဲသုံးသုံး အဆင်မပြေနိုင်ပါတယ်”

ကျန်းထင်ကျင့်သည် ထန်ဟန်နှင့် စကားနိုင်လှကာ ဆက်မပြောတော့ပဲ လီပေါက်ကို လှမ်းကြည့်လျက် ...

“သူ့ကို အကြောင်းစုံ ပြောပြပြီးပြီလား”

လီပေါက်က ခေါင်းခါယမ်းပြပြီး ...

“မပြောရသေးဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောပြတာကို သူက ယုံချင်မှ ယုံမှာ”

ကျန်းထင်ကျင့်က အဘိုးကြီးကျောက် အက်လှည့်ကာ ...

“ကဲ ... ကဲ အဘကိုယ်တိုင်ပဲ သူ့ကို ရှင်းဖြလိုက်ပါတော့”

ယခုကိစ္စသည် ကျင်းထင်ကျင့်နှင့် လီပေါက်တို့က မိမိတို့ နောက်ပြောင်လို၍ သည်နေရာသို့ ခေါ်လာခြင်း မဟုတ်နိုင်ကြောင်းကို ထန်ဟန် နားလည်သည်။ အဘိုးကြီးကျောက်သည် သိုင်းပညာ မတတ်မြောက်ပေ။ ကျန်းထင်ကျင့်တို့သည် မိမိတို့ နောက်ပြောင်လိုသည့်တိုင်အောင် အဘိုးကြီးကျောက်လို ရိုးသားပြီး သိုင်းပညာမတတ်သူ တစ်ယောက်ကို အသုံးချမည် မဟုတ်ကြောင်း ထန်ဟန် သိသည်။

အဘိုးကြီးကျောက်သည် ကျန်းထင်ကျင့်ကို အပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်က ကြည့်သည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး စတင်ပြောသည်။

အဘိုးကြီးကျောက်က စတင်ပြောလာသည်။

“ကျုပ်အထင်ကတော့ ဒီကိစ္စဟာ မောင်ရင်လေး ထန်ဟန်နဲ့ ဘယ်လိုမှမသက်ဆိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟောဒီက မောင်ရင်လေး ကျန်းထင်ကျင့်တို့ နှစ်ယောက်က ...”

ကျန်းတင်ကျင့်က ကြားဖြတ်ကာ ...

“အဘက ရှင်းအောင် ကြည့်ပြောပါ။ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းကို စရံလာသတ်တာက သူ့အတွက်ဖြစ်ပြီး ဟိုကိစ္စကသာ သူနဲ့ မပတ်သက်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီကိစ္စအကြောင်းကို သူတို့ကြားတာနဲ့ မောင်ရင်လေး ထန်ဟန်အတွက် ခေါင်းတစ်လုံး စရံသတ်ခဲ့ကြတာပါ”

အဘိုးကြီးကျောက်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီး ...

“ခေါင်းပြုလုပ် ရောင်းချတဲ့လုပ်ငန်းကို ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်ဆီက အမွေဆက်ခံခဲ့တာပါ။ ဒီနေရာမှာရှိတဲ့ အိမ်က အတော်ကျယ်ဝန်းတယ်။ အခန်းပေါင်း ဆယ်ခန်းလောက်ကို ရှိတယ်။ ကျုပ်တစ်ယောက်အဖို့တော့ နေစရာအကျယ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ခေါင်းပြုလုပ် ရောင်းချတဲ့အလုပ်က သိပ်မတွင်ကျယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီလုပ်ငန်းက ဝင်ငွေကလည်း မဖြစ်စလောက်ပဲရတယ်”

အဘိုးကြီးကျောက်သည် ရိုးအသူဖြစ်သည့်အတိုင်း စကားတိုလည်း ရေရှေ့လှည့်လည် မပြောတတ်ပေ။ သူ၏စကားများသည်

စေလည်လည် ပြစ်နေသည်။ အဓိကပြောရမည့် ကိစ္စကို မပြောဘဲ သူ့အကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောနေသည် ထန်ဟန်ကတော့ သည်းခံကာ နားထောင်နေသည်။

“ဒါနဲ့ ဝင်ငွေလေးဘာလေး ရှနိုင်အောင် အားနေတဲ့ အိမ်ခန်းတွေကို ငှားရမ်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

လီပေါက်က ကြားဝင်ကာ ထောက်ပေးသည်။

အဘိုးကြီးကျောက်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပြောပြန်သည်။

“အဘရဲ့အခန်းကို ဈေးဦးပေါက်ငှားရမ်းခဲ့သူဟာ ဟောဒီက သိုင်းမင်းသား ကျန်းထင်ကျင့် မဟုတ်လား”

လီပေါက်က ဝင်ထောက်ပေးပြန်သည်။

“မှန်ပါတယ် ... မှန်ပါတယ်။ ဟောဒီက မောင်ရင်လေး ကျန်းထင်ကျင့်ဟာ သိပ်တိုကောင်းတဲ့ အိမ်ငှားတစ်ယောက်ပါ။ နှမြောတွန့်တိုခြင်းလဲ မရှိဘူး။ နောက်ဆက်ပြီး ငှားတဲ့လူတွေဟာ မောင်ရင်လေး ကျန်းထင်ကျင့်လို သဘောထား မကြီးကြတော့ဘူး”

ကျန်းထင်ကျင့်သည် အဘိုးကြီးကျောက် ပြောသည်ကို မနှစ်သက်သလိုဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ နှုတ်မှဘာမှ မပြောပေ။

ထန်ဟန်ကမူ တဟားဟား ရယ်မောရင်း ...

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ ကျန်းထင်ကျင့် မနှမြော တတ်ဝံသဘောထားကြီးတာကိုတော့ ကျွန်တော်လက်တွေ့ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူ့နဲ့ကျွန်တော် အရက်အတူတူသောက်စားတိုင် သူကချည်း ဒကာခဲနေခဲ့တာကိုး”

ကျန်းထင်ကျင့်မှာ ပို၍မျက်မှောင် ကြုတ်သွားရပြန်သည်။

“နောက်ပိုင်းမှာတော့ အခန်းတွေကို လူအများကို ငှားရမ်းခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

လီပေါက်က ထောက်ပေးပြန်သည်။

“မှန်ပါတယ် ... မှန်ပါတယ်။ လူတွေက တစ်ယောက်လား တစ်ယောက်သွားနဲ့ ဒီလိုပဲ ငှားနေရတာ အိမ်ခန်းငှားတဲ့လူတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ရှိပြီလဲဆိုကိုတောင် မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူး”

“အခုလောလောဆယ် အဘဆီမှာ အိမ်ခန်းငှားပြီးနေတဲ့ လူက ဘယ်သူလဲ”

လီပေါက် မေးခွန်းထုတ်သည်။

“ဗျားမှာနေတဲ့ ခပ်ပိန်ပိန်ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်ပါပဲ” အဘိုးကြီးကျောက်က ပြန်ဖြေသည်။

“အဲဒီ ယောက်ျားကြီးက တစ်ယောက်တည်း နေသလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိမယ့် လူရွယ် နှစ်ယောက်လည်း သူနဲ့အတူနေကြတယ်”

“အဘက အဲဒီယောက်ျားကြီးကို သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်မိတယ်နော်”

“မှန်ပါတယ်”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုထင်မိတာလဲ”

“မနက်တိုင်းမှာပဲ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းတဲ့ လူကြီးတွေက အလှည့် တျလာပြီး အဲဒီနေ့မကောင်းနေတဲ့ ယောက်ျားကြီးကို ဆေးလာကုခို တိုက်ကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့လူမိရှားမှုဟာ သွက်လက်မြန်ဆန်တယ်။ အားအင်ကလဲ ကြီးမားတယ်။ သူတို့ဟာ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်မြင့်

တတ်မြောက်ထားတာ ထင်ရှားတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့မကောင်းနေတဲ့ ယောက်ျားကြီးဟာ သာမန်လူမဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောနိုင်တာပေါ့။

ထန်ဟန်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ ငြိမ်၍နားထောင်မနေနိုင်တော့။ အဘိုးကြီးကျောက်ပြောသည့် နေ့မကောင်းနေသော ယောက်ျားကြီးဆိုသည်မှာ ဓားမပျံ့ရိုက်ချုပ် တုံ့ချီဖေးသာလျှင် ဖြစ်မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“အဘပြောတဲ့ နေ့မကောင်းတဲ့ ယောက်ျားကြီး ဘယ်အခန်းမှာ ရှိနေပါသလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို သူ့ဆီခေါ်သွားပေးပါ၊ ကျွန်တော်တွေ ချင်တယ်”

- ထန်ဟန်ကပြောသည်။
- အဘိုးကြီးကျောက်က ခေါင်းကိုခါယမ်း၍ ...
- “မဖြစ်ဘူး၊ နောက်ကျသွားပြီ”
- “ဟင် ... ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“ဟောဒီက မောင်ရင်လေးနစ်ယောက်က သူတို့ကိုယ်စား ပြောပြခိုင်းတာက ဒီကိစ္စပါပဲ။ အဲဒီ နေ့မကောင်းဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားကြီးဟာ ဒီနေ့မနက်မှပဲ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားပါတယ်။ သူ့ကို မတွေ့ရတော့ဘူး။”

- “သူနဲ့ အတူနေကြတဲ့ လူရွယ်နှစ်ယောက်ကော”
- “သူတို့ပါ မရှိကြတော့ဘူး”
- “ငွေတစ်ဆယ်သားကို အခန်းငှားခအဖြစ် ထားခဲ့ပါတယ်”
- ထန်ဟန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချထား အရက်နှင့် ဟင်းလျာများ ဖြင်ဆင်ထားသည့်နေရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွား၏။

ထန်ဟန်သည်။ အရက်တစ်ခွက်ငှဲ့ကာ သောက်ချလိုက်ပြီး ...
“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သဘောကို ကျွန်တော် နားလည်ပြီ”
“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သဘောကို ဘယ်လို နားလည်တာလဲ”
လီပေါက်က ပြန်မေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့က အဘိုးကြီးကျောက်နဲ့ ရင်းနှီးသိကျွမ်းကြလေတော့ ဒီအိမ်မှာ ဓားမပျံ့ရိုက်ချုပ် ငှားရမ်းနေထိုင်တဲ့ အကြောင်းကို အစောကြီးကတည်းက သိနေကြတယ်လေ”

“ဒီနေ့ ထုံချီဖေး ရုတ်တရက်ပျောက်ဆုံးသွားတာကို သိရတော့ အတော်ကို စိတ်ရှုပ်သွားပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို မသိကြတော့ဘူး။ ဓားမပျံ့ရိုက်ချုပ် ရွာမြောက်ဘက် မြေကွက်လပ်မှာ အဆောက်အအုံဆောက်ဖို့ ရောက်နေကြတဲ့လူတွေအကြားမှာ ဘာကြောင့် ဓားမပျံ့ရိုက်ချုပ် ထုံချီဖေးကို အန္တရာယ်ပြုကြတယ်ဆိုတာကိုတော့ စဉ်းစားလို့ မရကြဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီကိစ္စတွေကို သိနေတယ်လို့ ခင်ဗျားတို့က ထင်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် ခေါင်းတစ်လုံး စရန်သတ်ထားပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဆွပေးကြတယ်။ ကျွန်တော်က စိတ်လှုပ်ရှားပြီး စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာတွေ ထုတ်ပြောအောင် အကွက်ဆင်တဲ့သဘောပေါ့။”

- “ခင်ဗျားက အတော်ကို အတွေးကောင်းတဲ လုပ်ကိုး၊ တဲ ... ကဲ အခု ထုံချီဖေးကို ဟိုလူတွေက တိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီးသွားကြပြီဆိုတော့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
- လီပေါက်က မေးသည်။
- “ဒါကို ကျွန်တော် မဖြေချင်ဘူး”
- “ဘာကြောင့်လဲ”

“ကျွန်တော့်အဖြေကို ကြားရရင် ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ အတော် စိတ်ပျက်သွားကြလိမ့်မယ်”

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ဒီကိစ္စကို လက်ပိုက်ကြည့်နေမလို့ လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်ဟာ အောင်မြင်ဖို့နည်းလမ်း နည်းပါးတဲ့အလုပ် ကို တစ်ခွတ်ထိုး မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဒါက ပထမအကြောင်းပဲ”

“ဒုတိယအကြောင်းကကော”

“ဓားမပျံဂိုဏ်းဟာ သူ့သိက္ခာနဲ့သူနေတဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ခု ဖြစ်တယ်၊ ဂိုဏ်းထဲမှာ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား အင်အားကလည်း မနည်းဘူး၊ ဂိုဏ်းမှူးကြီး လေးယောက်ဟာလည်း သိုင်းအကျော် အဖော်တွေ ဖြစ်တယ်၊ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဓားမပျံဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ ပါဝင်ကူညီပေးပေမဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ သူတို့ ဂိုဏ်းကို ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်သွားစေနိုင်တာပေါ့”

ထန်ဟန်သည် အရက်ခွက်ကိုချကာ ထိုင်နေရာမှ ထရပ် လိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားကာ လီပေါက် မှာ ထန်ဟန်၏ နောက်ကျောကို အငေးသားကြည့်ရင်း ကျန်နေ လေတော့သည်။

ထန်ဟန် ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ကျန်းထင်ကျင့်သည် ခပ်တုရင်ပွဲ ရပ်လိုက်ပြီး ထိုင်နေရာမှထကာ လီပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားက ထန်ဟန်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလား”

လီပေါက်က ကျန်းထင်ကျင့်ကို မေးသည်။ ကျန်းထင်ကျင့်

က ခေါင်းကို ခါယမ်းပြကာ ...

“ထန်ဟန်ကို မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကိုမကျေမနပ် ဖြစ်နေတာ”

“အလို ... ကျွန်တော့်ကို ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ကျန်းထင်ကျင့်သည် အရက်တစ်ခွက် ငဲ့သောက်လိုက်ပြန်သည်။

ကျန်းထင်ကျင့်က မိမိအပေါ် လီပေါက် မည်သည့်အတွက် ကြောင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေရသည်ကို စဉ်းစားကြည့်သည်။ မည်သို့မှ စဉ်းစား၍မရပေ။ သူ့အနေနှင့် ကျန်းထင်ကျင့် မကျေ မနပ်ဖြစ်လောက်အောင် မည်သည့်ကိစ္စကိုမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးပေ။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရဘူး”

နောက်ဆုံးတွင် လီပေါက်က ပြောင်ပင် ထုတ်ပြောရလေ တော့သည်။

“ထန်ဟန်က အကျိုးတွေ အကြောင်းတွေပြုပြီး အခုကိစ္စမှာ သူ ဘယ်လိုမှ ဝင်မစွက်ဖက်ဘူးလို့ ပြောသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ ပရိယာယ်ပဲဆိုတာ သူ့အကြောင်း သိနေတဲ့လူတိုင်းနားလည်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားကတော့ သူပြောတာကို အဟုတ်လို့ ထင်နေတယ်”

လိပေါက်က ကျန်းထင်ကျင့်ကို စိန်းစိန်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။

ကျန်းထင်ကျင့်မှာ ယခုမှပင် မိမိ၏အပြစ်ကို နားလည်တော့သည်။

“သူက ဘာကြောင့် ဒီလို ပြောသွားတာလဲ”

ကျန်းထင်ကျင့်က မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဒီကိစ္စမှာ မပါဝင် မဖတ်သက်စေချင်လို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီကိစ္စမှာ ဝင်မစွက်ဖက်ဘဲနေလို့ မရဘူး။ သူကတော့ ပါဝင်စွက်ဖက်နေပြီး ကျွန်တော်တို့ကျမှ မပါဝင်ဘဲ ဘေးဖယ်နေစေချင်တာက ကျွန်တော်တို့ကို သူ့လို အစွမ်းအစ မရှိဘူးထင်လို့ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒီအထင်မျိုးကို လက်မခံနိုင်ဘူး”

ကျန်းထင်ကျင့်က ဆက်လက်၍ ...

“ခင်ဗျားဟာ စိတ်တိုင်းကျပြည့်စုံစွာမှာ အတော်ကို နှစ်စပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အရင်ကဆိုရင် ဒီရွာမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှ ခင်ဗျား မသိတာ မရှိခဲ့ဘူး။ အခုမှ ဘာကြောင့် သတင်းမျက်ခြည်ပြတ်နေရတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဟို”

“ရှင်းပြမို့ ခေါင်းရွပ်ခဲပြီး စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့။ ခင်ဗျားရဲ့ အရက်ဆိုင်ထမ်းကို ထမ်းပြီး ရွာထဲမှာ လျှောက်လှည့်ပါ။ အရင်တုန်းကလိုပဲ သတင်းစုံရအောင် စုံစမ်းခဲ့ပါ။ သဲလွန်စနည်းနည်း ရလာတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လွှပ်ရှားကြမယ်။ ပူပေါင်းပြီး ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြီး စုံစမ်းကြည့်ပါမယ်။ တကယ်လို့ သတင်းရလာရင် ခင်ဗျားကို ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမလဲ”

“ရွှေဝါလောင်း ကစားခိုင်းမှာ ဆုံကြတာပေါ့”

ထန်ဟန်သည် အဘိုးကြီးကျောက်၏ ခေါင်းပြုလုပ်ရောင်းချသည့်ဆိုဝိမှ ထွက်လာပြီးနောက် အသက်ရှည်ဆေးဆိုင်ဘက်သို့ လာခဲ့သည်။

ထန်ဟန်သည် တံခါးရွက်နှစ်ခုကြား ဟနေသည့် နေရာပေးမှ ဆိုင်အတွင်းဘက်သို့ ချောင်းကြည့်သည်။ ဆိုင်ထဲတွင်လည်း လူရိပ်လူယောင်ပင် မတွေ့ရပေ။

ထိုချိန်ပေးကို ရန်သူများက တိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီးသွားခဲ့ကြပြီးနောက် သေလူရှင်စေ သမားတော်ကြီး ချင်ဟိုကိုကိုလည်း သည်အတိုင်း ထားမည်မဟုတ်ကြောင်း ထန်ဟန်က တွက်မိသည်။ ယခု မိမိတွက်ကိန်း မှန်မမှန် သေသေချာချာသိနိုင်ရန် အသက်ရှည်ဆေးဆိုင်သို့ လာကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်း၏ လက်ယာစစ်ကဲကြီး စူးနက်၊ တုကူးဝေ
သည် မိမိ၏ အရိုးဆွေးသံမှန် အဆိပ်လက်နက် အထိခံရလျက်နှင့်
ထုံချီဖေး၊ သေဆုံးမသွားခဲ့ခြင်းအတွက် အထူးပင် ခံပြင်းနေမည်
မလွဲပေ။ ယခု ထုံချီဖေးကို အသက်ကယ် ကုသပေးနေသည့်
သမားတော်အကြောင်းကိုကြားလျှင် ထိုသမားတော်ကိုပါ ရန်ရှာ
မည့်မှာ မလွဲပေ။

ယခု ထုံချီဖေးနှင့် ချင်ကျီဟိုတို့နှစ်ယောက် ရန်သူ့ လက်သို့
ကျရောက်နေပေပြီ။ ထန်ဟန်အဖို့ သူတို့နှစ်ယောက် လွတ်မြောက်
ရေးအတွက် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကာ ကယ်ထင်ပေးရပေမည်။

ကျန်းထင်ကျင့်၏ တွက်ကိန်း မလွဲပေ။

ထန်ဟန်က ဤကိစ္စတွင် မိမိ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း
ပြုမည်မဟုတ်ဟု လိပေါက်ကို ပြောခဲ့ခြင်းမှာ တကယ်စင်စစ်
လိပေါက်နှင့် ကျန်းထင်ကျင့်တို့ကို သည်ကိစ္စတွင် ပါဝင်မပတ်သက်
စေလိုသောကြောင့် ပရိယာယ်ဆင်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထန်ဟန်သည် သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်သင်ကြားထားခြင်းမှာ
မိမိကိုယ်ကျိုး ရှာဖွေမဟုတ်ပေ။ မိမိတစ်ယောက်တည်း ကောင်းကျိုး
အတွက်လည်း မဟုတ်ပေ။ မကောင်းမှုများကို မိမိတတ်နိုင်သမျှ
တိုက်ဖျက်ကာ အများကောင်းကျိုး လုပ်ဆောင်ပေးရေးအတွက်သာ
ဖြစ်သည်။

ထုံချီဖေးနှင့် ချင်ကျီဟိုတို့နှစ်ယောက်သည် အဝေးသို့
ရောက်မသွားနိုင်သေးဘဲ ဤရွာအတွင်း ဒါမှမူဟုတ် ဤရွာ၏
အနီးဝန်းကျင် တစ်နေရာရာတွင် ရှိရမည်ဟု ထန်ဟန်က တွက်
မိသည်။

တစ်ဖက်ရန်သူ၏ လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှားရာ အခြေခံစခန်းနေရာ
သည် စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံရွာ၏ မည်သည့်နေရာတွင် ရှိနေမည်
နည်း။

ရုတ်တရက် ထန်ဟန်၏ ခေါင်းထဲတွင် သံသယဖြစ်စရာ
ကောင်းသော နေရာတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသည်။

ထိုနေရာမှာ ...။

***

အခန်း(၅)

ရွှေဝါလောင်း ကစားပွဲခင်းသည် စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံစွာ၏ နာမည်ကြီး လောင်းကစားပွဲခင်းနေရာဖြစ်ကာ အချိန်မရွေး လောင်း ကစားသူများနှင့် စည်ကားနေတတ်သည်။

ရွှေဝါလောင်းကစားပွဲခင်းသို့ ကျန်းထင်ကျင့် ရောက်ရှိသွား ချိန်တွင် ကိုးမီးပွဲခင်းတွင် လူစည်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းနေ့များ တွင်ဆိုလျှင် ကိုးမီးပွဲခင်းတွင် ရွှေလှိုင် ကိုးယန်မိန့်က ဒိုင်ကိုင်နေ ကျဖြစ်သည်။

ယနေ့တွင်မူ ကိုးယန်မိန့်သည် လောင်းကစားပွဲခင်းသို့ ရောက် နေသော်လည်း ဒိုင်ကိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ဧည့်ခန်းသဘောမျိုး ပြုလုပ် ထားသည့်နေရာတွင် ဧည့်သည်နှစ်ယောက်နှင့်ထိုင်ကာ စကားပြော နေသည်။

ကိုးမီးပွဲခင်းတွင် ဒိုင်ကိုင်နေသူမှာ မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက် များရှိသည့် လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုလူကြီးသည် ရွှေဝါလောင်းကစားပွဲခင်းတွင် လာရောက်ကစားလေ့မရှိသည့် မျက်နှာ စိမ်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေသည်။

ကျန်းထင်ကျင့်က ထိုလူကြီး၏ အခြေအနေကို အကဲခတ် ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူကြီးသည် အတော်ပင် နိုင်နေဟန် တူသည်။ သူ့ရှေ့မှောက်တွင် ငွေအသပြာများ စုပုံနေသည်။

ကျန်းထင်ကျင့်သည် နေရာယူပြီးသည်နှင့် ငွေလွှဲလက်မှတ် တစ်စောင်ကို ချကာ ထိုးထားလိုက်သည်။ ဒိုင်လုပ်သည့် ကျောက် ပေါက်မာနှင့် လူကြီးသည် ကျန်းထင်ကျင့်ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သော်လည်း ကျန်းထင်ကျင့် ချထိုးလိုက်သည့် ငွေလွှဲလက်မှတ်ကိုမူ ကြည့်ရှုခြင်းမပြုပေ။ ငွေမည်မျှထိုးထိုး လက်ခံ နိုင်သည်ဆိုသည်သဘောပင် ဖြစ်၏။

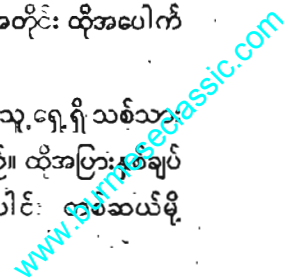
ကိုးမီးပွဲခင်းတွင် စက္ကူဖဲချပ်များဖြင့် ကစားခြင်းမပြုဘဲ အမည်းရောင် သစ်သားပြားလေးများကို အသုံးပြုသည်။

ထိုသစ်သားပြားလေးများ၏ မျက်နှာတစ်ဖက်တွင် အပေါက် ကလေးများရှိပြီး ကျန်မျက်နှာတစ်ဖက်မှာမူ ပြောင်ချောဖြစ်နေ သည်။

အပေါက်လေးများသည် သစ်သားပြား တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မတူကြပေ။ အပေါက်လေးတစ်ပေါက်မှနေ၍ ဆယ်ပေါက်အထိ ရှိသည်။

ဝေငှာရာတွင် သစ်သားပြား သုံးပြားစီဝေကာ ကိုးမီးကစား သည့်အခါ ဖွဲ့ပွင့်များကို ရေတွက်သည့်နှမ်းလမ်းအတိုင်း ထိုအပေါက် လေးများကို ပေါင်းယူရေတွက်ရသည်။

အားလုံး ဝေပြီးနောက် ဒိုင်လုပ်သူသည် သူ့ရှေ့ရှိ သစ်သား ပြားသုံးချပ်အနက်မှ နှစ်ချပ်ကို လှန်ပြလိုက်သည်။ ထိုအပြားနှစ်ချပ် တွင် အပေါက်ငါးခုစီ ပါရှိသည်။ နှစ်ချပ်ပေါင်း တစ်ဆယ်မို့

၉၅ ထက္ကသိုလ်ဝင်ကြွယ်

ဘုရားရှင်နေသည်။ ခိုင်လုံသည့် နောက်ဆုံး ကျန်နေသေးသော အချစ်ကို မလွန်သေးဘဲ အသာ မောက်ချထားသည်။

လက်ထိပ်ရှိ ပထမလူသည် သူ၏ သစ်သားပြားသုံးခုကို ပွတ်ဆွဲကာ အသာချပြလိုက်ရာ သုံးခုပေါင်း ငါးဖြစ်နေသည်။ ဒုတိယလူက ဆက်၍ ချပြပြန်ရာ သုံးရှိသည်။

ထို့နောက် ကျန်းထင်ကျင့်၏ အလှည့် ဖြစ်သည်။ ကျန်းထင် ကျင့်သည် သစ်ပြားသုံးချပ်ကို တစ်ခုချင်းစီ အသာအယာ လှန်ပြသည်။

ပထမ သစ်သားပြားတွင် သုံးရှိသည်။ ဒုတိယ သစ်သား ပြားမှာမူ အပေါက် ခုနစ်ပေါက် ပါသည်။ တတိယသစ်သားပြား မှာလည်း သုံးဖြစ်သည်။ စုစုပေါင်း သုံးရှိနေသည်။

စတုတ္ထလူသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့်အသွင်ဖြင့် သစ်သား ပြားများကို တုန်တုန်ယင်ယင် ပွတ်၍ချလိုက်ရာ အားလုံးပေါင်း တစ်သားရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုသူမှာ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖြစ်သော် လည်း မျက်နှာမှာမူ ဆီးရွက်ခန့်ငယ်ကာ မှိုင်ကျသွားသည်။

ထိုးသားအားလုံး သစ်သားပြားတွေကို လှန်ပြထားပြီးပြီ ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံးတွင် ခိုင်အလှည့်သို့ ရောက်လာသည်။

ထိုးသား အားလုံးကပင် ခိုင်တွင် မည်မျှရှိမည်ကို သိလိုနေ ကြသည်။

ထို့နောက် မှောက်ချထားသော သစ်သားပြားကို ကောက် ကိုင်ကာ သစ်သားပြားပေါ်ရှိ အပေါက်လေးများကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုးသားအချို့နှင့် ဘေးမှ ထိုးသူများ၏ ဝေါခနဲ အားရ ဝမ်းသာ အော်လိုက်သံများ၊ ဟာခနဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ် လိုက်သံများ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။

ခိုင်လုံမဲ့သူ လှန်ချပြလိုက်သော သစ်သားပြားပေါ်တွင် အပေါက်လေးနှစ်ပေါက် ရှိနေသည်။ ခိုင်မှာ အားလုံးပေါင်း နှစ် ဖြစ်သည်။

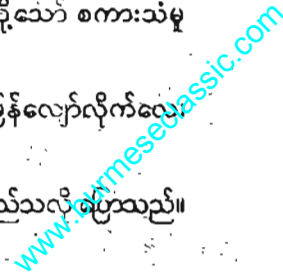
ထိုပွဲတွင် ခိုင်က သုံးအိမ်လျော်ပြီး တစ်အိမ် စားသည်။ တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် လျော်ငွေများ ပေးနေသည်။ ခိုင်လုပ် သူ ကျောက်ပေါက်မာနှင့် လူကြီးကမူ နောက်တစ်ပွဲ ဆက်နိုင်ရန် အတွက် သစ်သားပြားများကို ရောနှောမွှေနှောက်ကာ အသင့်ပြင် နေသည်။ အလျော်အစားပြီးသည်နှင့် နောက်တစ်ပွဲ ထပ်စပေတော့ မည်။

အလျော်အစားလုပ်သူသည် ပထမအိမ်နှင့် ဒုတိယအိမ်တို့ကို လျော်ပေးပြီးနောက် ကျန်းထင်ကျင့်ကို လျော်ငွေပေးနိုင်ရန်အတွက် ကျန်းထင်ကျင့် ချထိုးထားသော ငွေလွှဲလက်မှတ်ကို အသာကောက် ယူကာ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူ၏ လှုပ်ရှားမှု ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။ မျက်လုံး အစုံမှာလည်း ပြူးကျယ်လာသည်။ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာပြောတော့ မည်ကဲ့သို့ တအစ်အစ်အသံ ပေါ်လာသည်။ သို့သော် စကားသံမူ ပေါ်ထွက်မလာခဲ့ပေ။

“ဟိတ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မြန်မြန်လျော်လိုက်လေ့ လောင်းကြေးက ဘယ်လောက်လဲ”

ကျောက်ပေါက်မာနှင့် လူကြီးက စိတ်မရွည်သလို ပြောသည်။

“တစ် ... တစ် ... သိန်း ... ပါ”

ဒိုင်လုပ်သူသာမက အခြား လောင်းကစားသမားများပါ အံ့ဩကာ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြသည်။ ရွှေလှံရှင် ကိုးရန်မိန် တစ်ယောက်သာလျှင် အပြုံးမပျက်ဘဲ လောင်းကစားဝိုင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ကံလေ ... ကျွန်တော် ထိုးထားတဲ့ ငွေအတွက် အလျော် သာပေးပါတော့”

ကျန်းထင်ကျင့်က ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါတွင်မှ ကျောက်ပေါက်မာနှင့်လူသည် အိပ်ရာမှ လန်နီးလာသလို ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဟင် ... မင်း ... မင်း ... သိုင်းမင်းသား ကျန်းထင်ကျင့်”
ကျန်းထင်ကျင့်က ပြုံးရယ်လိုက်ကာ ...

“လောင်းကြေးကို အလျော်ပေးပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေ ပဲ့ကြတာပေါ့”

ဒိုင်လုပ်သူက ဈေးပြန်လာကာ နဖူးပြင်တွင် ယိုစီးကျနေသော ဈေးသီးရွှေပေါက်တို့ကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သိုင်းမင်းသား ကျန်းထင်ကျင့်ဟာ နာမည်ကျော်ကြားမယ် ဆိုရင် ကျော်ကြားထိုက်ပါတယ်၊ ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ ချီးကျူး ပါတယ်”

“ချီးကျူးနေလို့ ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ၊ လျော်စရာကို ထုတ်လျော်ပေးမှာသာ ပေးလိုက်စမ်းပါ”

အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူကြီးက ကြားဝင် ကာ ပြောပြန်သည်။

ကျန်းထင်ကျင့်ကို ကျားတစ်ကောင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ရလျှင် ထိုအရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူကြီးမှာ ခြင်တစ်ကောင် သာသာမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျားဆိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေချိန်တွင် ခြင် တစ်ကောင် အကိုက်ခံရသည်ကို အလေးထားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ဒိုင်လုပ်သူမှာလည်း အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူကြီး ပြောသည့်စကားကို အရေးမလုပ်ပေ။

“ကံ ... လာဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ငွေသွားယူရအောင်၊ အတူသွား ကြပါစို့”

ဒိုင်လုပ်သူက ကျန်းထင်ကျင့်ကို ပြောသည်။

“ခင်ဗျားလူကိုသာ လွှတ်လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ သွားစရာ မလှပါဘူး”

ကျန်းထင်ကျင့်က ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်။

“မင်းက မသွားဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် မသွားဘူး၊ ခင်ဗျားလည်း မသွားရဘူး၊ လောင်ကစားဝိုင်းမှာ အနိုင်ရတဲ့ငွေကို ဒိုင်နဲ့အတူတူ လိုက်ပြီး ယူရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှတောင် မကြားဖူးပါဘူး”

ဒိုင်လုပ်သူမှာ အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားကာ ဈေး တွေလည်း ပို၍စို့လာသည်။

သူ့အနေဖြင့် လူလွတ်၍ ယူခိုင်းစရာ ငွေအသပြာ တစ်သိန်း ထည်း ရှိဟန်မတူပေ။

ထိုအချိန်တွင် ကိုးရန်မိန်သည် ဒိုင်လုပ်သူရှိရာသို့ လျှောက် လှမ်းလာပြီး ...

“အားလုံး အဆင်ပြေသွားအောင် ကျုပ် ကူညီနိုင်ပါတယ်။ ဒီက မိတ်ဆွေဆိုတာ လှလောက်တဲ့ အာမခံချက် ရနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ် ကိုးရန်မိန်က ငွေအသပြာတစ်သိန်း ထုတ်ချေးပေးပါမယ်”

ဒိုင်လုပ်သူမှာ ဤစကားကို ကြားရသည်တွင် အလွန်ပင် ဝမ်းသာသွားကာ ကိုးရန်မိန်ကို ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးလျက်

“ကျုပ်နာမည် ရွှေကျားတုံထင်ပေါင်၊ ဖုန်းယန်ရဲတိုက်ရဲ့ ကျားရဲဆယ်ရှစ်ဖော်ထဲက ကျားရဲငါး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ သတိလစ်မိတာကြောင့် ဟောဒီ သိုင်းမင်းသား ကျန်းထင်ကျင့်အောင် အသပြာတစ်သိန်း အကြွေးတင်သလို ဖြစ်နေပါတယ်။ အသပြာတစ်သိန်းဟာ အတော်များတဲ့ ငွေကြေးပမာဏဖြစ်ပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ရဲတိုက်သခင်ကြီးနှစ်ယောက်က ပြန်ပေးဆပ်နိုင်ပါတယ်”

လောင်းကစားဝိုင်းရှိလူများ အတော် အံ့ဩကုန်ကြသည်။ ဒိုင်လုပ်သူသည် ဖုန်းယန်ရဲတိုက်၏ ကျားရဲဆယ်ရှစ်ဖော် တစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူတို့ မထင်ခဲ့ကြပေ။

ကိုးရန်မိန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ ...

“ဖုန်းယန်ရဲတိုက်သခင် နှစ်ယောက်ဆီက တိကျတဲ့အခါ ချက် ရမယ်ဆိုရင်တော့ တူပုံက ချက်ချင်း အသပြာတစ်သိန်း စိုက်ထုတ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

ရွှေကျားတုံထင်ပေါင်၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာအမူအရာကို ပြင်လိုက်သည်။

မိမိတို့ရဲ့ ရဲတိုက်သခင်နှစ်ယောက်က မိမိအတွက် ကိုးရန်မိန်ထံတွင် အသပြာတစ်သိန်းကို အောက်ကျခံကာ တောင်းယူမည့် မဟုတ်ကြောင်းကို တုံထင်ပေါင် ကောင်းကောင်းသိသည်။

ဆိုသို့ တုံထင်ပေါင် အခက်တွေ့နေစဉ် အညိုရောင်ဝတ်စုံ ရှည်ကြီး ဝတ်ဆင်ထားသော အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ လျှောက်လှမ်းဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုသူ၏ လက်ထဲတွင် အညိုရောင်သားရေအိတ် ခပ်ပါးပါးလေးတစ်အိတ် ကိုင်ထားသည်။ ထိုသူသည် ရွှေကျားတုံထင်ပေါင်ကို ဦးညွှတ် အရိုအသေပေးလိုက်ပြီး ...

“ဆရာတုံ ဒီမှာလာပြီး လောင်းကစားတဲ့ နေရာမှာ ငွေကြေးလုံလုံလောက်လောက် ဖြစ်နိုင်အောင်လို့ ရဲတိုက်သခင်ကြီး နှစ်ယောက်က အသပြာငါးသိန်း အပိုခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

အခန်းထဲရှိ စကားသံများ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ လူအများမှာ အတော်ပင် အံ့ဩကုန်ကြသည်။

ငွေအသပြာ ငါးသိန်းသည် အလွန်များပြားသည့် ငွေကြေးပမာဏ ဖြစ်သည်။

ဖုန်းယန်ရဲတိုက်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်မှာ မှန်သော် ဆည်း ငွေကြေးကို ဤမျှလောက် ရက်ရက်ရောရော သုံးစွဲမည် မဟုတ်ပေ။ တုံထင်ပေါင်အတွက် မည်သည့် အတွက်ကြောင့် အသပြာ ငါးသိန်းတို့ ရက်ရောစွာ အသုံးပြုခွင့် ပေးလေသနည်း။

တုံထင်ပေါင်မှာ မိမိ မြင်ကြားရသည့်များကို အလွန်ပင် အံ့ဩနေသည်။ သို့ရာတွင် အကျဉ်းအကျပ် တွေ့နေခိုက် ငွေလာပို့ပေးနေသည်ကိုတော့ မယုံဘဲမရှိနိုင်ပေ။

တုံထင်ပေါင်သည် ချက်ချင်းပင် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲဆတ်ကာ အညိုရောင် ဝတ်စုံဝတ်လျ ကမ်းပေးသည့် သားရေအိတ်ကို လှမ်းယူသည်။

တုံထင်ပေါင် လက်နှစ်ဖက်မှာ တုန်ယင်နေပြီး အသက်ရှည်ကလည်း မြန်ဆန်နေသည်။ တုံထင်ပေါင်မှာ အလွန်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။ ငွေအသပြာ ငါးသိန်းပါသည်ဆိုသော သားရေအိတ်လေးကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ယူလိုက်မိချိန်တွင် တုံထင်ပေါင်သည် တစ်သက်တာတွင် မကြုံဖူးသေးသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် ဝမ်းသာမှုကို ခံစားရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တုံထင်ပေါင်အဖို့ မည်သို့မှ မျှော်လင့်မထားသော အဖြစ်တစ်ခု ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

* * *

တုံထင်ပေါင် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ထို အညိုရောင်ဝတ်စုံရှည်ဝတ် လူမှာ ဖုန်းယန်ရဲတိုက်သခင်နှစ်ယောက်ထံသို့ လာရောက်လည်ပတ်ပြီး အရက်သောက် စစ်တုရင်ထိုး လုပ်နေသည့် မိတ်ဆွေ ဆယ်ယောက်ခန့်ထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ပုရှင်ဟောက်ဟု ခေါ်သည်။

တုံထင်ပေါင်နှင့် ရင်းနှီးခြင်းမရှိသော်လည်း ကောင်းစွာတွေ့ဖူး သိဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် တုံထင်ပေါင်သည် ပုရှင်ဟောက်ကို ကောင်းစွာ ယုံကြည်မှုရှိသည်။

ပုရှင်ဟောက် ပေးသော ငွေအိတ်ကိုလည်း စိတ်ချလက်ချပင် လှမ်းယူခဲ့သည်။

သားရေအိတ်လေး တုံထင်ပေါင်၏ လက်ထဲသို့ ရောက်သွားချိန်မှာပင် ပုရှင်ဟောက်သည် ရှေ့သို့ ဆတ်ခနဲ လှမ်းတက်ကာ တုံထင်ပေါင်၏ လက်ဝဲဘက်ရင်ဘတ်ရှိ နှလုံးသားတည့်စာည့်နေရာကို လက်ချောင်းများဖြင့် ဆတ်ခနဲ ကုတ်ဆွဲလိုက်သည်။ ပုရှင်ဟောက်၏ လက်ချောင်းများက အသားထဲ နစ်ဝင်သွားသည်။

တိုက်ခိုက်မှုက လျင်မြန်လှသည်။

ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ပုရှင်ဟောက်ကို ကြည့်ကာ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျော့ခွေသွားသည်။

“မင်းကို ရဲတိုက်သခင်ကြီးနှစ်ယောက်က ဒိရွာကို လွှတ်လိုက်တာဟာ လောင်းကစား ပျော်ပါးဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဟာ တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် မထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့အပြင် ပျော်ပါးလောင်းကစားနေခဲ့တယ်”

ပုရှင်ဟောက်က ထိုသို့ပြောပြီး ဆုပ်ဆွဲထားသော လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရာ တုံထင်ပေါင်မှာ ပွဲအိတ်ကြီးတစ်အိတ်လို ပုံလျက်သား လဲကျသွားသည်။

“ပိုဆိုးတာက လောင်းကစားချင်ပြီး လျော်စရာငွေကြေး လုံလုံလောက်လောက် ယူခလာခဲ့ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ရပ်ဟာ ဖုန်းယန်ရဲတိုက်ရဲ့ ဝုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေတယ်၊ ဒါကြောင့် ရဲတိုက်သခင်ကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့အမိန့်နဲ့ မင်းကို ဒဏ်ခတ် အပြစ်ပေးလိုက်တာပဲ”

တုံထင်ပေါင်အဖို့ အရာရာသည် အေးငြိမ်းသွားခဲ့လေပြီ။

“ခင်ဗျားက သူ့ကို အရေးယူ ဒဏ်ခတ်လိုက်တာကတော့ ဖုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် လောင်းကြေး အသပြာတစ်သိန်းကို ဘယ်သူက ပေးလျှော်တာမှာလဲ”

ကျန်းထင်ကျင့်က ပုရှင်ဟောက်ကို ခေးသည်။

“ဖုန်ယန်ရဲတိုက်က ပေးပါမယ်”

ပုရှင်ဟောက်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဘယ်တော့ပေးမှာလဲ”

“အခုချက်ချင်း ပေးမယ်”

ကျန်းထင်ကျင့် အံ့ဩသွားသည့်အချိန်မှာပင် ပုရှင်ဟောက်သည် တံထင်ပေါင်၏ လက်မှလွတ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျနေသည့် သားရေအိတ်ကို ကောက်ယူကာ အသာဖွင့်ပြီး ငွေလွှဲလက်မှတ် စာစောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ရှော့ အသပြာတစ်သိန်းတန် ငွေလွှဲလက်မှတ်၊ သေဆေးချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး”

ပုရှင်ဟောက်က ထိုသို့ပြောပြီး ကျန်းထင်ကျင့်၏ ကမ်းပေးသည်။

ကျန်းထင်ကျင့်က ယူကာ တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြုလျက် ငွေလွှဲလက်မှတ်ကို သိမ်းလိုက်သည်။

“ကဲ ... ခင်ဗျားရဲ့ လောင်းကြေးအလျော်ရပြီဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ဆက်ပြီး ကစားကြပါစို့လား”

ပုရှင်ဟောက်က ပြောသည်။

ကျန်းထင်ကျင့်လည်း ပြီးရယ်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

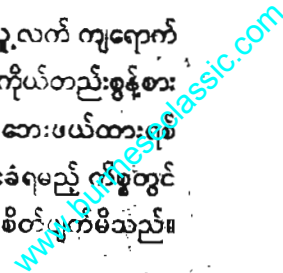
* * *

ဝါးရင်းတုတ် လီပေါက်သည် အရက်ဆိုင်ထမ်းဘေးတွင် ရပ်ကာ သမ်းစေလိုက်သည်။ ထိုနေရာမှာ ကျောင်းကြီးဘုံကျောင်းရှေ့ ဖြစ်သည်။ သူသည် မိုးကြိုးဂိုဏ်းဝင် သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ဘဝကို အရက်ရောင်သမားတစ်ယောက်အဖြစ် ဒန်တီးကာ ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်နေခဲ့သော်လည်း သိုင်းပညာလေ့ကျင့်မှုမှာ မပြတ်ခဲ့ပေ။ ညဘက်အချိန်များတွင် လျှို့ဝှက်စွာ သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ခဲ့သည့်အတွက် သူ၏ မိုးကြိုးလက်ဝါးသိုင်းနှင့် ကြယ်တံခွန်စားသိုင်းတို့မှာ အစွမ်းအစ ပိုမိုထက်မြက်သည်ထက် ထက်မြက်နေခဲ့သည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ထန်ဟန်က အတော် မကျေမနပ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဤညိုဖြစ်ခြင်းမှာ မိုက်မဆိုးသွမ်းသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်တော့ မဟုတ်ပေ။

ထန်ဟန်သည် ရဲရင့်တည်ကြည်ကာ လမ်းမှန်ဘက်မှလိုက်သော သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း လီပေါက်ကောင်းကောင်းသိပါသည်။

သူ မကျေမနပ်ဖြစ်ခြင်းက ထိုချိန်ပေး ရန်သူ့လက် ကျရောက်သွားသည်ကိုနှင့် ပတ်သက်၍ ထန်ဟန်က တစ်ကိုယ်တည်းစွန့်စားလုပ်ဆောင်ကာ သူနှင့် ကျန်းထင်ကျင့်တို့ကို ဘေးဖယ်ထားရန် ခံ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယခု ထိုချိန်ပေး အဖမ်းခံရမည့် ကိစ္စတွင် ခုဘကဲ့မဲ့ မသိခဲ့ရသည့်အတွက် အတော်ပင် စိတ်ပျက်မိသည်။

ယခု အရက်ဆိုင်ထမ်းကိုထမ်းကာ လှည့်လည်ရောင်းချရင်း သတင်းစုံစမ်းခဲ့ရာတွင်လည်း ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မသိခဲ့ရမေ။

ထို့ကြောင့် စိတ်ပျက်နေသည့်အပြင် အရက်ကလည်း ရောင်းမကောင်းသောကြောင့် အာရုံမလန်းဆန်းနိုင်ပဲ သမ်းစေလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဘုံကျောင်းရှေ့သည့် အရက်ရောင်းကောင်းနိုင်သော နေရာမျိုးမဟုတ်ပေ။

ဟိုအရင်တစ်ခါ သည်နေရာတွင် ဖုန်ယန်ရဲတိုက်မှ ကျားရဲများက နယ်လှည့် အရောင်းအဝယ်သမားများ အသွင်အယောင်ဆောင်ကာ အထည်များ လာရောက် ရောင်းချခဲ့စဉ်ကသာ သည်နေရာတွင် လူများ စည်စည်ကားကားရှိပြီး အရက်ရောင်း ကောင်းခဲ့သည်။

လီပေါက်သည် ဘယ်နေရာကိုသွား၍ ဘာလုပ်ရမည် မသိသောကြောင့် ဘုံကျောင်းဝင်းရှေ့တွင် အရက်ဆိုင်ထမ်းတို့ချကာ နားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာအောင် နားနေခဲ့ရာတွင် အရက်ငါးခွက် ကုန်သွားသည်။ သုံးခွက်မှာ လမ်းသွားလမ်းလာများက ဝယ်သောက်ပြီး နှစ်ခွက်ကတော့ လီပေါက်ကိုယ်တိုင် သောက်ပစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟိတ် အရက်နှစ်ခွက်နဲ့ ပဲပြားဟင်းတစ်ခွက် ယူလာခဲ့စမ်း”

လီပေါက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဘုံကျောင်း၏ တံခါးကြားမှ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် ခေါင်းတစ်လုံး ပြူးထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ

သည်။ ထိုဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့်လူတစ်ယောက်နှင့် ပဲပြားဟင်း မှာကြားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသူ၏အသံမှာ စူးရှပြီး မျက်နှာကလည်း ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သည်။ လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ကြောင်း လီပေါက် စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် လီပေါက်မှာ အရက်ရောင်းသမားတစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူထားသည်ဖြစ်ရာ မိမိ၏ ပစ္စည်းရောင်းရ၍ ဝမ်းသာသည့်အသွင်မျိုး အယောင်ဆောင်ပြီး အရက်နှစ်ခွက်နှင့် ပဲပြားဟင်းတစ်ခွက် အမြန်ဆုံး ခပ်ယူပြင်ဆင်ကာ ဘုံကျောင်းထဲသို့ သွားရောက်ပို့ပေးလိုက်သည်။

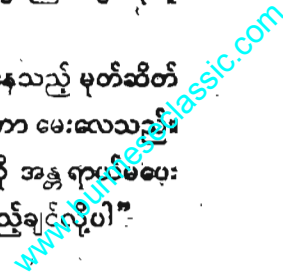
တံခါးမှနေ၍ ဘုံကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်မိသည်နှင့် သူ့နောက်ဘက်ရှိ တံခါးသည် ဂျိုင်းခနဲအသံနှင့်အတူ ပိတ်သွားသည်။ တံခါးပိတ်လိုက်သူမှာ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့်လူကြီးပင်ဖြစ်သည်။

ထိုပြင် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ နောက်ထပ် လူလေးယောက်ပေါ်လာကာ နှစ်ယောက်က လီပေါက်၏ရှေ့တည့်တည့် ကျန်နှစ်ယောက်က လီပေါက်၏ ဘယ်ဘက်နှင့်ညာဘက်တို့တွင် တစ်ယောက်စီ နေရာယူကာ ဝန်းရံလိုက်ကြသည်။

“အလိုဒါက အယ်လိုသဘောလဲ၊ ကျွန်တော့်လို အညတရ အရက်ရောင်းသမားလေးတစ်ယောက်ဆီက ငွေကြေးတွေ လှယူချင်လို့လား”

လီပေါက်က သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရှိနေသည့် မုတ်ဆိတ်မွှေးလှကြီးနှင့် မျက်နှာနီနီနှင့် လူကြီးကို ကြည့်ကာ မေးလေသည်။

“တလဲ့ မထင်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့က မင်းကို အန္တရာယ်မပေးပါဘူး၊ ကိစ္စလေးတစ်ခုနှစ်ခုလောက် မေးကြည့်ချင်လို့ပါ”

မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့်လူကြီးက ပြန်ပြောသည်။
သည်လူစုကို မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့်လူကြီးက ခေါင်းဆောင်
ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ဘာတွေ မေးချင်တာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းတုန်းက မင်းဟာ ဒီဘုံကျောင်းတွေ
မှာ လာအရက်ရှောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ညီနောင်တွေ
ဖြစ်တဲ့ လို့စစန်းတို့လေးယောက်ကို တစ်နေရာရာကို လမ်းပြခေါ်
သွားခဲ့တယ်။ သူတို့ကို ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲ၊ သူတို့ ဘာဖြစ်
တုန်းသလဲ”

လို့စစန်းတို့လူစုကို ခေါ်ဆောင်သွားသူသည် လီပေါက်
မဟုတ်ပေ။ လီပေါက်အသွင် အယောင်ဆောင်ထားသူ ထန်ဟန်သာ
ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် လီပေါက်က ထိုအကြောင်းကို ထုတ်
မပြောပေ။

“ရွာအပြင်ဘက် တောင်တန်းပေါ်ကို ခေါ်သွားပါတယ်”
လီပေါက်က ပြောသည်။

“နောက်တော့ကော”

“မသိဘူး”

“နောက်တော့ ဘာဖြစ်ကုန်တယ်ဆိုတာ မသိဘူး ဟုတ်
လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သူတို့က ကျောက်စိမ်းမင်းသား အိုက်တာ
ရင့်နဲ့ ပိုးစပ်စု ကောင်းလင်ပုန်းတို့ ရှိခဲ့နေရာကို ကျွန်တော်ဆီ
လာစုစမ်းတယ်။ လိုက်ပြေးရင် ဆုငွေကောင်းကောင်းပေးမယ်လို့
ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဆီ လိုက်ပြေးပြီး ပြန်လှည့်

လာခဲ့တာပဲ။ နောက်ပိုင်း ဘာတွေဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာကိုတော့
မသိဘူး”

“လို့စစန်းတို့အကြောင်း ထားလိုက်တော့၊ မင်းကို ထပ်
မေးစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“မေးချင်တာကို မေးနိုင်ပါတယ်”

“မင်းရဲ့သိုင်းပညာက ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့
ဆရာသမားက ဘယ်သူလဲ”

လီပေါက်က အံ့အားသင့်သွားသည့် အသွင်မျိုး ပြုလုပ်ကာ ...

“သိုင်းပညာနဲ့ဆရာသမားအကြောင်း ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်
လို အညတရ အရက်ရောင်းသမားလေးတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်
ဒီမွေးခွန်းတွေ လာမေးနေရတာလဲ”

မျက်နှာနီနီနှင့် လူကြီးက အေးစက်စက် ရယ်မောလိုက်
တာ ...

“ဒီအချက်ကိုသိဖို့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့မှာ သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲ
လုပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ မင်း လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ပြောရင် ကောင်းမယ်၊
မဟုတ်ရင်တော့ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့”

မျက်နှာနီနီနှင့်လူကြီးသည် စကားကို ဆုံအောင်းမပြောဘဲ
အေးစက်စက်ပင် ရယ်မောနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လီပေါက်သည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော
အရက်ခွက်နှစ်ခွက်ကို မျက်နှာနီနီနှင့်လူကြီးနှင့် မုတ်ဆိတ်နှင့်
လူကြီးတို့ထံသို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

ထိုသူနှစ်ယောက်မှာ အသုများ မဟုတ်ကြ။ ပုန်ယန်ရဲ့
တိုက် ကျားရဲ့ဆယ်ရှစ်ဖော်မှ သိုင်းသမားများ ပြစ်ကြသည်။

မှတ်ဆိတ်နှင့်လူကြီးက ကျားရဲနှစ်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာနီနီနှင့်လူကြီးက ကျားရဲသုံး ဖြစ်သည်။

ကျန်သုံးယောက်မှာလည်း ကျားရဲများပင် ဖြစ်ကြသည်။

လီပေါက်၏ လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လာမှုက ကျားရဲ နှစ်နှင့် ကျားရဲသုံးတို့ကို အငိုက်မိသွားစေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ၏ မျက်နှာများပေါ်တွင် အရက်များ စိုရွဲကုန်သည်။

အရက်များ စိုကုန်သည်မှာ မည်သို့မျှ ထိခိုက်နစ်နာခြင်း မရှိသော်လည်း ယခုလို အဖြစ်မျိုး ကြုံရသည်က သိက္ခာကျ အရှက်ရစရာဖြစ်သောကြောင့် ကျားရဲတစ်နှင့် ကျားရဲနှစ်တို့မှာ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်ကုန်ကြသည်။

လီပေါက်သည် အရက်နှစ်ခွက်ကို ပစ်ပေါက်ထုတ်လိုက် ပြီးသည်နှင့် ကိုယ်ကို နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ သူ့နောက်ဘက် တွင်ရှိနေသော ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် လူကြီးကို လက်ဝါးဖြင့် လှမ်း ရိုက်သည်။

မြန်ဆန်မှု၊ တိကျမှုနှင့် အားပြင်းမှုတို့ကိုသာ အဓိကထား သည်။ လက်ဝါးတစ်ချက်လျှင် တစ်ချက်ဆိုသံလောက် ထိရောက် လှသည်။ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့်လူကြီးမှာ ကျားရဲဆယ့်ရှစ် ဖြစ်သည်။ သူသည် လီပေါက်၏ နောက်ကျောတွင် ရပ်နေရသည်ကို စိတ်ချ လက်ချ ပိုရှိနေသည်။ ကြိုတင်ကာကွယ်ပြင်ဆင်ထားမှုပင် လှမ်း ထား။ စိတ်လက်ဝါးပါးစွာ ဆေးဆေးဆေးဆေးသာ ရပ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် မည်သို့မျှ မမျှော်လင့်သော လက်ဝါးရိုက်ချက် တစ်ချက် ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာသောအခါ ကျားရဲဆယ့်ရှစ် မှာ ခုခံရှောင်တိမ်းရန် စိတ်မကူးနိုင်တော့ပေ။

သိုင်းလေ့ကျင့်ရာတွင် အသုံးချလာ အရပ်လို လီပေါက် ၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ကျကျနနခံယူပြီး ကြိုးပြတ်သော စွန် ပမာ လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။

လီပေါက်သည် တုံ့ဆိုင်းမနေ။

ကျားရဲဆယ့်ရှစ်ကို ချေမှုန်းလိုက်ပြီးနောက် သူ၏ ဘယ်ဘက် နှင့် ညာဘက်တွင် ရှိနေကြသည့် ရန်သူနှစ်ယောက်ကို ဆက်တိုက် တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုသူနှစ်ယောက်မှာ ကျားရဲတစ်ဆယ် နှင့် ကျားရဲဆယ့်ခုနှစ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

မိုးကြိုးလက်ဝါး သိုင်းကိုပင်သုံးကာ လက်ဝါးရိုက်ချက် များ ဆင့်ကဲရိုက်ထုတ်လိုက်ရာ အံ့အားသင့်နေကြသော ကျားရဲ တစ်ဆယ်နှင့် ကျားရဲဆယ့်ခုနှစ်တို့မှာလည်း မည်သို့မှ မခုခံနိုင် ဘဲ လက်ဝါးရိုက်ချက်များထိကာ လဲကျကုန်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ချက်ချင်းပင် ရင်ဆိုင်ခုခံရန် ပြင်လိုက် သော်လည်း မမီတော့ပေ။ သူ့ညာလက်မောင်းမှာ ပူခနဲဖြစ်ကာ နုကျင်သွားပြီး ဆေးစက်သော အသံတစ်ခုလည်း ကြားလိုက် ရသည်။

လီပေါက်၏ ညာလက်မောင်းကို လက်ချောင်းဖြင့် ကုတ်ဆွဲ အာ လည်မျိုတွင် ဓားတော့လျက် အမိဖမ်းလိုက်သူမှာ ကျားရဲ နှစ်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

***

လီပေါက်မှာ ကျားရဲနှစ်၏ လက်ထဲတွင် မလှုပ်သာတော့။
 “မင်းရဲ့ လက်ဝါးသိုင်းက တယ်ပြင်းထန်ပါလား၊ မှန်မှန်
 ပြောစမ်း၊ မင်းဟာ ဘယ်ဂိုဏ်းအဖွဲ့ကလဲ”
 ကျားရဲနှစ်က မေးခွန်းထုတ်သည်။
 “ကျားဆိုးနိုင်ဂိုဏ်းကပဲ”
 လီပေါက်က ပြန်ပြောသည်။
 ထိုစကားမှာ ကျားရဲများကို နှိမ်ချပြောဆိုသည့် စကားပြန်
 သောကြောင့် မျက်နှာနီနီနှင့် ကျားရဲသုံးသည် ဒေါသထောင်းခဲ
 ထသွားသည်။
 “တောက် ... ဒီကောင် ဒီလောက် မာန်တင်းနေတာ
 အပြတ်သာ ရှင်းပစ်လိုက်စမ်းပါ”
 ကျားရဲသုံးက ဒေါသတကြီး ပြောသည်။
 ကျားရဲနှစ်သည် ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်ပြီး ...
 “အေး ... အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်”
 ထိုအချိန်မှာပင် တျောက်ရုပ်တုတစ်ခု၏ နောက်မှ ထွက်
 တစ်ယောက် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းထွက်လာ၏။
 “သူ့ကို အပြတ်ရှင်းပစ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး”
 ထိုသူက ပြောသည်။
 ထိုလူ၏ စကားတစ်ခွန်းသည် လီပေါက်၏ အသက်ထက်
 ချမ်းသာရာ ရသွားစေခဲ့သည်။ ကျားရဲနှစ်သည် လီပေါက်၏

စားဖြင့် ခုတ်ပိုင်းတော့မည်ပြုနေရာမှ အသာ အရှိန်သတ်ကာ
 ရုပ်တန်လိုက်သည်။
 “ဟော ... ကိုယ်ရုံတော်ကြီး စုရှင်းဟန်ပါလား”
 ကျားရဲနှစ်က တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။
 ဤအခါတွင်မှ ဝင်ရောက် ဟန်တားသူသည် အကြင်နာမဲ့
 စုရှင်းဟန်ဖြစ်မှန်း လီပေါက် သိရတော့သည်။ လီပေါက်သည်
 နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းအကြောင်း မသိသေးသည့်အတွက် ကိုယ်ရုံတော်
 ကြီးဟူသော အခေါ်အဝေါ်ကိုမှ နားမဝည်နိုင်ဘောင် ပြန်နေသည်။
 “ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်ကို အပြတ်မရှင်းတာလဲ”
 ကျားရဲသုံးက ပြန်မေးသည်။
 “ဒီကောင်ဟာ ရွှေ ဥပေးနိုင်မဲ့ ငန်းလိုဖြစ် နေတယ်”
 အကြင်နာမဲ့ စုရှင်းဟန်က ပြန်ပြောသည်။
 “ဒီကောင်ဆီက အရေးကြီးတဲ့သတင်းတွေ ရနိုင်စရာ
 လို့လို့လား”
 “သူ့ကို အခြေပြုပြီး ကျုပ်တို့အတွက် အကျိုး အမြတ်တွေ
 များကြီး ရလာနိုင်တယ်”
 ကျားရဲနှစ်သည် လီပေါက်၏ လည်မျိုတွင် တေ့ထားသော
 အခြေကို အသာဖယ်ပေးသည်။ ထိုပြင် လီပေါက်၏ ညာလက်မှ
 သွေးကြောကွက်အချို့ကို ဖိထောက်ထိုးနှိပ်လိုက်သည်။
 “သူ့ကို ချုပ်နှောင်ထားလိုက်ပါ”
 အကြင်နာမဲ့ စုရှင်းဟန်သည် ထိုသို့ ပြောဆိုအမိန့်ပေး
 နောက် ရာခန့်လှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။
 * * *

လီပေါက်သည် မှောင်မည်းသော မြေအောက်အခန်းကျဉ်း တစ်ခုထဲတွင် ရောက်ရှိနေသည်။ ထိုနေရာသည် ကျောင်းကြီး ဘုံကျောင်း၏ ပင်မခန်းမဆောင်၏ အောက်တည့်တည့်တွင် ရှိသည်။

ကျားရဲနှစ်နှင့် ကျားရဲသုံးတို့သည် လီပေါက်ကို သည်မြေ အောက်အချုပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြရာတွင် မျက်စိကို အဝတ်စည်းခြင်း မပြုပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း လီပေါက်အနေဖြင့် ဤမြေအောက်အချုပ်ခန်း မည်သည့်နေရာတွင် ရှိသည်ဆိုခြင်းကို သေချာစွာတွေ့ရှိ သိမြင်ခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ မျက်စိကို ပိတ်စည်းခြင်းမပြုပဲ သည်အတိုင်း ခေါ်လာခြင်းကိုထောက်လျှင် ကျားရဲနှစ်တို့အနေဖြင့် မိမိကို သည်နေ ရာမှလွတ်အောင် ထွက်မပြေးနိုင်ကြောင်း ယုံကြည်ထားသည်ကို လီပေါက် စဉ်းစားမိသည်။

ကျားရဲ နှစ်နှင့်သုံးတို့သည် လီပေါက်ကို မြေအောက်အချုပ် ခန်းထဲတွင် ထည့်ပြီးနောက် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

သူနှင့် ဘေးချင်းကပ်လျက် အချုပ်ခန်းလေးထဲတွင် လှေကား ယောက် ရှိနေသည်။ ထိုအချုပ်ခန်းနှင့် လီပေါက် ရှိနေသည့် အချုပ်ခန်းတို့အကြားတွင် သံတိုင်များကသာ ခြားထားသည်။

ထိုအချုပ်ခန်းထဲတွင် ရှိနေသည်လူမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်ကာ အရိုးပေါ်အရေတင်မျှပင် ပိန်လို့လှသည်။ ပြင်းထန်သော

ဝေဒနာတစ်ခုခုကို ခံစားနေရဟန်ဖြင့် အတော်ပင် မရွှင်မလန်း ရှိနေသည်။

လီပေါက်၏ စိတ်ထဲတွင် ထုံချိမ့်ကို သတိရလိုက်သည်။ သီပေါက်သည် ထုံချိမ့်ကို မမြင်ဖူးပေ။ သို့သော် တွေ့မြင်ရသော အခြေအနေအရ ထိုအဘိုးအိုမှာ ဓားမပျံ့ဂိုဏ်းချုပ် ထုံချိမ့်သာ ခြစ်မည်ဟု တွက်မိလိုက်သည်။

“ဟာ ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ထုံချိမ့်ပေါ့လား။”

လီပေါက်၏နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ထုံချိမ့်က ပြန်မေးသည်။

အသံမှာ အလှည့်လှည့်သည်။

“ရွာထဲမှာ ... ဘုရားရှင်အောင်အောင် ... ဒီနေရာမှာ ဘုရားရှင်အောင်အောင် ... လီပေါက်ပါ”

“ဪ ... အင်း ... အင်း ... ဒီနေရာကို ကျုပ် ကြားဖူး ပါတယ်။ မင်းက အရက်ရှောင်းနေတဲ့လူဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုကြောင့် ဒီနေရာမှာ အချုပ်ခံနေရတာလဲ”

“ကျွန်တော်က သိုင်းပညာလေး နည်းနည်းပါးပါး အထိမြောက်ပြီး သူတစ်ပါးကိစ္စတွေမှာ ဝင်စွက်ဖက်မိလို့ ဆိုပါ တော”

“ဘယ်သူ့ရဲ့ ကိစ္စထဲမှာ ဝင်စွက်ဖက်မိတာလဲ”

“ပထမဆုံး ကျွန်တော်ဟာ ထန်ဟန်ကို ကျွန်တော့်လို အယောင်ဆောင်သွားဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့တယ်။ ထန်ဟန်က ကျွန်တော့်လို အယောင်ဆောင် လှုပ်ရှားရင်း ဖုန်းယန်ရဲတိုက်က ကျားရဲလေး ယောက်ကို ချေမှုန်းပစ်ခဲ့တယ်”

“နောက်တော့ကော”

“နောက်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ သိုင်းမင်းသား ကျန်းထင်ကျင့် ကိုယ့်အစွမ်းအစ အခြေအနေ ဘယ်လောက်ရှိတယ် ဆိုတာ မစဉ်းစားပဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပျောက်ဆုံးနေတာကို လိုက်လံရှာကြတယ်”

ဤစကားကြောင့် ထုံချိဗေးမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာ

“ဪ ... မင်းတ ကျုပ်အတွက်ကြောင့် အခုလိုခံရတာကို

“ဟုတ်ကဲ့ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးတယ် ဆိုသလိုမျိုးဖြစ် ကျွန်တော်က ကျားရဲသုံးယောက်ကို ချေမှုန်းပစ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်”

“ဒါနဲ့တောင် သူတို့က မင်းကို အသက်ချမ်းသာ သလား”

“အကြင်နာမဲ့ စုရှင်းဟန်က ကျွန်ုပ်တို့ကို အသက်ချမ်းသာပေးထားဖို့ ဝင်ပြောခဲ့လို့ ကျွန်တော့် အသက်လေး ဆက်ရှင်နဲ့ တာပါ။ ကျားရဲတွေက စုရှင်းဟန်ကို ကိုယ်ရဲတော်ကြီးလို့ ခေါ်အမိန့်နာခံကြတယ်။ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ တစ်ဖွဲ့တည်းလို့ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းက ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်တွေကို ကိုတော်ကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်”

နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းအကြောင်း မသိသေးသော လီပေါက်က ထိုအမည်ကို ကြားရသောအခါ အတော်ပင် အံ့သြသွားသည်

“နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်း ဟုတ်လား၊ ဒီနာမည်ကို တစ်မကြားဖူးပါလား”

“နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းဆိုတာ သိပ်ကိုလျှို့ဝှက်တဲ့ သိုင်းအစည်း တစ်ခုပဲ။ အခုတလောကျမှ သူဟာ လှုပ်ရှားပေါ်လာ

လာတယ်။ ဒီဂိုဏ်းအဖွဲ့အကြောင်း သိတဲ့လူနည်းတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းအနေနဲ့ မကြားဖူးတာပါ”

“ဪ ... ဪ”

“ဒီဂိုဏ်းထဲမှာ နန်းတွင်းအခေါ်အဝေါ်မျိုးနဲ့ ရာထူးအဆင့် အတန်းကို ခွဲခြားထားတယ်။ အမတ်ကြီးတို့၊ စစ်ကကြီးတို့ စသဖြင့်ပေါ့”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကိုတော့ ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဧကရာဇ်မင်းလို့ ခေါ်တယ်”

“အဲဒီ ဧကရာဇ်မင်းဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါကိုတော့ မသိနိုင်သေးဘူး။ ဒီနေ့အထိ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းဟာ အတိအလင်း ပေါ်ထွက်လာသေးတာ မဟုတ်တော့ ဧကရာဇ်မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာကိုလည်း မသိနိုင်သေးဘူးလေ”

“ရွာထဲမှာ အသက်ရှည်ဆေးဆိုင် လာဖွင့်ထားတဲ့ ဆေးဆရာကြီး ဟိုကျိကျင်းဆိုတာ သေသုရှင်စေ သမားတော်ကြီး ချင်ကျိဟိုပဲ မဟုတ်လား”

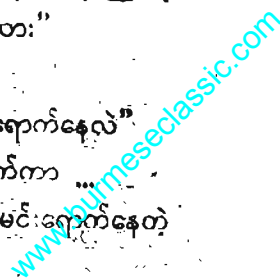
“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ အဘိုးကြီးကျောက်ရဲ့အိမ်မှာ အခန်းလာငှား နေထိုင်ခဲ့တာဟာ ချင်ကျိဟိုအဖို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဆေးကုသတာ အဆင်ပြေရအောင်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သမားတော်ကြီးတော့ အခု ဘယ်ကိုရောက်နေလဲ”
ထုံချိဗေးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ကာ ...

“သမားတော်ကြီးတို့ အစတုန်းက အခု မင်းရောက်နေတဲ့

အချုပ်ခန်းထဲမှာပဲ ချုပ်နှောင်ထားခဲ့တယ်။ ဒီနေ့မနက်မှပဲ သူ့ကို လာခေါ်သွားကြတာ အခုထက်ထိ ပြန်ရောက်မလာတော့ဘူး။ သူ ဘယ်ကိုရောက်လို့ ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ သူ့သာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားရင် ကျုပ်အတွက် ကြောင့် ခံရတာပဲလို့ဆိုရမယ်”

ဤသို့ပြောရင်း ထုံချိုဖေးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတတ်ဟန်ဖြင့် ...

“စုရှင်းဟန်ဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့် မင်းကို အသက်ချမ်းသာပေးဖို့ ဝင်စွက်ဖမ်း ပြောဆိုရတာလဲဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား။”

“ကျွန်တော်ဟာ ဧည့် ဥပမာ ငန်းတစ်ကောင်လို့ပဲလို့ထင် သူက ပြောခဲ့တာပဲ”

“မီးခဲထန်ဟန်နဲ့ သိုင်းမင်းသား ကျန်းထင်ကျင့်တင် နှစ်ယောက်ဟာ မင်းနဲ့ အတော်ရင်းနှီးကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အတော်ရင်းနှီးပါတယ်”

“သူတို့က မင်းကို ငါးစာလိုသုံးပြီး ထန်ဟန်နဲ့ ကျန်းထင်ကျင့် တို့ကို များခေါ်ကြမလို့နဲ့တူတယ်”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထင်တာ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး။”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ထန်ဟန်နဲ့ ကျန်းထင်ကျင့်တို့ဟာ လျှို့ဝှက်သွားထဲ လှုပ်ရှားနေကြတဲ့ လူတွေမဟုတ်တာ စိတ်ဆိုးကျပ်ညှစ်စွဲစွဲထဲ အထင်အရှား သွားလာနေကြတယ်။ သူတို့ကို ရန်ပြုချင်တယ်ဆိုတာ ရှာထဲမှာ သွားရင်ဆိုင်လိုက်ရုံ ရှိတာပဲ။ များခေါ်နေစရာ မလိုပါဘူး။”

“မင်း ထစ်ခုကိုမေ့နေပြီ။ ထန်ဟန်နဲ့ ကျန်းထင်ကျင့်တို့ဟာ သာမန်လူတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကို အတိအလင်း ရင်ဆိုင်ရမယ် ဆိုရင် လူအင်အား အများကြီးသုံးပြီး အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက် ရမှာ။ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းက အခုမှစပြီး လှုပ်ရှားပေါ်ပေါက်လာဖို့ အရှိန်ယူနေတာဆိုတော့ လူအင်အားကို အများကြီး မသုံးချင် သေးဘူး။ ဒါကြောင့် ထန်ဟန်နဲ့ ကျန်းထင်ကျင့်တို့ကို အကောင်း ဆုံး ဖြေရှင်းနိုင်မဲ့နည်းလမ်းက ထောင်ချောက်ဆင် များခေါ်ပြီး ဝိုင်ဝိုင်နိုင်နိုင် ချေမှုန်းပစ်တဲ့နည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်”

ထုံချိုဖေး ရှင်းပြတော့မှပင် လီပေါက်မှာ ထန်ဟန်တို့အတွက် နီးရိမ်စိတ် ဝင်လာရသည်။

“ကျွန်တော်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာမှာ အချုပ်အနှောင် ခံနေရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ထန်ဟန်တို့ ကြားရရင် လာကယ်တင်ဖို့ မကြိုးစားပဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။”

ထုံချိုဖေးနှင့် လီပေါက်တို့နှစ်ယောက် စကားအချို့အချ ပြောဆိုနေကြသည့် အချိန်မှာပင် ကျောင်းကြီးဘုံကျောင်း၏ မှောင်ကြိုးမဲ့ ဟယ်ထု၊ အကြင်အမှတ်စုရှင်းဟန်နှင့် သမာဓိလက်ဝါး ဆားကောင်းလိုတို့သည် ကျားရဲတစ်ဆမ်း၊ ဆယ်ခုနစ်၊ ဆယ်ရှစ်တို့၏ အလောင်းများကို သေသေချာချာ စစ်ဆေး ကြည့်နေကြ သည်။

“လက်ဝါးရိုက်ချက်ဟာ အားအင်ပြင်းထန်လှပေမဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်းပြားချက်တွေ မပါဘူး။ ဒီတော့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင်အတွင်းအားကိုသုံးပြီး ရိုက်နက်တဲ့ လက်ဝါးရိုက်ချက် မဟုတ်နိုင်ဘူး။”

စစ်ဆေးကြည့်နေရာမှ ထွက် မိမိ၏ တင်မြှင်ချက်ကို ပြောခဲ့သည်။

“တိုက်ခိုက်တာကို ကျွန်ုပ်တို့တိုင် မြင်ခဲ့ရတယ်။ လီပေါက်ဟာ လျှပ်တစ်ပြက်လောက် အချိန်လေးအတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ လူသုံးယောက်ကို လက်ဝါးရိုက်ချက်သုံးချက်နဲ့ လဲကျကုန်အောင် တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ သူ လှုပ်ရှားတာ သိပ်မြန်တာပဲ။ လက်ဝါးရိုက်ချက်ကလည်း ပြင်းတယ်။ ဒီတောင်လေး လီပေါက်ဟာ ရွာထဲမှာ အရက်လျှောက်ရောင်းနေတဲ့ ကောင်လေးပဲ။ သိုင်းပညာ တတ်တယ် လို့လည်း မကြားမိပါဘူး။ ဒီနေ့မှ သူ့က လျှို့ဝှက်တဲ့ သိုင်းပညာတွေ ထုတ်သုံးသွားတယ်။ သူ့ပညာက တကယ် အဆင့်မြင့်တယ်။ ဒီလောက် အဆင့်မြင့်တဲ့ သိုင်းပညာကို စစ်ဆေးအတတ်ကြည့်ရအောင် သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ခိုင်းခဲ့တာပဲ။ အခု သူက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင် အတွင်းအား မတတ်မြောက်ဘူးဆိုတော့ ကျုပ် လက်ဝတ်မှားသလို ဖြစ်နေပြီပေါ့။”

စုရှင်းဟန်က ပြောသည်။

“ခင်ဗျားက သူ့ကို အကဲခတ်မှားခဲ့ပေမဲ့ အကွက်ကတော့ တစ်ကွက်သာသွားခဲ့ပါတယ်။”

ဆားကောင်းလိုက ပြောသည်။

စုရှင်းဟန်မှာ မိမိ၏ တွက်ကိန်း လွဲခဲ့သည်အတွက် အရှက် နေခဲ့ရာ ဆားကောင်းလို၏ စကားကြောင့် အတော်လေး အပြန်တက်လာရသည်။

ဆားကောင်းလိုက ဆက်လက်၍ ...

“လီပေါက်ဟာ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းပညာတတ်မြောက်လျက်နဲ့ ဘာကြောင့် သာမန် အရက်ရောင်းသမားလေး ဖြစ် လုပ်ကိုင်နေရတာလဲ။ သူ့မှာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုခုတော့ ထန်ရှိရမယ်။ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျုပ်တို့ စစ်ဆေးဖော်ထုတ် ညွှည့်ဖို့လိုတယ်။ ဒီလို စစ်ဆေးလိုက်ရင် ဧကရာဇ်မင်း သိချင်အထဲ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင် အတွင်းအားနဲ့ပတ်သက်မှု ပေါ်ပေါက် နှင် ပေါ်ပေါက်လာနိုင်တာပေါ့။”

“အင်း ... ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်တယ်”

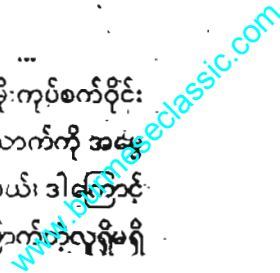
ဟယ်ထုလည်း ခေါင်းညိတ်ကာ ပြောသည်။

“ဧကန်ပြီ။ လီပေါက်ဟာ ထန်ဟန်တို့၊ ကျန်းထင်ကျင့်တို့ နဲ့လည်း ရင်းနှီးခင်မင်တယ်။ သူ့ကို ငါးစာသဘောမျိုးသုံးပြီး ထန်ဟန်နဲ့ ကျန်းထင်ကျင့်ကို မျှားခေါ်ခိုင်းမယ်ဆိုရင် အတော်ကို အကျိုးရှိနိုင်မယ်။”

ဆားကောင်းလိုက ပြောသည်။

ဟယ်ထုက ခေါင်းကို ဓာတ်ချက်ညိတ်ကာ ...

“အဘိုးကြီး မိကျုံး မသေဆုံးခင်မှာ သူ့ရဲ့ ဖိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင် အတွင်းအားသိုင်းပညာကို တစ်ယောက်ယောက်ကို အမွေဆက်ခံခဲ့ရတဲ့ ဧကရာဇ်မင်းထံ အတော်ကို ဖိုးရိမ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဖိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင် အတွင်းအားသိုင်း တတ်မြောက်တဲ့လူရှိမရှိ

စုံစမ်းဖို့က သိပ်ကို အရေးကြီးတယ်။ အခုထက်ထိတော့ မိုးကုပ်
စက်ဝိုင်းသန့်စင် အတွင်းအားသိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်စွန်းတစ်စမှ
ပေါ်ပေါက်မလာသေးဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ဧကရာဇ်မင်းက
နန်းဗိမာန်ကို အခိုင်အမာတည်ဆောက်ပြီး အစီအလင်း ပေါ်ထွက်
လှုပ်ရှားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ဦးကပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင် အတွင်း
အားသိုင်းဟာ ကျုပ်တို့အတွက် တကယ့်အန္တရာယ်ပါ။ ဒီသိုင်းမညာ
တတ်ထားသူရှိမရှိ စုံစမ်းတဲ့အလုပ်ကိုတော့ ပေါ့လျော့နေလို့
မဖြစ်ဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ်တို့ နားလည်ပါတယ်”

စုရှင်းဟန်နှင့် ဆားကောင်းလိုတို့ နှစ်ယောက်က ပြိုင်တူပင်
ပြောလိုက်ကြသည်။

* * *

အခန်း(၅)

ရွှေဝါ လောင်းကစားဝိုင်းတွင် လူတွေ ပိုစည်နေသည်။

ယခု ကိုးမီးဝိုင်းတွင် ဒိုင်ကိုင်နေသူမှာ ရွှေလှိုင် ကိုးရန်မိန်
ဖြစ်သည်။

ကျန်းထင်ကျင့်သည် ဧည့်ခန်းသဖွယ် ပြုလုပ်ထားသည့်နေရာ
ရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင်ထိုင်ကာ အရက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းသောက်ရင်း
လီပေါက်ကို စောင့်နေသည်။

ညနေစာ စားသောက်ချိန် လွန်ပြီးသည့်တိုင် လီပေါက်
ရောက်လာခြင်း မရှိသေးသောကြောင့် ကျန်းထင်ကျင့်မှာ အတော်
ပင် မရိုးမရွ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် လျှောက်လှမ်း
ဝင်ရောက်လာသည်။ ကျန်းထင်ကျင့် စောင့်မျှော်နေသူ လီပေါက်
တော့ မဟုတ်။ သည့်လိုအချိန်မျိုးတွင် ကျန်းထင်ကျင့် ဘယ်လိုမှ
မတွေ့လိုသူ ထန်ဟန်သာ ဖြစ်သည်။

ကျန်းထင်ကျင့်သည် ထန်ဟန် ဝင်လာသည်ကို မြင်သော်
လည်း ချက်ချင်းပင် မျှော်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှဲ၍ မမြင်ယောင်
ပြုကာ နေလိုက်သည်။

ထန်ဟန်ကမူ ကျန်းထင်ကျင့် ရှိရာသို့ ဣည့်တည့်မတ်မတ်
လျှောက်လာကာ စကားစပြောသည်။

“ခင်ဗျားက ဒီမှာကိုး၊ အခြေအနေက ဘာထူးသလဲ”

“မထူးပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် အခြားတစ်နေရာရာကို
သွားပြီး အရက်သောက် စကားပြောကြရအောင်လား”

“ဟင့်အင်း”

ထန်ဟန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် လေသံကို အသာခိုခိုကာ ...

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော်နဲ့ စကားမပြောချင်ဘူးလား၊
ကောင်းပြီ ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းလောက်ပဲ ပြောပါ
မယ်၊ ပြောပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

ကျန်းထင်ကျင့်သည် ထန်ဟန်ကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ
ကြည့်သည်။ ဘာမှတော့ မပြောပေ။

ထန်ဟန်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားက ဒီနေရာမှာ ဇုတစ်ယောက်ယောက်
ကို ထိုင်စောင့်နေတာဆိုရင် ခင်ဗျား စောင့်တဲ့လူ မလာတော့
ဘူးလို့ ပြောချင်တယ်”

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ထန်ဟန်သည် အသာလှည့်ကာ
လျှောက်လှမ်းထွက်သွားသည်။

“ဟေ့လူ နေဦးလေ”

ကျန်းထင်ကျင့်သည် ထန်ဟန်ကို လှမ်းဟန်တားရင်း
ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်မိသည်။

ထန်ဟန်က နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ ကျွန်တော်နဲ့အတူ အေးအေးဆေးဆေး အရက်
သောက် စကားပြောဖို့ လိုက်လာတော့မယ် မဟုတ်လား”

* * *

စိတ်တိုင်းကျပြည့်စုံရာတွင် အရက်သောက်နိုင်သည့် နေရာ
အတော်များများ ရှိသည်။ သို့သော် ယခုလို ညနေပိုင်းဘချိန်မျိုးတွင်
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကာ အရက်သောက်ရန် အကောင်း
ဆုံးနေရာသည် အဘိုးကြီးဟုအန်း၏ ယုန်သားဆိုင်သာ ဖြစ်လေ
သည်။

ထန်ဟန်နှင့် ကျန်းထင်ကျင့်တို့သည် အဘိုးကြီးဟုအန်း၏
ယုန်သားဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကြသည့်အခါ သူတို့ တွက်တားကြသည့်
အတိုင်းပင် ဆိုင်ထဲတွင် အခြားမည်သူမှမရှိပဲ လူရှင်းနေသည်ကို
တွေ့ရသည်။

ထန်ဟန်က ဝါးစိမ်းအရက်တစ်အိုးနှင့် ယုန်သားကင်တစ်ပြွဲ
စွာယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် အရက်ကို ငဲ့သောက်ကာ ယုန်သားကင်ကိုလည်း
အားရပါးရပင် စားသောက်သည်။

မကြာမီမှာပင် အရက်အိုးအစိတ်က ကုန်ကျသွားသလို
ယုန်သားကင်မှာလည်း တစ်ခြမ်းကုန်သွားသည်။

ကျန်းထင်ကျင့်သည် ငဲ့ထားသော အရက်ခွက်ကိုပင် မကိုင်
ရသေး။ ယုန်သားကင်ကိုလည်း တစ်ကိုက်မှဝင် မစားရသေး။

သူသည် ထန်ဟန်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခြင်းမှာ အရက်
သောက်ပြီး အစားစားရန် မဟုတ်။ လီပေါက် ထစ်ယောက်
မည့်သည့်အတွက်ကြောင့် သူနှင့် ချိန်းဆိုင်စားသည့် ရွှေဝါလောင်း
ကစားပိုင်းသို့ ရောက်မလာရသည်ကို သိလိုသောကြောင့်သာ
ဖြစ်သည်။

ထန်ဟန်သည် ထိုအကြောင်းကို သတိမေ့နေဟန်တူသည်။
အရက်ခွက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်ကာ ယုန်သားကင်
ကိုလည်း ဖွဲယူစားသောက်နေသည်။

“လီပေါက် အခုဘယ်မှာလဲ”

“ဘုံကျောင်းမှာ”

“တာ ... ဘုံကျောင်းမှာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... တိတိကျပြောရမယ်ဆိုရင် ကျောင်းကြီး
ဘုံကျောင်း ပင်မခန်းမဆောင်ရဲ့အောက်က မြေအောက်ခန်းထဲမှာ
ရှိနေတယ်”

“ကျောင်းကြီးဘုံကျောင်းရဲ့ ပင်မခန်းမဆောင်အောက်မှာ
မြေအောက်ခန်းရှိလို့လား”

“ပြောရင် ယုံဖို့တော့ခက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ မြေ
အောက်ခန်း ရှိနေတာကတော့ အမှန်ပဲ”

“လီပေါက်က အဲဒီမြေအောက်ခန်းထဲကို ဘာသွားလုပ်
တာလဲ”

“သူ့သဘောနဲ့သူ ဆင်းသွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“တစ်ယောက်ယောက်က လီပေါက်ကို အတင်းအကျပ်
ခေါ်သွားတာပေါ့”

“မမှားဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီမြေအောက်ခန်းဟာ အကျဉ်းခန်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီမြေအောက် အခန်းကျဉ်းကို ဘယ်သူတွေက အသုံးပြုကြ
တာလဲ”

“ရွာမြောက်ဘက် မြေကွတ်လုပ်မှာ အဆောက်အအုံသစ်
ဆောက်လုပ်နေတဲ့အဖွဲ့က ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီး သုံးယောက်ပဲ”

“တောင်ပိုင် လူဆန်းနှစ်ယောက်နဲ့ သမာဓိလက်ဝါးတို့ဟာ
ဒီရွာကိုအလျင်တုန်းက ရောက်ဖူးကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုရောက်
လာတာနဲ့ ဒီနေရာမှာ မြေအောက်အကျဉ်း ခန်းရှိတယ်လို့
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒက်ခနဲသိကျတာလဲ”

ထန်ဟန်က မထိထရီပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဒါက ရှင်းနေပါတယ်၊ သူတို့သုံးယောက် ကိုယ်တိုင်ရောက်
မလာပေမယ့် ဒီရွာမှာ သူတို့လူတွေ လှုပ်ရှားကျက်စားနေကြတာ
ကြာနေပါပြီ”

ကျန်းထင်ကျင့်က နားလည်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို
တဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်ကာ ...

“အဲဒီ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ လီပေါက်တစ်ယောက်တည်းကို
ချုပ်နှောင်ထားတာလား”

“အခြားတစ်ယောက် ရှိနေပါသေးတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒီလူ ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်ရင် အိမ်ပေါ်
တယ်”

“ထုံချီပေးလား”

ထန်ဟန်က ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

ထန်ဟန်၏ အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေပုံကြောင့် ကျန်းထင် ကျင့်မှာ အားမလိုအားမရဖြင့် ဒေါသထွက်လာကာ ...

“ထုံချီပေးနဲ့ လိပေါက်တို့နှစ်ယောက် ရန်သူ့လက်မှာ အဖမ်းခံနေရတဲ့ နေရာကို သိလျက်နဲ့တောင် ခင်ဗျားက အခုလို အေးအေးဆေးဆေး အရက်သောက်နေနိုင်သေးလား”

“ကျွန်တော်က အာလုပ်နေရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ အရာရာကို အောင်မြင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ နတ်မင်းလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အပိုစကားတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ အခုခင်ဗျား အာလုပ်မှာလဲ”

“အင်း ... ကျွန်တော် အာလုပ်မယ် ဆိုတာကို ပြောပြရတာ တော့ ဓားသိုင်းတစ်ခုကို ကြည့်ရှုလေ့လာမလို့ပဲ”

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဒီခေါ်လာပြီး အရက်သောက်တာဟာ ဓားသိုင်းပညာကို လေ့လာချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လို ဓားသိုင်းပညာမျိုးကို လေ့လာမှာလဲ”

“နဂါးမြူးဟန် ဓားသိုင်းပဲ”

ကျန်းထင်ကျင့်၏ မျက်နှာခင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

နဂါးမြူးဟန် ဓားသိုင်းသည် ကျန်းထင်ကျင့်၏ ကိုယ်ထဲ

ဓားသိုင်းပညာဖြစ်သည်။ ထန်ဟန်က ထိုဓားသိုင်းပညာကို လေ့လာချင်သလိုပဲ ပြောခြင်းသည် မိမိကိုစိန်ခေါ်သည့် သဘောဖြစ်သည်။ ကျန်းထင်ကျင့်က ထွက်ယူလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဒီလိုရှင်ရှင်းပြောတော့ ကျွန်တော် နားလည်ပြီ၊ ကံ ... လာ အပြင်ကိုထွက်ကြစို့၊ ကျန်းထင်ကျင့်ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အဆင့်မြင့်လှပေမယ့် ခင်ဗျားနဲ့တော့ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ကျန်းထင်ကျင့်က ထုံချီပြောပြီး ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။ ထန်ဟန်က အသာလက်ကာပြကာ

“ထိုင်ပါဦးလေ၊ ကျွန်တော်ပြောတာကို ရှင်းအောင် နားထောင်စမ်းပါအုံး၊ ကျွန်တော်က နဂါးမြူးဟန်ဓားသိုင်းကို လေ့လာချင်တယ်လို့သာ ပြောတာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ဖို့စိန်ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျန်းထင်ကျင့်မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကာ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသည့်အတွက် ...

“ကျွန်တော်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်မတိုက်ခိုက်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ရဲ့ နဂါးမြူးဟန်ဓားသိုင်းကို ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် လေ့လာနိုင်မှာလဲ”

“အဲဒီ အခြေအနေဟာ အခုပဲ ပေါ်ပေါက် လာပါတော့မယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ရန်ပြုမယ်လို့ ရောက်လာတော့မယ်လို့ ဆိုချင်တာလား”

“ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းကို မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကော ကျွန်တော်ကော နှစ်ယောက်လုံးကို ရန်ပြုမယ်ပဲပါ”

“အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရွှေပါး လောင်းကစားဝိုင်းက ထွက်လာကတည်းက နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာတဲ့လူရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီဆိုင်ထဲကိုဝင်တော့ အဲဒီလူ လှည့်ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော်က အရက်ကို ကြာကြာခွဲသောက်ပြီး စကားရှည်နေတာဟာ အဲဒီလူကို သွားသတ်ခံပို့ အကြောင်းကြားနိုင်ဖို့ အချိန်ပေးလိုက်တာပဲ”

ထန်ဟန်၏ စကားအဆုံးတွင် ဝိုးခနဲ လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်ခတ်လာကာ လေပြင်း၏ အဟုန်ကြောင့် ဆိုင်ထဲတွင် ထွန်းညှိထားသော မီးခွက်မှာ မီးငြိမ်းသွားသည်။

ထန်ဟန်နှင့် ကျန်းထင်ကျင့်တို့သည် အတွေ့အကြုံပြည့်ဝသူများဖြစ်ကြရာ ရုတ်ခြည်းပင် လေပြင်းတိုက်ခတ်လာမှု အကြောင်းရင်းကို နားလည်ပြီး၊ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရာ ဆိုင်တံခါးဝတွင် မိတ်လျက် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား အဲဒါ တောင်ပိုင်းလူဆန်းနှစ်ယောက်ထဲက နေဝင်ကြီးမဲ့ ဟုယီတဆိုတာပေါ့၊ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက သိမ်ကိုအဆင့်မြင့်တယ်၊ သိုင်းကွက်တစ်ကွက်လောက် ထုတ်သုံးလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျား အရေးခွဲနိမ့်သွားနိုင်တယ်”

ထန်ဟန်က ကျန်းထင်ကျင့်ကို ပြောသည်။

သူ့အမူအရာက ဆေးဆေးဆေးဆေး ရှိနေသည်။ နတ်ဟုယီထုကို ချီးမွမ်းစကားဆို နေသော်လည်း အမူအရာကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဟုယီထုကို လုံးဝအရေးမစိုက်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။ နောင်ကြီးမဲ့ ဟုတ်တုက ဆေးစက်စက်လေသဖြင့်

“အခုလို ကျွန်တော်ကို ချီးမွမ်းပြောဆိုတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျန်းထင်ကျင့်က ဟုယီထုကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျား ဒီကိုရောက်လာတာ ဒီစကားမျိုး ပြောဖို့ပဲလား”

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ သိုင်ပညာအစွမ်းကို စမ်းကြည့်ချင်လို့ ဆိုပါတော့”

“ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ သူ့စည်းကိုယ့်စည်း သီးသီးခြားခြား နေခဲ့ကြပါတယ်၊ ဘာကြောင့် နား ခင်ဗျားကလာပြီး ရန်ပြုချင်တာလဲ”

ကျန်းထင်ကျင့်က မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အခု ရက်ပိုင်းအတွင်း မင်းဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာကို ဆုံးစားကြည့်ရင် မင်းနားလည်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

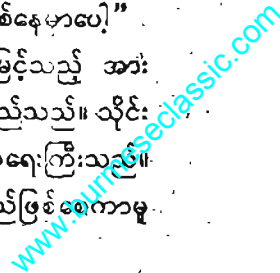
ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း လက်မရွံ့ ဝမ်းလစ်ထူးနှင့်တကွ နှိပ်ယန်ရဲတိုက်၏ ကျားရဲအချို့ကို ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းသည် ထန်ဟန်၏ လတ်ချက်ဖြစ်သည်။ ကျန်းထင်ကျင့်နှင့် မည်သို့မျှ သက်ဆိုင်ပေ။

ဟုယီထု၏ စွပ်စွဲစကားကြောင့် ကျန်းထင်ကျင့်မှာ ဒေါသထူးစွာ ခနဲထလာကာ ခက်ထန်သောလေသံဖြင့်

“ခင်ဗျားက ဒီလိုအပြောမျိုးတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ သိုင်းပညာအချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က အသင့်ပါပဲ”

“ဒေါသသိပ်မကြီးနဲ့လော၊ ခင်ဗျားက ဒေါသကြီးပြီး စိတ်လှုပ်နေရင် ရှန်သူကို အခွင့်အလမ်းပေးသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့”

ကျန်းထင်ကျင့်သည် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သည့် အားသာရာ ထန်ဟန်၏ သတိပေးစကားကို နားလည်သည်။ သိုင်းပညာတွင် စိတ်တည်ငြိမ်မှုသည် အလွန်ပင် အရေးကြီးသည်။ သိုင်းပညာစွမ်းရည် မြင့်မားထက်မြက်လှသည်ဖြစ်စေကာမူ

၁၃၀ ဣတ္ထသိုလ်ဝင်ကြွယ်

စိတ်တည်ငြိမ်ခြင်း မရှိပါက အကြိတ်အနယ် တိုက်ပွဲများတွင် အရေးနိမ့်ဖို့ လမ်းများပေးသည်။

ကျန်းထင်ကျင့်သည် ချက်ချင်းပင် ဒေါသစိတ်ကို ပျောက်ကာ စိတ်အာရုံကို ပြေလျော့လိုက်သည်။

“ကဲ ... လာ ကျွန်တော်တို့ သွားကြစို့လား။”

ထန်ဟန်ကပြောသည်။

ထိုနောက် ထန်ဟန်နှင့် ကျန်းထင်ကျင့်တို့ နှစ်ယောက်သည် ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

* * *

အဘိုးကြီးဟူအန်း၏ ယုန်သားဆိုင်မှ ထွက်သောအခါ မြေနီလမ်းလေးတစ်ခုသို့ ရောက်သည်။ နံနက်စာစားချိန်နှင့် နေ့လယ်စာ စားချိန်တို့တွင် ထိုမြေနီလမ်းလေးပေါ်တွင် ယုန်သား ဆိုင်သို့ သွားသူများ စားသောက်ပြီး ပြန်လာကြသူများနှင့် စည်းကား နေတတ်သည်။

ယုန်သားဆိုင်နှင့် ပေ(၃၀၀)ခန့်အကွာ မြေနီလမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လူများစီ၍ ရပ်နေကြသည်။

ဤကဲ့သို့ လုပ်ဆောင်ရန် ဟူယိထုတို့သုံးယောက်က ကြိုတင် စီစဉ်တိုင်ပင် ထားခဲ့ကြဟန်တူသည်။ ကျားရဲသုံးမှာမူ ဘာမသိညာမသိ ကျန်းထင်ကျင့် သိုင်းပညာ အခြေအနေကို ဟူယိထုတို့ စူးစမ်းကြည့်နိုင်ရေးအတွက် ဖျှေပြေးအသေခံကာ တိုက်ပွဲဝင်ပေးနေရပေသည်။

နန်းဗိမာန်ပိုင်း၏ ကိုယ်ရံတော်ကြီး သုံးယောက် ရှေ့မှောက်တွင် အစွမ်းပြခွင့်ရသည်ကိုပင် အတော်ဝမ်းသာနေသည်။ ဒီအချိန်အခါသည် မိမိ၏ အစွမ်းအစကိုပြကာ တက်လမ်း ရှာနိုင်မည် အခွင့်အခါကောင်းဟုလည်း ထင်နေသည်။

သည်လို သိုင်းသမားဆိုး ကိုယ်ကျိုးရှာသမားများသည် သူ့သို့ သော ကောင်းကျိုးကိုမျှ မလုပ်သလို မည်သူ့ကိုမျှလည်း ဆောင်းကျိုးမပေးပေ။ သူတို့ကိုသူတို့လည်း ကောင်းကျိုးမပေး။ အခြားသူများကိုလည်း ကောင်းကျိုးမပေး။

သူတို့၏ ဘဝဇာတ်သိမ်းသည် အရှုံးနှင့်သာ နိဂုံးချုပ်ရပြီ ဖြစ်သည်။

ကျန်းထင်ကျင့်သည် စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသိမ်းကာ အကွက်ကျကျ သိုင်းကွက်လှုပ်ရှား တိုက်ခိုက်နေရသော်လည်း တိုက်ထဲတွင်တော့ အထွေးများစရာတွေ အတော်များနေသည်။

သူသည် ထင်ရှားသော သိုင်းသမားမိသားစုမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်သည့်အတွက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင်အတွင်းအား အကြောင်းကို ကြားဖူးသိဖူးထားသည်။

ကျန်းထင်ကျင့်သည် အရပ်ဆိုးသော်လည်း စိတ်ထားဖြောင့်တော်ပြီး ဉာဏ်ထက်မြက်သူ ဓာတ်ယောက်ဖြစ်ရာ ကျားရဲသုံးသည် ကျုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်းနှင့် ဝက်သက်မှုမရှိနိုင်ပဲ အောင်ကြီးမဲ့ ဟူယိထုတို့ သုံးယောက်သည် ဤသိုင်းပညာ အကြောင်းကို သိလိုနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းဟု စဉ်းစားမိသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ကျွန်တော်က မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်းကို လေ့ကျင့်ခဲ့တယ်ထားဦး။ ခင်ဗျားလို

နောက်ပေါက်သိုင်းသမား အငယ်စားလေးနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တဲ့ အခါမှာ ထုတ်သုံးရမှာလား။”

ကျန်းထင်ကျင့်က ရယ်မောပြောဆိုလိုက်သည်။

ကျန်းထင်ကျင့်၏ အချက်ပိုင်ပိုင် ပြောလိုက်သော စကားသည် ကျားရဲသုံး၏ အစွဲကို ထိုးနှက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘာ... ကျုပ်က နောက်ပေါက်အငယ်စားလေး ဟုတ်စ၊ သေပေတော့”

ကျားရဲသုံးသည် ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်ရာ ပြာလဲ့လဲ့အရောင်များ လင်းလက်လျက် ဓားပြားနှစ်ခုသည် ကျန်းထင်ကျင့်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဦးတည် ထိုးစိုက်လာသည်။

ကျန်းထင်ကျင့်သည် ဓားရှည်ကို ခပ်ထောင်ထောင်ပြုကာ ရင်ဘတ်ရှေ့တွင် ကာထားသော်လည်း တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ကိုယ်ခန္ဓာကိုသာ ဘေးသို့လှစ်ခနဲ ရွေ့လျားရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

လွမ်း၍ ထိုးနှက်လိုက်သော ကျားရဲသုံး၏ ဓားပြားများသည် လေကိုသာ ထိုးမိသည်။

ကျားရဲသုံးသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ လက်တွင် ကိုင်ထားသော ခားနှစ်လက်ကို မြေကြီးထဲ ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

ကျားရဲသုံးသည် ဓားနှစ်လက်ကို မြေကြီးထဲ ထိုးစိုက်ချပြီးနောက် ဓားရိုးများကို လက်ဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ ကင်းမြီးကောက်ထောင်သည့် အသွင်မျိုးဖြင့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို

အပေါ်သို့ထောင်လိုက်သည်။ ထိုသို့ ထောင်တက်သွားသော ခြေထောက်နှစ်ဖက်က ကျန်းထင်ကျင့်၏ ဓားရှည်ကို လှမ်းကန်သည်။

ကျန်းထင်ကျင့်မှာလည်း ခေသုမဟုတ်ပေ။ မိမိလက်ထဲရှိ ဓားရှည် လွတ်ထွက်သွားအောင် အကန့်ခံမည်မဟုတ်ပေ။ ညာလက်ကောက်ဝတ်ကို လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ဓားရှည်သည် စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်လှုပ်ရှားကာ ကျားရဲသုံး၏ ဆန့်တန်းကန် ထုတ်လိုက်သော ခြေထောက် နှစ်ခုကြားသို့ တိုးဝင်သွားသည်။

ကျားရဲသုံး၏ ခြေကန်ချက်မှာလည်း ကျန်းထင်ကျင့်၏ ဓားကို လွတ်ထွက်သွားအောင် ကန်ထုတ်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ပေ။

ကျားရဲသုံးသည် ကျန်းထင်ကျင့်၏ တန်ပြန်တိုက်စစ်ကို မျှော်လင့်ထားမဲ့ရသည်။ ကျန်းထင်ကျင့်၏ ဓားချက်ဝင်လာသည်နှင့် ကျားရဲသုံးသည် ခြေထောက်ကို အောက်သို့ရုတ်ခြည်း ပြန်ချကာ ထိုမှမှာလည်း မတ်မတ်ပြန်ရပ် လိုက်လေသည်။

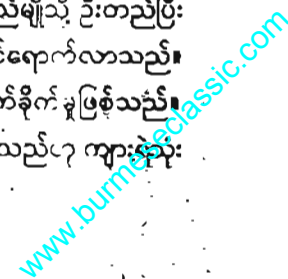
ကိုယ်ခန္ဓာပြန်၍ မတ်မတ်ရပ်သည်နှင့် ကျားရဲသုံးသည် လက်နှစ်ဖက်ကို လှုပ်ရှားကာ ဓားပြားနှစ်ဖက်ကို ကျန်းထင်ကျင့် ရှိရာသို့ ပစ်ပေါက်ထုတ်လိုက်သည်။

အပြာရောင်များ လင်းလက်သွားသည်။

ဓားဗာစ်လက်က ကျန်းထင်ကျင့်၏ လည်မျိုသို့ ဦးတည်ပြီး ညှန်တစ်လက်က ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ဦးတည်ဝင်ရောက်လာသည်။

အလွန်ရက်စက်ပြီး စွန့်စားသော တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်သည်။ မိမိ၏ စွန့်စားတိုက်ခိုက်မှု အလွန်ပိုင်နိုင်သည်ဟု ကျားရဲသုံး

ယူဆထားသည်။ သို့ရာတွင်

ကျားရဲသုံး ရင်ဆိုင်ရသည်မှာ သိုင်းမင်းသား ကျန်းထင်ကျန်းဖြစ်နေသည်။ ကျန်းထင်ကျင့်၏ နဂါးမြူးဟန် ဝေးသိုင်းကွက်လည်း တစ်ဖူထုံးခြားကာ စွမ်းအားသတ္တိ အပြည့်ရှိသည်။

ကျန်းထင်ကျင့်သည် အပြာရောင်နှစ်ချက် လင်းလက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ချက်ချင်းပင် ဓားရှည်ဖြင့်ဆီးကာ ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ထန် ...”

“ထန် ...”

ဓားချက်ထိသံနှစ်ချက် ဆက်တိုက်ပေါ်လာပြီးနောက် မြားနှစ်ချက်သည် လမ်းကြောင်းပြောင်းလွဲသွားသည်။

ကျန်းထင်ကျင့် ရှိရာသို့ ဦးတည်ကာ မသွားတော့ပဲ လက်က ကျားရဲ(၂)ထံသို့ တန်းဝင်သွားသည်။

ဆားကောင်းလိုအနေဖြင့် သတိရှိနေသူ ဖြစ်သည့်အပြင် သိုင်းပညာအဆင့်လည်း မြင့်မားသည့်အတွက် သူ့ထံသို့ လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ ဝင်ရောက်လာသည့် ဓားကို ရင်ဆိုင်ဖယ်ရှားမခက်ဝေ။ ကိုယ့်ကို အသာယိမ်းလိုက်သည်နှင့် ဓားကိုလွှတ်အေးရှောင်ထွက်သွားနိုင်သည်။

ကျားရဲနှစ်၏ အခြေအနေမှာ ဤသို့မဟုတ်ပေ။

ကျားရဲနှစ်မှာ ပါးစပ်ဖာနိုင်သော်လည်း အားပေးလာဟစ်သံကို မပြုနိုင်တော့ပဲ ဓားစိုက်ဝင်ကာ ကားခနဲ လဲကျသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျန်းထင်ကျင့်သည် သွက်လက်သွား ဓားချက်တစ်ချက် ထုတ်သုံးကာ ကျားရဲသုံးကို အနိုင်တိုက်နိုင်ချေပျန်းပစ်လိုက်သည်။

ပထမယှဉ်ပြိုင်ပွဲ အဆုံးသတ်သွားသည်။ သည်ပွဲတွင် ကျန်းထင်ကျင့်သည် အဆစ်ပင်ရကာ အဖြတ် အနိုင်ယူလိုက်နိုင်သည်။

* * *

ပထမယှဉ်ပြိုင်ပွဲ အဆုံးသတ်သွားသည်။

ဝတ်စုံဝါဝတ် လူလေးယောက်သည် မိမိတို့ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် လက်နက်များကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ခေါ်သထွက်နေသည့် သွင်မျိုးရှိနေသည်။ သူတို့ကိုင်ဆောင်ထားသည့် လက်နက်များမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မထူကြပေ။ ဓားရှည်၊ လှံတံ၊ ကျားပွတ်၊ တုတ်ရှည်တို့ကို အသီးသီး ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

ဟူယိထုတို့ သုံးယောက်မှာမူ မည်သို့မျှ မလှုပ်ရှားနိုင်ပဲ အေးစက်စက်ပင် ရှိနေကြသည်။

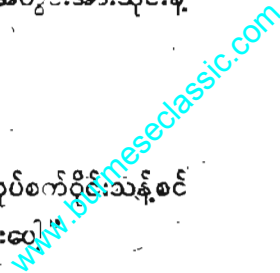
စုရှင်းဟန်က ဟူယိတုဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ

“ကျန်းထင်ကျင့်ရဲ့ ဓားသိုင်းပညာအစွမ်းက အတော့ကို ထိက်မြက်တယ်၊ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်းနဲ့ ပတ်သက်မှု ရှိနိုင်သလား”

ဟူယိတုက ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“မပတ်သက်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကျန်းထင်ကျင့်ဟာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင်အတွင်းအားသိုင်းကွက်ကို မတတ်မြောက်ဘူးပေါ့”

“သူ့အားက သုံးသွားတဲ့ သိုင်းကွက်တွေဟာ မိုးကုပ်စက်
ပိုင်းသန့်စင် အတွင်းအားသိုင်းနဲ့ မပတ်သက်ဘူး ဆိုတာကို
ပြောနိုင်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ထန်ဟန်ကို တိုက်ပွဲဝင်လာအောင်လုပ်ပြီး
သူ့ရဲ့သိုင်းကွက်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ဟူယီတုသည် ဝတ်စုံဝါဝတ်လူများ
လက်ချောင်း ငါးချောင်းထောင်ပြကာ လက်လေးချောင်းကို တွေ့
လျက် လက်ညှိုးကိုသာ ချန်ထားပြီး ထိုလက်ညှိုးကို ထန်ဟန်ရှိရာသို့
ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ဝတ်စုံဝါဝတ် လူလေးယောက်အနက်မှ တုတ်ရှည် ကိုင်
ဆောင်ထားသူသည် ချက်ချင်းပင် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ရှေ့သို့
လျှောက်လှမ်း ထွက်သွားသည်။

သူ၏တုတ်ရှည်မှာ ခြောက်ပေခန့်ရှည်ကာ ရွှေရောင်တင်
ဝင်း လင်းလက်နေသည်။

ထန်ဟန်ကလည်း ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ရှေ့သို့လျှောက်လှမ်း
တက်လာခဲ့သည်။

ကျန်းထင်ကျင့်က နောက်သို့ဆုတ်မလာပဲ

“ခင်ဗျား အသာနေစမ်းပါဦး ဒီပွဲကိုလည်း ကျုပ်ပဲ ဆက်ပြီး
နဲ့လိုက်မယ်”

ကြယ်တံခွန်စေတမန်ငါးက စိတ်မရှည်သည့်အသွင်ဖြင့်

“ကျန်းထင်ကျင့် အသာနားမှာ ဖယ်နေစမ်းပါ၊ ကျုပ်တို့က
ချင်တာက မင်းလိုအရပ်ဆိုးဆိုး ကောင်းလေးမဟုတ်ဘူး”

ကျန်းထင်ကျင့်ကလည်း အားကျမခံပင်

“ကျွန်တော်က ရုပ်ဆိုးပေမယ့် သတ္တိရှိတယ်၊ ကျွန်တော်
မျက်နှာကို သိတဲ့အတိုင်း လူမြင်ခံရတယ်၊ အဝတ်စုတ်တွေနဲ့
မျက်နှာကို ဖုံးမထားဘူး”

“မင်းက တယ်စွာတာကို အညောင်းပြေ မင်းနဲ့တစ်ပွဲ
တစ်လမ်းလောက် စမ်းကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ကောင်းတယ် စမ်းကြည့်ကြတာပေါ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကျန်းထင်ကျင့်သည် ကြယ်တံခွန်စေ
တမန်ငါးကို နားရှည်ဖြင့် လှမ်းထိုးသည်။ ကျန်းထင်ကျင့်ကို
ဟန်တား၍မရနိုင်မှန်း နားလည်သောကြောင့် ထန်ဟန်သည်
ဘာမျှမပြောဘဲ နောက်သို့အသာ ဆုတ်သွားသည်။

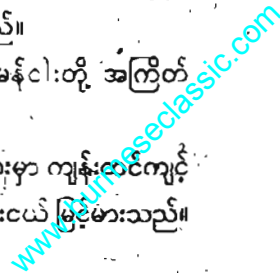
တိုက်ပွဲအခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်နေသော ဟူယီထုက
မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ

“ကြယ်တံခွန် စေတမန်ငါးဟာ သိုင်းပညာဗွမ်းထက်မြက်
ပေမယ့် ဒေါသစိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘူး အခုသူ့ကို ထန်ဟန်နဲ့
တိုက်ခိုက်ဖို့ လွတ်လိုက်တာ အလကား ကျန်းထင်ကျင့်နဲ့ စကားများ
ပြီး ရင်ဆိုင်ထိုးခုတ်နေပြီ၊ လူ့ကိုတိုက်ပွဲဝင်ခိုင်းတဲ့ ညံ့ရွယ်ချက်ကို
နားလည်ပုံမရဘူး”

ထိုအချိန်တွင် ကျန်းထင်ကျင့်နှင့် ကြယ်တံခွန်ငါးတို့မှာ
အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ကျန်းထင်ကျင့်နှင့် ကြယ်တံခွန်စေတမန်ငါးတို့ အကြိတ်
အနယ် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ကြယ်တံခွန် စေတမန်ငါး၏အတွင်းအားမှာ ကျန်းထင်ကျင့်
ထက်သာလွန်သည်။ သိုင်းပညာလည်း အနည်းငယ် မြင့်မားသည်။

သာမန် အခြေအနေဆိုလျှင် ကျန်းထင်ကျင့်သည် ကြွယ်
တံခွန်ဆေးတမန်ငါးကို ယှဉ်နိုင်ဖို့မလွယ်ပေ။

ယခု သူတို့နှစ်ယောက် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်စွဲကာ
တိုက်ခိုက်ကြသော အခါတွင်မူ အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။

ကြွယ်တံခွန်ဆေးတမန်ငါး၏ တုတ်ရှည်သိုင်းက လေးလံခြင်း
ပြင်းထန်ခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းခြင်းလည်း မဟုတ်။ ပေါ့ပါးခြင်း
အကွက်ဆန်းခြင်း၊ ပျော့ပျောင်းခြင်းလည်း မဟုတ်။

လျင်မြန်ရန်သာ အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ လျင်မြန်မှုက
တိုက်ပွဲကို အဆုံးအဖြတ်ပေးစေသည်။

ယခု ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေကြသည့် လက်နက်နှစ်မျိုးတွင်
ကြွယ်တံခွန်ဆေးတမန်ငါး၏ တုတ်ရှည်နှင့်နှိုင်းယှဉ်လျှင် ကျန်းထင်
ကျင့်၏ ဓားရှည်က သွက်လက်မြန်ဆန်မှုတွင် သာသယောင်ယောင်
ရှိသည်။

ထို့ပြင် ကျန်းထင်ကျင့်သည် နဂါးမြူးဟန်ဓားသိုင်းကို
အပြည့်အဝ အသုံးပြုကာ ကိုယ်ဟန်ကိုလည်း နေရာအမျိုးမျိုး
ပြောင်းလဲ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်နေရာ ကြွယ်တံခွန်ဆေးတမန်ငါး၏ထက်
အသာစီးရစေ ပြုလာသည်။

“အင်း ... ကျန်းထင်ကျင့်ရဲ့ သိုင်းမညာစွမ်းရည်က ကျွန်
တို့ ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုကောင်းနေပါလား။ စောစောက
တိုက်ခိုက်သွားဖို့ထက် အများကြီးပိုကောင်းအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်
တာကိုး”

တိုက်ပွဲကို အကဲခတ်ကြည့်နေသော ဟူယိထုက သက်ပြင်း
ချကာ ပြောသည်။

“ကျန်းထင်ကျင့်ရဲ့ ဓားသိုင်းပညာ ဒီလောက်အစွမ်းထက်မှန်း
စောစောကသိခဲ့ရင် ကြွယ်တံခွန်အမှတ်သုံးကို စောလွတ်လိုက်ဖို့
ကောင်းတယ်”

ဆားကောင်းလိုက ပြောသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ”

စုရှင်းဟန်က ဝင်ဇူးသည်။

“ကြွယ်တံခွန်ဆေးတမန်သုံးရဲ့ လှံတံက ပေါ့ပါးတယ်။ ပြီးတော့
သူ့ရဲ့ လှံတံ တံခွန်သိုင်းဟာ ကျန်းထင်ကျင့် အခုသုံးနေတဲ့
ဓားသိုင်းကွက်မျိုးကို အုပ်စီးနိုင်မယ်”

“ကြွယ်တံခွန်သုံးဟာ စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းနိုင်တယ်။ သူ့ကိုသာ
ပွဲထုတ်လိုက်ရင် စိစဉ်ပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း ထန်ဟန်နဲ့ ရင်ဆိုင်
တိုက်ခိုက်မှာပဲ။ အခုလို ကျန်းထင်ကျင့်နဲ့ တိုက်နေရင် အကြောင်း
မရှိဘူး”

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲ”

သူ့စကားမှာ တကယ်ဟုတ်သည်။ ကြွယ်တံခွန်ငါးမှာ
တကယ်ပင် ဒုက္ခတွေ့သွားသည်။ ကြွယ်တံခွန်ဆေးတမန်ငါးသာမက
ကျန်းထင်ကျင့်လည်း ဒုက္ခတွေ့နေရလေပြီ”

တိုက်ခိုက်နေမှုသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။

ကြယ်တံခွန်စေတမန်ငါးနှင့် ကျန်းထင်ကျင့်တို့နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေမှု ရပ်တန့်သွားသည်။

ကျန်းထင်ကျင့်သည် မျက်နှာဖြူပုပ်ဖြူရောင်ဖြစ်ကာ ခြေလှမ်းဒဿိဒယိုင်နှင့် နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်။

ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းမျှသာ ဆုတ်နိုင်ပြီး နွေယိုင်ကာ လဲကျသွားသည်။

ကြယ်တံခွန်စေတမန်ငါးမှာမူ ကျန်းထင်ကျင့်၊ နောက်သို့ ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် ဆုတ်သွားချိန်မှာပင် မြေကြီးပေါ် ပုလျက်သားလဲကျနေပြီဖြစ်သည်။

ကြယ်တံခွန်စေတမန်ငါးသည် ကျန်းထင်ကျင့်ကို အလွယ်နှင့် အနိုင်မယူနိုင်သည်တွင် ဒေါသပိုထွက်ပြီး အတင်းတိုးဝင် တိုက်ခိုက်မိရာ ဟာကွက်တစ်ကွက်ပေါ်ကာ ချက်ကောင်းနေရာကို ဓားချက်တစ်ချက် အထိခံလိုက်ရသည်။

ထိုသို့ အထိခံလိုက်ရ၍ လဲကျမသွားမီ အချိန်ပိုင်းလေးမှာပင် ကြယ်တံခွန်စေတမန်ငါးသည် ရှိသမျှ အားကုန်အင်ကုန်သုံးကာ ကျန်းထင်ကျင့်ကို လက်ဝါးနှင့် လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။

ကျန်းထင်ကျင့်မှာ ရန်သူချက်ကောင်းနေရာကို ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်ချနေချိန်ဖြစ်၍ မည်သို့မှ မကာကွယ် မရှောင်တိမ်းနိုင်ဘဲ လက်ဝါးရိုက်ချက် အထိခံရကာ အတွင်းဒဏ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရသွားခဲ့သည်။

တစ်ဖက်ရှိ ရန်သူခြောက်ယောက်တွင် ဟူယိထုတို့ သုံးယောက်နှင့် ကြယ်တံခွန်စေတမန် သုံးဦးတို့မှာ အကောင်းပကတိ ရှိနေပြီး ထန်ဟန်တို့ဘက်မှ နှစ်ယောက်တွင်မူ ကျန်းထင်ကျင့်မှာ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်ရကာ လဲကျနေသည်။

အကယ်၍ တစ်ဖက်ရန်သူက အင်အား အကုန်သုံးကာ ဝန်းရံတိုက်ခိုက်လာလျှင် ထန်ဟန် တစ်ယောက်တည်းအနေဖြင့် မည်သို့မှ ခုခံကာကွယ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထန်ဟန်အဖို့ စိတ်လွတ်လက်လွတ်လည်း မတိုက်ခိုက်နိုင်။ အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရထားသော ကျန်းထင်ကျင့်ကို ကာကွယ်ပေးရန်ကလည်း ရှိနေသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ခြောက်ယောက်နှင့်နှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်နေရသည် ဆိုသော်လည်း တကယ်စင်စစ် ခြောက်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်နေရသည်ဟုပင် မဆိုနိုင်တော့ပေ။

ထန်ဟန်အဖို့ အကျဉ်းအကျပ် အခြေအနေ ကြုံတွေ့နေရပြီ ဖြစ်သည်။

အန္တရာယ် ကြုံတွေ့နေရသော်လည်း ထန်ဟန်သည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်း မရှိပေ။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ရှိနေပြီး ကျန်းထင်ကျင့်ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားကာ အသာပေးမတွယူလာလျက် လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် သက်သောင့်သက်သာ လဲလျောင်းလျက် ရှိနေအောင် ပြုပြင်ပေးထားလိုက်သည်။ အိတ်ထဲမှ အနီရောင် ဓားလုံးလေးနှစ်လုံးထုတ်ကာ ကျန်းထင်ကျင့်၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ခွဲ၍တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။ နားအာနီသင် အမြန်ဆုံး ပျံ့နှံ့သွားအောင်လည်း သွေးကြောကွက်အချို့ကို ဖိနှိပ်ပေးလိုက်သည်။

ကျန်းထင်ကျင့်ကို အရေးပေါ် ငြိစုကုသပေးပြီးနောက် ထန်ဟန်သည် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ကဲ ... ခင်ဗျားတို့ဘက်က ဘယ်သူ ထွက်လာဦးမှာလဲ”

***

ထန်ဟန်က ရန်သူများကို ရဲဝံ့စွာ စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်လေး နှစ်ကောင်ဟာ အန္တရာယ်ပါ။ အခုလို အခွင့်အခါကောင်းရတုန်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက် ကြပါစို့လား။”

ဆားကောင်းလိုက ဟုယိထုကို တီးတိုးပြောသည်။

“ဒါဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သဘောထားလား၊ ကေရာမိမင်းရဲ့ သဘောထားလား။”

“ခင်ဗျားက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“စောစောက ခင်ဗျား ပြောလိုက်တဲ့စကားရဲ့ ဆိုလိုချက်ကို ကျုပ် နားလည်ရင် ခင်ဗျားလည်း ကျွပ်စကားကို သဘောပေါက်ပါ လိမ့်မယ်”

“ကျုပ် စောစောက ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ခင်ဗျားက ဘယ်လို များ နားလည်ထားလို့လဲ”

“ထန်ဟန်က ခင်ဗျားတပည့် ကူးကျင့်ယုံတို့ သုံးယောက်ကို လက်ရဖမ်းပြပြီး သူတို့ရဲ့ အပြစ်တွေကို ဖော်ထုတ်ခဲ့တာကို ခင်ဗျားက အတော်ကို ခံပြင်းနေတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ထန်ဟန်ကို အပြတ်ရှင်းချင်နေတာ မဟုတ်လား”

ဆားကောင်းလိုမှာ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားကာ လေသံ မာမာဖြင့် ...

“ဟုတ်တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး လုပ်ဆောင် နေရင် ဂိုဏ်းရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ နောင်နှေးကုန်မှာပေါ့၊ ဒီတော့ ကေ ရာမိမင်း ချမှတ်ထားတဲ့ အမိန့်အတိုင်းပဲ လုပ်ရမယ်”

အခြေအနေ တင်းမာလာတော့မည်ဖြစ်၍ ဟုယိထုမှာ ခနေသာတော့ဘဲ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ဒီမယ် စုရှင်းဟန်နဲ့ ဆားကောင်းလို၊ ကျုပ်တို့ သုံးယောက် ဟာ နန်းမိမာန်မှာ ဘယ်လိုအဆင့်မျိုး ရှိနေကြတယ်ဆိုတာကို သတိ ထားကြပါဦး၊ ထန်ဟန်လို အပြင်လူတစ်ယောက်နဲ့ ကြယ်တံခွန် ဆီတမန်တွေရှေ့မှာ အငြင်းပွားနေကြရင် လူရယ်စရာ ဖြစ်ကုန်မယ်”

စုရှင်းဟန်နှင့် ဆားကောင်းလိုတို့နှစ်ယောက် အသံတိတ်ကာ ငြိမ်သွားကြသည်။

“ခင်ဗျားက ဟိုဘက်က ကျောက်တုံးပေါ်ကို ခုန်တက်ပြီး အသင့်နေရာယူထား ထန်ဟန်ဟာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအတွင်းအား ဘတ်မြောက်တာကို အကဲခတ်မိတယ်ဆိုတာနဲ့ ဟမ်ပီကျုံးကို ခြားပစ်ဖို့ အချက်ပြလိုက်ပေတော့”

ဟုယိထုက စုရှင်းဟန်ကြားနိုင်ရုံ လျှို့ဝှက်အသံဖြင့် တီးတိုး ပြောလိုက်သည်။

စုရှင်းဟန်သည် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဟမ်ပီကျုံး ပန်းအောင်း အရာမှ ကောင်းစွာလှမ်းမြင်နိုင်သည့် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်နေရာယူလိုက်သည်။

“အခု ကြယ်တံခွန်စေတမန် သုံး၊ လေးနဲ့ခုနစ် သုံးယောက် လုံးကို တိုက်ပွဲဝင်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ သူတို့သုံးယောက် ဝန်းရံတိုက်ခိုက် ရင် ထန်ဟန်အနေနဲ့ အစွမ်းကုန် ခုခံရလိမ့်မယ်၊ ဝဲကယ်လို့ သူက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင် အတွင်းအားသိုင်းကို ဝတ်မြောက် ထားတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုမှ လျှို့ဝှက်မထားနိုင်ဘူး၊ ထုတ်ကိုသုံးရ မယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ကတော့ ဒီနေရာကနေပြီး အခြေအနေကို ဝင်ကူညီဖို့လိုရင် ချက်ချင်း ဝင်ကူညီပေးနိုင်မဲ့အပြင် ထန်ဟန်ကို ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေး မသွားနိုင်အောင်လည်း အချိန်မီ ပိတ်ဆို့ နိုင်တယ်”

ဟုယိထုက ဆားကောင်းလိုကို ပြောသည်။

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ကြယ်တံခွန်စေတမန် သုံးယောက် တို့ကို တိုက်ပွဲဝင်ရန် လက်ဟန်ပြ အချက်ပေးလိုက်သည်။

* * *

ကြယ်တံခွန်စေတမန် သုံးလေးနှင့်ခုနစ်တို့သည် ထန်ဟန် ကို ဝန်းရံလိုက်ကြလေသည်။ သူတို့ ကိုင်ဆောင်ထားသော ဓားရှည်၊ လှံတံနှင့် ကျားပွတ်တို့ကလည်း ယခုပင် ထန်ဟန်ကို ထိုးခုတ် တိုက်ခိုက်တော့မည့် အသွင်မျိုး ခြိမ်းခြောက်နေကြလေ သည်။

ထန်ဟန်ကတော့ ကြောက်ရွံ့ဟန်မရှိ။ မထီတရီဖြုံးကာ မိမိတို့ ဝန်းရံထားသော ကြယ်တံခွန်စေတမန် သုံးယောက်တို့ကို ကြည့်နေသည်။

ခေတ္တမျှ ငြိမ်နေကြပြီးနောက် ကြယ်တံခွန်စေတမန်တို့က စတင်တိုက်ခိုက်သည်။ ဓားခုတ်ချက်များက လျှပ်ပြက်သလို မြန်ဆန်သည်။ လှံတံ၏ ထိုးနှက်ချက်များက မိုးကြိုလို ပြင်းထန် သည်။ ကျားပွတ်ရိုက်ချက်တို့က လေပွေအားနှယ် ပြည့်ပေသည်။

ထန်ဟန်ကတော့ ဓားရှည်ကိုပင် မထုတ်ဆေးပေ။ လက်နက် မဲ့ဖြင့် ကြယ်တံခွန်စေတမန် သုံးယောက်တို့၏ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက် မှုကို ရင်ဆိုင်သည်။

ထန်ဟန်သည် မာန်သွင်းကာ တစ်ချက်အော်ဟစ်ပြီး ရုတ်တ ရက် လှံတံရှည် ကိုင်ထားသော ကြယ်တံခွန်စေတမန်လေးဆီသို့ လွှားစနဲ့ ခုန်ဝင်သွားသည်။

ကြယ်တံခွန်စေတမန်လေးသည် ချက်ချင်းပင် လှံတံသိုင်း ကွက်ကိုပြောင်းပြီး ခုန်ဝင်လာသော ထန်ဟန်ကို လှံတံဖြင့်ဆီး၍ ထောက်လိုက်သည်။

မိမိထံသို့ အရှိန်ဖြင့်ခုန်ဝင်လာသော ထန်ဟန်သည် မိမိ၏ လှံတံအဖျားတွင် တံစို့အသိခံရသော ငါးတစ်ကောင်လို ဖြစ်ရပေ တော့မည်ဟု ကြယ်တံခွန်စေတမန်လေး၏ စိတ်ထဲမှ ကျူးဝါး ခဲ့သည်။

သို့သော်။

ကြယ်တံခွန် စေတမန်လေး၏ တွက်ကိန်း လွဲသွားခဲ့လေ သည်။

ခုန်လွှားဝင်လာသည့် ထန်ဟန်၏ ကိုယ်ဟန်သည် ချက်ချင်း ဝင် ပြောင်းလဲသွားကာ လှံဖမ်းဆိုးလိုက်သော လှံတံ ထိုးနှက်ချက် ကလည်း လွဲချော်သွားသည်။

“ဒီကောင်လေးရဲ့ ကိုယ်ဟန် အပြောင်းအလဲ သိပ်မြန်တယ် သတိထား၊ ပန်းကြဲဟန် လုံကွက်ကိုပြောင်းလိုက်”

ဓားရှည်ကိုထားသော ကြယ်တံခွန်စေတမန်သုံးက ကြယ်တံခွန်စေတမန်လေးကို လှမ်းအော်သတိပေးသည်။ ကြယ်တံခွန်စေတမန်သုံးသည် ဓားရှည်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသော်လည်း လုံကွက်ကွက်တွင်လည်း ကျွမ်းကျင်ပုံရသည်။

ကြယ်တံခွန်စေတမန်သုံး၏ သတိပေးစကားမှာ မဟာထန်ဟန်၏ ကိုယ်ဟန်ပြောင်းလဲမှုသည် စာကမိပင်မြန်သည်။

ကြယ်တံခွန်စေတမန်သုံးမှာ သတိပေးဆဲအချိန်တွင် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ကာ ခြေကြီးပေါ် လဲကျသွားသည်။ ထန်ဟန်ထံ ကိုယ်ကို တစ်ဖန်ပြောင်းလဲကာ ကြယ်တံခွန်စေတမန်သုံးကို ခြေထောက်နှင့် လှမ်းကန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတစ်ပါးကိုသာ သတိပေးနေပြီး မိမိကိုယ်တိုင်မူ သတိလွတ်နေခဲ့သော ကြယ်တံခွန်စေတမန်သုံးမှာ ခြေကန်ချက်ကောင်းကောင်း အထိခံရကာ လဲကျသွားရလေပြီ။

ထန်ဟန်သည် လဲကျသွားသော ကြယ်တံခွန်စေတမန်သုံး၏ လက်မှ ဓားရှည်ကို ဆတ်ခနဲလှယူကာ ကြယ်တံခွန်စေတမန်လေးထံသို့ ဆတ်ခနဲ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ထန်ဟန်၏ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်မှုများသည် အလွန်ပင် သွက်လက်မြန်ဆန်သည်။

ကြယ်တံခွန်စေတမန်လေးမှာ ပန်းကြဲဟန် လုံကွက်ကိုယ် အပြည့်အဝ မသုံးနိုင်တော့ပဲ ဓားချက်ထိုးစိုက်မိကာ ကားခဲလဲကျသွားသည်။

ကျာပွတ်ကိုိုင်ဆောင်သော ကြယ်တံခွန်စေတမန်ခုနစ်တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်နေပေတော့သည်။

ကြယ်တံခွန်စေတမန် ခုနစ်သည် မိမိအင်္ဂါနှစ်ယောက်ထန်ဟန်၏ လက်ချက်ဖြင့် လဲကျကုန်သော်လည်း ကြောက်ရွံ့စိုးစိတ်သည့် အမှုအရာမပြပေ။ ကျာပွတ်ကို တဂိုးဝို ဝေ့ယမ်းရင်း ထန်ဟန်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသည်။

ထန်ဟန်သည် လှမ်းမိုးတိုက်ခိုက်လာသော ကျာပွတ်ရိုက်ချက်များအကြားမှ လွတ်အောင်ရုန်းထွက်လိုက်ကာ ...

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ညှဉ်းစားခံခါ ဖိတ်ကျွေးခဲ့တယ်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လည်း ဧည့်ခံခဲ့တယ်၊ ဒါတွေကို ထောက်ထားပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ကျာပွတ်ရိုက်ချက်တွေကို မတူပြန်တော့ဘူး၊ နောက် ကံဆိုင်ရင် အရက်အတူသောက်၊ ထမင် အတူစားကြတာပေါ့”

ထန်ဟန်သည် ကြယ်တံခွန်စေတမန် ခုနစ်နှင့် ဆက်လက်မတိုက်ခိုက်တော့ဘဲ ကျန်းထင်ကျင့် ရှိရာသို့သာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လျှောက်လှမ်းသွားသည်။

* * *

တိုက်ပွဲကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေသော ဟယ်ထုနှင့် ဆားကောင်းလိုတို့ နှစ်ယောက်မှာ ထန်ဟန်၏ သွက်လက်မြန်ဆန်စွာ တိုက်ခိုက်သွားပုံကိုကြည့်ရင်း အလွန်အံ့ဩကာ ခေးကြောင်နေကြသည်။

စုရှင်းဟန်သည် မိမိကိုယ်မိမိ အလွန်အထင်ကြီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထန်ဟန်လို လူငယ်သိုင်းသမား တစ်ယောက်ကို ချေမှုန်းရန် အတွက် မိမိတို့ ကိုယ်ရဲတော်သုံးယောက်နှင့် ကြယ်တံခွန်ဇောတမန် လေးယောက်တို့ကို ပူးပေါင်းစေလွှတ်လိုက်သည့် နန်းမိမိမာန် ဂိုဏ်းချုပ် ဧကရာဇ်မင်း၏ အစီအမံကို စုရှင်းဟန်သည် အစစ သိပ်မကျေနပ်လှပေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကိုယ်တိုင် အမိန့်ပေး စေခိုင်းလိုက်သည့် အတွက် ကြောင့်သာ ယခုလို အင်ကြီးအားကြီးနှင့် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စုရှင်းဟန်၏ သဘောအရဆိုလျှင် ဤမျှလောက် လူ့အင်အားကို ခေါ်လာမည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော် ထန်ဟန်၏ မြင့်မားလှသော သိုင်းပညာအစွမ်းအစ ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရသောအခါတွင်မူ စုရှင်းဟန်မှာ အလွန်ပင် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားရသည်။

ထို့ပြင် ထန်ဟန်သည် မိမိတို့ စုံစမ်းရှာဖွေနေသည့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင် အတွင်းအားသိုင်းကို တတ်မြောက်ထားသူ ဟုတ်မဟုတ် စုရှင်းဟန်အဖို့ စဉ်းစားစရာဖြစ်လာသည်။

နန်းမိမိမာန်ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်သူ ဧကရာဇ်မင်းမှလွှဲ မည်သူမှ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင် အတွင်းအားသိုင်း အကြောင်းကို သေသေချာချာ မသိပေ။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင် အတွင်းအားသိုင်းသည် ပျော့ပျောင်း ညင်သာမှုတို့တွင် အခြေခံသည့် သိုင်းပညာမျိုးဖြစ်ပြီး တိုက်ခိုက် ရာတွင် အပြင်ပန်းကြည့်လျှင် အလွန်ပင် ပျော့ပျောင်းညင်သာသည်

ထင်ရသော်လည်း အရိပ်မှအားများက တစ်ဖက်လူကို ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ထိုးနှက်နိုင်ကြောင်း၊ လက်ဝါးရိုက်ချက် အထိခံရလျှင် လက်ဝါးရာမျှပင် ထင်သော်လည်း အတွင်းဒဏ်မှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရနိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဧကရာဇ်မင်းက ရှင်းပြထားခဲ့သည်။

စောစောက ထန်ဟန်၏ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်ပုံများသည် သွက်လက်မြန်ဆန်လှသော်လည်း အားအင်ပြင်းထန်သော တုတ် ရိုက်ချက်များသာ ဖြစ်သည်။ ပျော့ပျောင်းညင်သာမှုကို အခြေခံသည့် တိုက်ခိုက်မှုမျိုး မဟုတ်ပေ။

စုရှင်းဟန်၏ တာဝန်သည် ထန်ဟန်တစ်ယောက် မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းသန့်စင် အတွင်းအားသိုင်း တတ်မြောက်ထားသည်ဟု ထင်မိသည်နှင့် အချက်ပြလိုက်ရုံသာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အချက်ပြ သည့်နှင့် ပုန်းအောင်းနေသော ဟမ်ပီကျိုးက ထန်ဟန် ကို လေးနှင့် လှမ်းပစ်ချတ်ပေလိမ့်မည်။

ယခု အခြေအနေက အလွန်အရေးကြီးနေသည်။ ထန်ဟန်ကို လေးနှင့်ပစ်ဖို့ အချက်ပြရတော့မည်လား။ စုရှင်းဟန်အနေဖြင့် ထန်ဟန်တစ်ယောက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင် အတွင်းအားသိုင်း တတ်မြောက်ထားခြင်း ရှိမရှိ ရေရေ ချာရာ အက်မခတ်နိုင်သေးပေ။

အခြေအနေကလည်း အလွန်အရေးကြီးနေသည်။ စဉ်းစားဖို့အချိန်မရ။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ စုရှင်းဟန်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချကာ လေးပစ်ရန် လက်မြောက် အချက်ပြလိုက်လေတော့သည်။

***

လေးပစ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။

ထိုနောက် မြားတံတစ်ချောင်းသည် လေးကိုခွင်းကာ အဟုန် ပြင်းစွာ တိုးဝင်လာသည်။

ဖောက်ခနဲ မြားထိမှန်သွားသံနှင့် လူတစ်ယောက်၏ နာကျင်စွာ အော်လိုက်သံ၊ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားသံများ ဆက်တိုက်ပေါ်လာသည်။

နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းသားများ ကြိုတင်စီမံထားသည့်အတိုင်း လေးဖြင့် ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်မှု ပေါ်လာသော်လည်း အပြေကတစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

မြားထိမှန်ခံပြီး လဲကျသွားသူမှာ ထန်ဟန် မဟုတ်ပေ။ လေးဖြင့်ပစ်ခတ်ရန် အချက်ပြလိုက်သူ စုရှင်းဟန်သာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ စုရှင်းဟန် မြားမှန်ပြီး လဲကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော အခါ ဟုယီထုမှာ အံ့သြပြီး ဒေါသလည်း ထွက်လာရပေသည်။

“ဟမ်ပီကျုံး ဒါဘာလုပ်တာလဲ သေချင်လို့လား၊ အပြင်ကို ထွက်လာစမ်း”

ဟုယီထုက ဒေါသထကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ဟုယီထု၏ အော်သံအဆုံးတွင် ဟမ်ပီကျုံး ပုန်းအောင်းနေရာမှ ထွက်လာသည်။ မြေထောက်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းကာ ထွက်လာခြင်းတော့မဟုတ်။ ဟမ်ပီကျုံး၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် လွင့်ပျက်ကာ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ဝတ်ထားသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လည်း ထိုနေရာမှ မြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လျှောက်လှမ်းထွက်လာသည်။

ဟုယီထုက ထိုအဘိုးကြီးကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်းမှ ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“အိုးယန်ကျွင့်”

ထိုအဘိုးကြီးက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ဖြေသည်။

“ကျုပ်လင်သိုင်းညီနောင် သုံးဖော်ထဲက အငယ်ဆုံး ကျားသစ်ပျို ထိုးသန်ကျွင့်လား”

“ကျုပ် သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းပြီး ဇာတ်မြုပ်နေခဲ့တာ ကြာလှပြီ၊ ကျုပ်နာမည်နဲ့ ကျုပ်အကြောင်းကို ခင်ဗျားက ကောင်းကောင်း စုတ်မိနေသေးတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

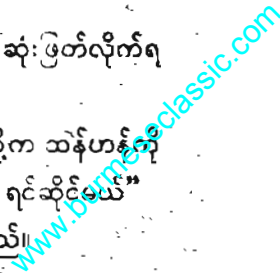
“ဟမ်ပီကျုံးကို ခင်ဗျား သုတ်သင်လိုက်တာပေါ့”

“သူဟာ သိုင်းသမားဆို တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ အမှန်တရားသက်က ရပ်တည်ပြီး မကောင်းမှုတွေကို တိုက်ဖျက်နေတဲ့ ထန်ဟန်လို သိုင်းသမားကောင်း တစ်ယောက်ကို ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် လက်ဦးအောင် ချွေးနူးလိုက်ရတာပဲ”

ဟုယီထုသည် တိုက်ပွဲဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကြယ်တံခွန်စေတမန် ခုနစ်တို့က သန်ဟန်ကို အောင်ကြည့်စေးထားပါ၊ ကျုပ် ကျားသစ်ပျိုကို ရင်ဆိုင်မယ်”

ဟုယီထုက အားကောင်းလိုက် ပြောသည်။

ထိုသို့ ပြောပြီးသည့်နှင့် အိုးယန်ကျွင့်ဘက် လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ကိုင်း - ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ရင်ဆိုင်ကြပါစို့။”

အိုးယန်ကျွင့်က ပြုံးရယ်ကာ ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို အဖော်ပြုပြီး မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါဘူး။”

“ခင်ဗျားက အတိအလင်း ရင်ဆိုင်မတိုက်ပဲ ကွယ်ရာကနေ မြားနဲ့ချောင်းပစ်တာမျိုးကိုပဲ လုပ်ရဲသလား။”

“ဒါက အပစ်ခံရတဲ့လူဟာ ဘယ်လို လူစားမျိုးလဲဆိုတာ ပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်။ ဒုစရိုက် သိုင်းသမားဆိုးတွေကိုတော့ ဒီလိုနည်းနဲ့ပဲ ချေမှုန်းရမှာပဲ”

“ခင်ဗျားက မလိုလားပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို တိုက်ရလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်ကို မတိုက်ခင် ကျုပ်ပြောချင်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ နားထောင်ပါဦး”

“ဘာစကားလဲ”

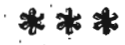
“ကျုပ်ပြောမဲ့ စကားကို နားထောင်ပြီးလို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့ သိုင်းပညာယှဉ်ချင်စိတ် ရှိသေးတယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အဖော်ပြုယှဉ်ပြိုင်ပါ့မယ်”

“ခင်ဗျား ပြောစရာရှိတာကိုသာ ပြောစမ်း၊ ကျုပ် အချိန် သိမ့်မဆောင်နိုင်ဘူး။”

“ဒီနေ့ည ခင်ဗျားအတွက် အရေးတကြီး လုပ်စရာကိစ္စ ရှိနေတယ်”

“ကျုပ်မှာ အရေးတကြီး ကိစ္စရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် အတပ်ပြောနိုင်တာလဲ၊ ဘယ်ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားနဲ့ ယှဉ်ဖို့လောက် အရေးမကြီးနိုင်ပါဘူး။”

“နောက်ကိုသာလှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ ဘယ်လိုကိစ္စလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါလိမ့်မယ်”

ဟုယိထုသည် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေသော သမ္မာရင်သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အိုးယန်ကျွင့် အလစ်ပမ်းကာ ကိုက်ခိုက်ရန် အခွင့်မသာနိုင်သည့် အကွာအဝေးသို့ရောက်အောင် ဆုတ်သွားပြီး နောက် နောက်သို့ လျင်မြန်စွာ လှည့်ကြည့်သည်။

ဟုယိထုသည် နောက်သို့ တစ်ချက်သာလှည့်ကြည့်ပြီး မိမိ၏နောက်ဘက်တွင် ဘာရှိနေသည်ကို သိရပြီးသည်နှင့် အိုးယန်ကျွင့်ကို ချက်ချင်း ပြန်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် စိတ်ကူးထားသည်။

သို့သော် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ရာမှ ဟုယိထုသည် အိုးယန်ကျွင့်ဘက်သို့ မျက်နှာမမူနိုင်တော့ပေ။ နောက်လှည့်လျက် သားဖြင့် သူ၏ကိုယ်မှာ ကျောက်ရုပ်လိုမျိုး ဖြစ်သွားရသည်။

အိုးယန်ကျွင့်သည် မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ရပ်နေသည်။ အိုးယန်ကျွင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာယူထားသော ဟုယိထုသည် တောင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ မြောက်ဘက်သို့ ကျောပေးထားသည်။

ယခု မောင်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် မြောက်ဘက်သို့ လှမ်းမြင်ရသည်။

မြောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင် ထူးခြားချက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ထိုထူးခြားချက်ကို ဟုယိထု မြင်ရသည့်အတွက် အလွန်ပင် အံ့ဩသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

တိမ်ကင်းစင်သော ကောင်းကင်မှာ ကြည်လင်ပြစလှနေသည်။

သို့သော် မြောက်ဘက် ကောင်းကင်တွင်မူ နီရဲ၍နေသည်။ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူတွေအဖို့ ကောင်းကင်တွင် နီရဲနေခြင်းမှာ ပြင်းထန်စွာ တောက်လောင်နေသော မီးလျှံမီးတောက်တို့၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

ထိုမြောက်ဘက်နေရာသည် ဟုယိထုတို့က ငြို့ကြပ်ကာ နန်းဗိမာန် တည်ဆောက်နေသည့် နေရာဖြစ်သည်။

ဟုယိထုသည် နန်းဗိမာန်ဆောက်လုပ်ရန် စုပုံထားသော သစ်သားပုကြီးကို မြင်ယောင်လာသည်။ အခြားပစ္စည်းများကိုလည်း သတိရလာသည်။ ယခု ထိုပစ္စည်းများကို မီးလောင်မြိုက်နေလေပြီ။

ဟုယိထုမှာ မိမိ၏ကိုယ်စဉ်ကို မီးလောင်သည့်နယ် ခံစားရသည်။ အလွန်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်။ အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝလှသော ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီး တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား စိတ်ကို ထည်ငြိမ်အောင် မထိန်းနိုင်တော့ပေ။

ဟုယိထုသည် မင်းကြောင့်နေရာမှ သတိဝင်လာသည်နှင့် အသံကုန်အော်ဟစ်ကာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

အိုးယန်ကျွင့်ကို တိုက်ခိုက်ရန် မဆိုထားဘိ၊ အိုးယန်ကျွင့် ရှိနေရာဘက်သို့ လှည့်၍ပင် ကြည့်မည့်အိုင်တော့ပေ။

ရွာမြောက်ဘက် မြေကွက်လပ်ရှိ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်နေရာသို့ ဟုယိထု ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် ပစ္စည်းအားလုံး နီးပါး စီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သစ်သားများ၊ ပျဉ်ချပ်များမှာမူ ပြာကျလှနီးနီးပင် ရှိနေသည်။

မီးလောင်ပြင်တွင် လူအများသည် အော်ဟစ်ကာ ပြေးလွှားနေကြသည်။ သူတို့ အသံကုန် အော်ဟစ်နေကြသော်လည်း မီးစွယ်များကိုကား ကျိုးအောင်မလုပ်နိုင်ကြပေ။

ထိုအချိန်တွင် အညှီရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော လူကြီး တစ်ယောက် ဟုယိထုအနားသို့ အပြေးရောက်လာသည်။

ထိုသူမှာ အလုပ်သမားများကို ကြီးကြပ်ရသော သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“ဒီလောက်တောင်မှ ဘာကြောင့် အကြီးအကွယ် မီးလောင်နေရတာလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း”

ဟုယိထုက မေးလိုက်သည်။

“မိန်းမသုံးယောက် လာပြီးရှို့သွားကြတာပါ။”

အညှီရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူက အမြန်ဆုံး အမြေပေးလိုက်သည်။

“ဒေါင်းညှီအစ်မ သုံးဖော်လား”

၁၅၆ မဟုတ်လား။

“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော် အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး။”

“မီးလာရုံတဲ မိန်းမသုံးယောက်ကို မင်းကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ လိစန်းထောင်က မြင်ခဲ့ရတာ ။”

လိစန်းထောင်မှာလည်း အလုပ်သမားများကို ကြီးကြပ်ရသော သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“လိစန်းထောင်ကို အမြန်သွားခေါ်ခဲ့စမ်း။”

ထိုအချိန်မှာပင် လူသုံးယောက် ဟုယီထုရှိရာသို့ အပြေးရောက်လာကြသည်။

သမားမိလက်ဝါး ဆားကောင်းလို၊ ကြယ်တံခွန်စေတမန် စုနစ်နှင့် ကျောင်းကြီးဘုံကျောင်းတွင် အစောင့်တာဝန်ကျနေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သော ရှောင်ပိန်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ရှောင်ပိန်းသည် အခြားသိုင်းသမား လေးယောက်နှင့်အတူ ကျောင်းကြီးဘုံကျောင်းတွင် ချုပ်နှောင်ထားသော ထုံချီမေးနှင့် လီပေါက်တို့အား စောင့်ကြည့်ရန် တာဝန်ပေးထားခြင်းခံရသူ ဖြစ်သည်။

ရှောင်ပိန်းသည် သည်နေရာသို့ ရောက်လာသည့်အတွက် ဟုယီထုမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ရှောင်ပိန်း မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာရတာလဲ။”

ရှောင်ပိန်းက အဖြေမပေးသော်လည်း ဤအမှုအရာကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကျောင်းကြီးဘုံကျောင်းတွင် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်ကို ဟုယီထုအနေဖြင့် ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

“ဒီနေ့ညတော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ကောင်းကောင်း အလှည့်စားခဲလိုက်ရတာပဲ။”

ဆားကောင်းလိုက သက်ပြင်းချကာ ပြောသည်။

မည်သို့စည်ပုံ အလှည့်စားခဲရသည်ကို ဟုယီထုက မမေးတော့ပေ။ ဆားကောင်းလိုကလည်း ရှင်းမပြပေ။ သည်အကြောင်းကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကောင်းစွာသိနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

အတန်ကြာ ငြိမ်နေပြီးနောက် ဟုယီထုက ရှောင်ပိန်းကို ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ကျောင်းကြီးဘုံကျောင်းကို လာတိုက်ခိုက်ကြတာ ဘယ်သူတွေလဲ။”

“ဓားမပျံ့ဂိုဏ်းသားတွေပါ။”

ရှောင်ပိန်းက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“အင်အား ဘယ်လောက်ရှိလဲ။”

“နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပါတယ်။”

“ဂိုဏ်းမျိုးကြီးလေးယောက်က ဦးဆောင်လာတာလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။”

“ထုံချီမေး လွတ်မြောက်သွားပြီပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့။”

“လီပေါက်လည်း ပါသွားသလား။”

“ပါသွားပါတယ်။”

“ကျောင်းကြီးဘုံကျောင်းမှာ အစောင့်တာဝန်ကျတဲ့ လူလေး ယောက်ထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ အသက်ရှင် ကျန်နေတော့တာပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယနေ့ည အထိနာခဲရမှုများအတွက် အပြစ်ထင်ထိုက်ဆုံး လူမှာ မိမိကိုယ်တိုင်သာဖြစ်ကြောင်းကို ဟုယိထု ကောင်းကောင်း နားလည်သည်။

စိတ်တိုင်းကျပြည့်စုံရာသို့ ရောက်ရှိနေကြသည့် နန်းဗိမာန် ဂိုဏ်းဝင်များကို ဦးစီးခေါင်းဆောင်သူမှာ ဟုယိထုဖြစ်ရာ ယခုလို အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ဆုံးရှုံးရမှုများအတွက် သူသာလျှင် တာဝန် ရှိနေပေသည်။

ဟုယိထုသည် ဒုစရိုက်သမား သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပီပီ မိမိကိုယ်မိမိတော့ အပြစ်မတင်လိုပေ။ မိမိ၏ အပြစ်ကိုလည်း ဝန်မခံလိုပေ။ ထိုအချိန်မှာပင် လိစန်းထောင် ရောက်ရှိလာသည်။

လိစန်းထောင်သည် အသက် နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ ရုပ်ရည်ချောမောသည်။ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းတွင် ကြယ်တံခွန်စေတမန် ရှစ်လည်း ဖြစ်သည်။

“မီးရှို့သွားတာ ဒေါင်းညီအစ်မသုံးယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေချာသလား။”

ဟုယိထုက ဆီး၍မေးသည်။

“သေချာပါတယ် ဒုတိယ ချက်နာကို အဝတ်စည်းပြီး လောကျားလေး အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားကြပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ တိုယ်ဟန်လှုပ်ရှားမှုကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါတယ်”

ဒေါင်းညီအစ်မသုံးယောက်သည် သိုင်းပညာစွမ်းရည် အဆင့် မနိမ့်ကြသော်လည်း နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းကို အန်တိုနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေမျိုးကား မရှိပေ။

ဟုယိထုသည် အခြားစားရောက်သော ဤဂိုဏ်းကို ခဏ ဘေးဖယ်ထားကာ လက်ရှိဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေများအရ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရန် အမိန့်များကိုသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေးနေသည်။

အသောက်အဆီ ဆောက်လုပ်ရန်စည်းများ မီးလောင် ပျက်စီးကုန်ကြပြီဖြစ်ရာ နန်းဗိမာန်ဆောက်လုပ်မှုကို ဆက်လက် မလုပ်ဆောင်နိုင်တော့သောကြောင့် အလုပ်သမားများအား အလုပ် နားကြောင်း ပြောကြားလူစုခွဲပစ်ရန် ဆားကောင်းလိုကို အမိန့် ပေးသည်။

ယနေ့ည ဖြစ်ပျက်ပုံတို့ကို နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းချုပ် ဧကရာဇ် မင်းအား ချက်ချင်းသွားရောက် သတင်းပို့ရန်နှင့် အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားများ ဇာစ်မြဲပြည့်တင်းပေးရန်အတွက် အကူအညီတောင်း ခံရန် ရှောင်ပိန်းကို တာဝန်ပေးစေလွှတ်သည်။

ကြယ်တံခွန်ခန့်ကိုမူ အမတ်ကြီး ပိုင်ထင်ထိန် နှင့် ချက်ချင်း သွားရောက်ဆက်သွယ်ကာ နန်းဗိမာန်ဆောက်လုပ်မှု ပြန်လည် လုပ်ဆောင်နိုင်ရေးအတွက် ငွေကြေးများ စုဆောင်းရှာဖွေရေးအတွက် တာဝန်ပေးစေလွှတ်သည်။

ထိုသို့ အမိန့်အသီးသီး ပေးအပ်စေလွှတ်ပြီးနောက် ဟုယိထု သည် ကြယ်တံခွန်စေတမန်ရှစ်ဘက် လှည့်ကာ ...

“ဒေါင်းညီအစ်မသုံးယောက်ရဲ့ ရုပ်ရည်ရုပ်ကာကို ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ကြယ်တံခွန်စေတမန်ရှစ်ထံမှ အဖြေစကား ရုတ်တနက် ပေါ်မလာပေ။

မဖြေကြားနိုင်သောကြောင့်တော့ မဟုတ်။ မည်သို့ဖြေရလျှင်
ကောင်းမည်နည်းဟု ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရသေးသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ရန်သူ ပရိယာယ်ဆင်ကွက်ထဲ ထိုးဝင်မိကာ အဆုံးရှုံးကြီး
ဆုံးရှုံးခဲ့ရမှုကြောင့် ဒေါသထွက်နေသော ဟုယီထုက မည်သည့်
အတွက်ကြောင့် မဆီမဆိုင်မေးခွန်းတွေ မေးလာရသည်ကို လိစနိုး
ထောင်မှာ စဉ်းစား၍မရပေ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ယခုလို အချိန်အခါမျိုးတွင် ဟုယီထုကို
ပိုမိုဒေါသထွက်မလာစေလိုလျှင် မေးသည်ကို အမှန်အတိုင်း
ဖြေကြားခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟုတွေးကာ ...

“ဒေါင်းညီအစ်မသုံးဖော်ရဲ့ ရုပ်ရည်ရူပကာက မဆိုးပါဘူး”

“သိုင်းပညာကကော”

“အတော်လေး စွမ်းပါတယ်”

“မင်းအနေနဲ့ သူတို့သုံးယောက်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒေါင်းညီအစ်မသုံးဖော်တို့ရဲ့ သိုင်းပညာက
အတော်မြင့်မားတာမှန်ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ အရေးမလုပ်
လောက်ပါဘူး”

“မင်းကို လက်မရွံ့ သိုင်းသမားသုံးယောက် အတူထည့်
ပေးပြီး စေလွှတ်လိုက်ရင် ဒေါင်းညီအစ်မသုံးဖော်ကို အပိုင်အနိုင်
တိုက်ခိုက်ဖမ်းယူနိုင်မလား”

“ရပါတယ်”

“အချိန် ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ”

“သုံးရက်တော့ အချိန်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီ သုံးရက်အချိန်ပေးမယ်၊ ဒီအချိန်အတွင်း
ဒေါင်းညီအစ်မသုံးဖော်ကို အမိအရ ဖမ်းခေါ်လာခဲ့ပါ၊ မလုပ်နိုင်
ရင်တော့ မင်း ခေါင်းဖြတ်ပြီခတ်ပေတော့၊ အောင်မြင်ရင် မင်းကို
ရာထူးတစ်ဆင့်တိုးပေးမယ်၊ ဆုငွေတစ်သောင်းချမယ်၊ မင်း ဖမ်းခေါ်
လာခဲ့တဲ့ ဒေါင်းညီအစ်မသုံးဖော်ကိုလည်း မင်း စိတ်ကြိုက်ပျော်ပွဲ
နိုင်တယ်”

***

အခန်း(၆)

အင
ထော

ရွာမြောက်ဘက် မြေကွက်လပ်ရှိ အဆောက်အအုံဆောက်
လုပ်မည့် ပစ္စည်းများကို မီးရှို့ခဲ့သည့်လုပ်ရပ်သည် ကြေးဒေါင်းပျို
ချန်ဝမ်းလန့်၏ ဆန္ဒအရ လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရွှေဒေါင်းပျို ချန်မေယောင်နှင့် ငွေဒေါင်းပျို ချန်လီလီတို့က
အင်အားကြီးမားသော နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းနှင့် ပြဿနာဖြစ်ရမည်
သည်လုပ်ရပ်ကို မလုပ်လိုကြပေ။

ညီအစ်မသုံးဇော်တို့ အငြင်းပွားပြီးနောက် မိမိတို့သဘော
ထားကို လျှို့ဝှက်စာရွက်ပေါ်တွင်ရေးကာ လျှို့ဝှက်မိန့်သည့်နည်းဖြင့်
ဆုံးဖြတ်ကြရာ မီးသွားရှို့ရန် သဘောတူသည့်ဘက်က တစ်ဖဲ
သဘောမတူသည့်ဘက်က နှစ်ဖဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မိမိလို အငယ်ဆုံးတစ်ယောက်ကို အစ်မနှစ်ယောက်က
ကြီးနိုင်စေညှဉ်းလုပ်သည်ဟု ကြေးဒေါင်းပျိုက အကြောင်းပြခွဲ
အစ်မနှစ်ယောက်၏ ကန့်ကွက်မှုများကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တောင်းဆို
ခဲ့သည်။

အိမ်ကားသည် အတော်ပင် ထိရောက်သည်။ ဒေါင်းညီအစ်မ
သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလွန်ချစ်ခင်ကြသည်။

ညီအစ်မရင်းချစ်များလည်း ဖြစ်ကြသည်။ အငယ်ဆုံး ကြေးဒေါင်း
ပျိုကို အစ်မနှစ်ယောက်က ပိုချစ်သည်။ အလိုလိုက်သည်။

ကြီးနိုင်စေညှဉ်းတည်းဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့်
ပြောဆိုလာသည်တွင် မကြေးဒေါင်းပျို၏စကား အောင်မြင်
သွားသည်။ ရွှေဒေါင်းပျိုနှင့် ငွေဒေါင်းပျိုတို့က မိမိတို့မိများကို
ပယ်ဖျက်ပေးလိုက်သည်။

ဤတွင် မီးသွားရှို့ရန်ကိစ္စသည် မိတစ်ဖဲဖြင့်ပင် အတည်
ဖြစ်သွားခဲ့လေစေသည်။

ကြေးဒေါင်းပျိုက မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဤသို့
လုပ်ဆောင်ခဲ့ရသနည်း။ အဖြေက ရှင်းနေပါသည်။

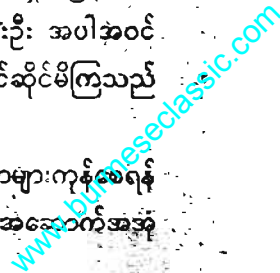
ထန်ဟန် အစွဲကကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း ကြေးဒေါင်းပျို ချန်ငမ်လန်သည်
အသွင်အပြင် အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲ ရုပ်ဖျက်ကာ ထန်ဟန်၏နောက်မှ
တိတ်တဆိတ် နောက်ယောင်ခံကာ လိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ထန်ဟန်သည် ရွှေဝါ ဇောင်းကစားခိုင်းသို့ဝင်ကာ သိုင်းမင်း
သား ကျန်း အင်ကျွန်ကိုခေါ်၍ အဘိုးကြီးဟူအန်း၏ ယုန်သား
ဆိုင်သို့ သွားခဲ့သည်ကို ချန်ဝမ်းလန့် တွေ့ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ယုန်သားဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ မြေနီလမ်း
ပေါ်တွင် နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းမှ ကိုယ်ရံတော်ကြီးသုံးဦး အပါအဝင်
အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားများနှင့် ထန်ဟန်တို့ ရင်ဆိုင်မိကြသည်
ကိုလည်း ကြေးဒေါင်းပျိုက တွေ့ရှိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ရန်သူတို့ စိတ်အာရုံထွေပြား ဗျာများကုန်စေရန်
အတွက် ရွာမြောက်ဘက် မြေကွက်လပ်ရှိ အဆောက်အအုံ

ပစ္စည်းများကို မီးရှို့ ပစ်ရန် စိတ်ကူးရတာ အစမနှစ်ယောက်ရှိရာသို့ အကူအညီတောင်းခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ ကြေးဒေါင်းပျို၏ အကြံအောင်ကာ နန်းဗိမ္မာန်ကိုက်မှာ အထူးပင် အထိနာသွားလေတော့သည်။

မိမိက ယခုလို တစ်ဖက်မှကြိုးစားကာ ကူညီပေးခဲ့သည်ကို ထန်ဟန်အနေဖြင့် သိကောင်းမှသိမည်ကိုလည်း ကြေးဒေါင်းပျို နားလည်သည်။ အကယ်၍ သိသည့်တိုင်အောင် ထန်ဟန်သည် ကျေးဇူးတင်ရုံကလွဲ၍ မိမိအပေါ်တွင် မေတ္တာသက်ဝင်လာမည် မဟုတ်ဟု ချန်ဝမ်းလန့်က တွေးဆထားသည်။

သို့သော် ချန်ဝမ်းလန့်က ဒါတွေကို ဂရုမစိုက်ပေ။ မိမိ တစ်ဖက်သတ် ချစ်ခင်သည့် ထန်ဟန်ကို ကူညီလိုက်ရသည်ကိုပင် ကြေးဒေါင်းပျိုက ကျေနပ်နေသည်။

အစမနှစ်ယောက်သည် ညီမငယ်၏ တစ်ဖက်သတ်အချစ် ကို အစစိုင်းတွင် လှောင်ပြောင်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်တော့ သနားလာကြသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တစ်ဖက်သတ် စွဲလမ်းနေသော ကြေးဒေါင်းပျို ချန်ဝမ်းလန့်အပို့ ကြေကွဲပွယ်ရာ ဓာတ်သိမ်းရမည်လားဟု တွေးပူနေမိကြသည်။

***

ရွာမြောက်ဘက် မြေကွက်လပ်ရှိ အဆောက်အအုံပစ္စည်းများ မီးလောင်ပြတ်ကျသွားပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့နံနက်အချိန်တွင် ဖြစ်သည်။

ဒေါင်းညီအစ်မသုံးယောက်တို့ တည်းခိုနေထိုင်ရာ အခန်းထဲတွင် ရွှေဒေါင်းပျိုနှင့် ငွေဒေါင်းပျိုတို့နှစ်ယောက် စကားပြောဆိုနေ ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကြေးဒေါင်းပျိုမှာ အပြင်သို့ ထွက်နေ သောကြောင့် အခန်းထဲတွင်မရှိပေ။

“တို့တစ်တွေ စိတ်တိုင်းကျပြည့်စုံရွာကို ထာခဲ့ကြတာဟာ ပွဲကြီးပွဲကောင်းကို ကြည့်ကြပို့ပဲဖြစ်တယ်၊ အခုတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက် အငြိမ်မနေနိုင်တာကြောင့် တို့တစ်တွေဟာ ပွဲကြည့်ရုံ မဟုတ်တော့ပဲ စင်ပေါ်ကို တက်နေကြပြီလေ”

ရွှေဒေါင်းပျိုက ပြောသည်။

“စင်ပေါ်ကို တက်မိလေမဲ့ ကျွန်မတို့ပါတဲ့အခန်းက တစ်ခန်း နှစ်ခန်းလောက်ပါ။ တစ်ဇာတ်လုံး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အခန်းပြီး တာနဲ့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါ”

ငွေဒေါင်းပျိုက ပြောသည်။

“မင်းက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောမနေနဲ့၊ ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်က ပိုင်ဆိုင်တိန်းဟာ လူနဲ့လူအ မဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်းစန်းတောင်မှတ်ဆိတ် ကြီး ရှန်စမ်ကျုံးနဲ့ ဝိုးတစ္ဆေမယ် လန်ယောင်ယောက်တို့နဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ကိစ္စကို ပိုင်ဆိုင်တိန်းက မေ့ထားမယ်မှတ်နေလား”

“ကျွန်မက ဒီလိုသဘောမျိုးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရှင် မင်းက ဘာကြောင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့နဲ့ ပျော်မြူးနေ ရတာလဲ”

“စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေလို့ကော ပြဿနာတွေက ရှင်းသွားမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မကတော့ ဘေးအန္တရာယ် ပေါ်လာရင်လည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ချင်တာပဲ”

၁၆၆

ရွှေဒေါင်းပျို၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုမှာ အလကားသက်သက် မဟုတ်ကြောင်းကို ချန်လိလိ သိသည်။

“သူတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်သည် ဖုန်းယန်ရဲတိုက်နှင့် ဆက်ဆံမှုများရှိသောကြောင့် ဖုန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းအကြောင်းကို အတော်အသင့် သိထားကြသည်။ ဖုန်းယန်ရဲတိုက်နှင့် ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်တို့သည် ဖုန်းဗိမာန်ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းခွဲနေရာများလို ပြစ်နေကြသည်ကိုလည်း ရိပ်မိကြသည်။

စိတ်တိုင်းကျပြည့်စုံစွာ၏ မြောက်ဘက်မြေကွက်လပ်တွင် ဆောက်လုပ်နေသော အဆောက်အအုံမှာ ဖုန်းဗိမာန်ဂိုဏ်း၏ ဌာနချုပ် ဖြစ်နိုင်ကြောင်းကိုလည်း ချန်လိလိတို့က တွက်ဆမိကြသည်။ ယခု မိမိတို့၏ လုပ်ဆောင်မှုသည် ဖုန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းကို အတိအလင်း စိန်ခေါ်သလိုဖြစ်ကြောင်းလည်း နားလည်သည်။

“အန္တရာယ်ပေါ်လာမှာကိုတော့ စိုးရိမ်မနေနဲ့၊ အရှင်းဆုံး ပြောရရင် တို့ညီအစ်မသုံးယောက်ဟာ ခေလုလို့ ဖြစ်နေကြပြီ။ သေရမဲ့အချိန်ကို စောင့်နေပုံပဲ လိုတော့တယ်။”

ချန်မေယောဒင်က ပြောသည်။

“အင်း ... ညီဇေယျ် ဝမ်လန်အတွက်ကြောင့် တို့တစ်ယောက် ဒီမှာဆက်နေကြရတာပဲ။ မင်းညီမကို မင်း အကဲခတ်မကြည့်ဘူးလား၊ အချစ်ရဲ့ ရူးနေလိုက်တာ အန္တရာယ်ကိုလည်း မှုန်မရှိဘူး။ ဒီရွာက ထွက်သွားဖို့လည်း စိတ်ကူးမှာမဟုတ်ဘူး။”

“အင်း ... ဒီလိုဆိုတော့ ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲ မမရယ်။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဝမ်လန်ကို စိတ်ပြောင်းလာအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ပျောင်းပျံ့ပြောဆိုရမှာပဲ။”

“မမက ဘယ်လိုပျောင်းပျံ့မှာလဲ”

“ထန်ဟန်ဟာ မေတ္တာများတဲ့လူ ဖြစ်တယ်။ ဟိုမိန်းကလေးနဲ့ ရှုပ်လိုက်၊ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ရှုပ်လိုက် လုပ်နေတယ်။ ဘာညာဆိုပြီး ပြောလိုက်မှာပေါ့။”

“ဒီလိုပျောင်းပျံ့လို့ ရှမယ်မထင်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မမထက်အလျင် ကျွန်မက ပျောင်းပျံ့ပြောဆိုပြီးပြီ”

“မင်းက ပျောင်းပျံ့တော့ ဝမ်လန်က ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်နေနေ သူကတော့ ထန်ဟန်ကို ချစ်ခင်နေမှာ ပါပဲတဲ့”

ရွှေဒေါင်းပျို ချန်မေယောဒင်အဖို့ သက်ပြင်းချရုံမလွဲ၍ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ရွှေဒေါင်းပျိုနှင့် ငွေဒေါင်းပျိုတို့ အချီအချ စကားပြောဆိုနေကြသည့် အချိန်မှာပင် ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်၏ လျှို့ဝှက်ခန်းတစ်ခုထဲတွင် ပိုင်ထင်တိန်းနှင့် ကြယ်တံခွန်ဆော့မန်ရှစ်ဖြစ်သော ရင်မိနီယန်တို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ စကားပြောနေကြသည်။

ပိုင်ထင်တိန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ကာ

“ဖုန်းဗိမာန် ဆောက်လုပ်ဖို့အတွက် ငွေကြေးက ဒီလောက် ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ရှာဖွေပြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါတယ်။”

ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်ပေါက်ကုန်တာက သိပ်ဆိုးတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ရှေ့လျှောက်လှုပ်ရှားရမှာ သိပ်ခက်နေပြီ”

“ကျွန်တော် ဒီကိုရော့က်လာစက အမတ်ကြီးဆို ပြောခဲ့သားပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းသာ မပေါက်ကြားရင် ထန်ဟန်နဲ့ ကျွန်တော်ထင်ကျင့်ကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူ ပြေရှင်းနိုင်ပါတယ်။ အခုတော့ ကိုယ်ရဲတော့ကြီး ဟူယီထုတို့က စိတ်လောကြီးပြီး လုပ်လိုက်ကြတာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေသာ ပေါက်ကြားကုန်တယ် ဘာအကျိုးမှ မရလိုက်ဘူး။ အကျိုးမရတဲ့အပြင် ကိုယ်ဘက်ကတောင် အများကြီး နှစ်နာဆုံးရှုံးကုန်ရတယ်။ စေ့ရာခံစမ်းကို တယ်လိုရှင်းပြုရမယ် ဆိုတာကိုတောင် မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး”

“အင်း ... မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင် အတွင်းအားသိုင်း တတ်မြောက်ထားတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ယောက် ရှိနေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့အဖွဲ့ကို မပျောက်နိုင်တာဟာ ကြီးမားတဲ့ပျော့ကွက်တစ်ခု ပြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဒီသိုင်းပညာ တတ်ထားတဲ့လူကို လိုက်ရှာနေတာကလည်း အမှားပဲ”

“ဒီလိုလိုက်မရှာရင် ဘယ်လိုလုပ်သင့်သလဲ”

“ကိုယ်က လိုက်မရှာပဲ သူ့ကို ကိုယ့်ဆီ လာစေတာက ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင် အတွင်းအားသိုင်း တတ်မြောက်ထားတဲ့ လူကိုယ်တိုင်က စေ့ရာခံစမ်းကို လာရှာတာကို ဆိုလိုတာလား”

“မှန်တယ်”

“တကယ်လို့ စောင့်ကြည့်နေမယ် အဲဒီလူ ပေါ်မလာဘူး ဆိုရင်ကော”

“ဒီလိုဆိုရင် အပြေနှစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်”

“ပြောစမ်းပါဦး”

“တစ်ခုက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင် အတွင်းအားသိုင်းကို အမွေဆက်ခံ သင်ယူထားတဲ့လူ မရှိတော့ဘူးဆိုတာပဲ”

“နောက်တစ်ခုကကော”

“မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင် အတွင်းအားသိုင်းကို အမွေဆက်ခံ တတ်မြောက်ထားတဲ့ အဲဒီလူအနေနဲ့ ဒီသိုင်းပညာကိုသုံးပြီး နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းချုပ် စကရာခံမင်းကို ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်နိုင်တယ်ဆိုတာကို မသိလို့ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အမတ်ကြီးပြောတာ သဘောကျပါတယ်”

“ကျုပ် သဘောကတော့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင် အတွင်းအားသိုင်း တတ်မြောက်ထားတဲ့လူ တစ်ယောက်တစ်လေ ရှိနေတာ လောက်ကို အရေးလုပ်စရာ မလိုဘူးဆင်တယ်။ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းကို အခြေတကျထူထောင်ပြီး အင်အား စုစုစည်းစည်း ရှိနေရင် ဒီလူမျိုးကို ဘာမှစရာလိုတော့မှာလဲ။ ဒါကြောင့် ဒီလူကို အရေးတကြီး လိုက်လံစုံစမ်း ရှာဖွေနေတာထက် နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းကို အတိအလင်း အခြေချထူထောင်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်”

ရင်မိန့်ယန်သည် မိုင်စင်တီနန်း၏ ဉာဏ်သွားပုံကို ကိုတိကာချီးမွမ်းမိသည်။

“ဘုရားလက်ရှိ အခြေအနေအပေါ် အစော်ကြီးက ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပါသလဲ”

ရှင်မိန့်ယန်က မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ဘက်က အများကြီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရပေမဲ့ ဝိုးကပ်စက်ပိုင် သန့်စင် အတွင်းအားသိုင်း တတ်မြောက်ထားတဲ့လူကို မရစမ်းနိုင် သေးဘူး။ ထန်ဟန်၊ ကျန်းထင်ကျင့်၊ စွန်းလှယ်၊ အိုက်တာရင် ကောင်းလင်ဖုန်းတို့ဘာမက ကျားသစ်ပျံ အိုးယန်ကျင့်နဲ့ ဒေါင်းညို အစ်မသုံးဖော်တို့ပါ သံသယဖြစ်စရာစာအုပ် ဝင်လာကြပြီ။ ငြီးတော့ သူတို့နဲ့ အချင်းပွားခဲ့ရတာပြင် ဓားပျံတိုက်နဲ့ပါ ရင်ဆိုင်နေ ရတယ်။ ဒီလူတွေကို တစ်စုချင်း တစ်ယောက်ချင်းတော့ အရေး လုပ်စရာ မရှိပါဘူး။ အားလုံး စုစည်းမိရင်တော့ တကယ့်အန္တရာယ် ဖြစ်လာနိုင်တယ်။”

ပိုင်ထင်တိန်း ပြောသည်မှာဟုတ်သည်။ စည်းရုံးခြင်းသည် အင်အားဟုဆိုသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ရာတွင် ဤလူစုသည် နေရာမျိုးစုံမှ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ စုံဖြင့် စိတ်တိုင်းကျပြည့်စုံစွာသို့ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အကြားတွင် ရှင်အိုးမှလည်း မရှိလှပေ။ ကောင်းလင်ဖုန်း နှင့် ချန်လီလီတို့အကြားတွင် အကြိတ်အခဲများပင် ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ညီညွတ်စွာ စုစည်းပေါင်းစပ်မိရန် သိပ်တော့မလွယ်ဟု ရှင်မိန့်ယန် ထင်မိသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်လူစုဆို မပေါင်းစည်းမိအောင် အတတ် နိုင်ဆုံး လုပ်ဆောင်ထားရမယ်။ အဓိက ခြားခွဲဖြစ်နေတဲ့ မိတ် ထန်ဟန်ကို အချင်းဆုံး ရှင်းပစ်ရမယ်။”

ပိုင်ထင်တိန်းက အေးစက်သောလေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

စိုင်ထင်တိန်းနှင့် ရှင်မိန့်ယန်တို့ စကားပြောဆိုနေကြသည့် အချိန်မှာပင် ထန်ဟန်နှင့် အိုးယန်ကျင့်တို့သည် အဘိုးကြီးကျောက် စာ ခေါင်းမြို့လုပ် ရောင်းချသောဆိုင်၏ အောက်ဘက်မှ အိပ်ခန်း တစ်ခုထဲတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေသော အမူအရာများဖြင့် ထိုင်နေ ကြသည်။

ထိုအခန်းထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပေ။ ကျန်းထင်ကျင့်နှင့် ရိပ်ရှင်ကူတို့လည်း ရှိကြသည်။

ဗဟိုထုတို့လူစု ပြေးထွက်သွားကြပြီးနောက် ထန်ဟန်နှင့် အိုးယန်ကျင့်တို့သည်လည်း ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန် ရထားသော ကျန်းထင်ကျင့်ကို ဤအိပ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။

ကျန်းထင်ကျင့် ရထားခဲ့သော အတွင်းဒဏ်သည် အတော်ပင် ပြင်းထန်သည့်အတွက် ထန်ဟန် တိုက်ကျွေးခဲ့သော ဒဏ်ကြော အားတိုးဆေးက သက်သာအောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့ပေ။

ကျန်းထင်ကျင့်မှာ သတိပင်စရတော့ပဲ မေ့မြောနေခဲ့ စေသည်။

ရိပ်ရှင်ကူသည် လီပေါက်၏ နေအိမ်တွင် ဆက်လက် ပုန်းအောင်းမနေတော့ပဲ အဘိုးကြီးကျောက်၏ ဤအိပ်ခန်းတွင် လာရောက်မှာဆိုနေသည်ဖြစ်ရာ ကျန်းထင်ကျင့် ရောက်လာသည်ကို မြင်ရသည်တွင် ပျားပျားသလဲပင် ခုတင်ပေါ်တွင် သက်သောင့် သက်သာ ဖြစ်စေရန် ပြုပြင်ပေးခဲ့သည်။

ခဏအကြာတွင် ကျန်းထင်ကျင့်၏ မှီတံနေသောမျက်လုံး တစ်ချက်ပွင့်လာသည်။ ခုတင်စားနားတွင် မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် ထိုင်နေသော ရိပ်ရင်ကုကို တွေ့ရသောအခါတွင် ကျန်းထင်ကျင့်၏ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသောမျက်နှာသည့် ဆွေးရောင်အနည်းငယ် လှမ်းလာသည်။

ရိပ်ရင်ကုကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ကျန်းထင်ကျင့်မှာ အတော်ပင် အားတက်သွားသည်မှာ သံသယဖြစ်စရာ မလိုပေ။

ထန်ဟန်နှင့် အိုးယန်ကျင့်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ အသာအယာပင် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ယနေ့ညဉ့်တိမ်ထုထပ်သောနေ့ ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင် တွင် တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များ ပျံ့အုပ်နေရာ နေရောင်ပင် ကောင်းစွာ မလင်းနိုင်ပေ။

ထန်ဟန်နှင့် အိုးယန်ကျင့်တို့ နှစ်လောက်၏ ရင်ထဲတွင် လည်း ခဲခွဲအားသာလို လေးလံနေသည်။

ကျန်းထင်ကျင့်၏ ဒဏ်ရာအခြေအနေမှာ အတော်ပင်ဆိုး သည်ကို သူတို့ သိကြသည်။ ရိပ်ရင်ကုကို တွေ့ရ၍ ကျန်းထင်ကျင့် အားတက်သွားသည်မှာ မှန်သော်လည်း ထိုသို့အားတက်မှုက ဒဏ်ရာကို ထူးထူးပျောက်ကင်းအောင်ကား မစွမ်းအောင်နိုင်ပေ။

အစွမ်းထက်သော သမားတော် တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာဖွေကုသနေမှသာ ဖြစ်ပေတော့မည်။

“ကောင်းလင်ဖုန်းက သေသူရှင်စေ သမားတော်ကြီးကို တွေ့အောင် ရှာပေးနိုင်ပါ့မလား မာဘီဘူး”

အိုးယန်ကျင့်က စိတ်ချက်စွာ ရှေ့တော်လိုက်သည်။

ထန်ဟန်သည် ကျန်းထင်ကျင့်ကို ဤအိမ်ခန်းသို့ ခေါ်လာ ပြီးနောက် သေသူရှင်စေ သမားတော်ကြီး ချင်ကျီဟိုကို သွားရောက် ရှာဖွေရန် ကောင်းလင်ဖုန်းအား တာဝန်ပေး စေလွှတ်ခဲ့သည်။ အိုးရန်ကျင့်က ယင်းအချက်ကို ရည်ရွယ်ကာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဖိုးစပ်စု ကောင်းလင်ဖုန်းဟာ နာမည်နဲ့လိက်အောင် ခပ်စပ်စုစု လုပ်တတ်ပါတယ်၊ ချင်ကျီဟိုသာ ဒီရွာထဲမှာ ရှိနေသေးရင် မရရအောင် လိုက်ရှာနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီအချိန်တစ်ခုစု စိုးရိမ်စရာ ခိုတယ်၊ ချင်ကျီဟိုကို စုံစမ်းလို့မရသေးခင် ကျန်းထင်ကျင့်ရဲ့ အခြေအနေ ဆိုးမလာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမယ်”

“မင်းကို မေးမလို့ မေ့နေလိုက်တာ၊ ညက ဟိုလူတွေရဲ့ ခန်းက ပစ္စည်းတွေကို မီးတင်ရှို့ပို့ ဘယ်သူ့ကို ခေးခိုင်းလိုက် တာလဲ”

ဤအမေးစကားကို ကြားရသောအခါ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဟင် ... အဲဒီမီးကို အဘူရီခဲတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က မီးလောင်နေတာကို လှမ်းသတိ မခိုခဲ့တာပါ”

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့ရှေ့သို့ လူတစ်ယောက် လှစ်ခနဲပြေး သွား ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုသူမှာ ကောင်းလင်ဖုန်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ရှာလို့တွေ့ပြီပြီလား”

ထန်ဟန်က ဆီး၍မေးလိုက်သည်။

ကောင်းလင်ဖုန်းက ခေါင်းညိတ်ပြကော ...

“မော့ပါပြီ”

“အဟိန်မှာလဲ”

“ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်မှာ”

ထန်ဟန်သည် ကောင်းလင်ဖုန်း၏ အဝတ်အစားများက စုတ်ပြတ်ကာ မြေကြီးများ၊ ဖုန်မှုန့်များ ပေကျနေသည်ကို သတိ ပြုမိသည်။ ထို့ပြင် တံတောင်ဆစ်၊ ဒူးခေါင်း စသည်တို့တွင်လည်း ဖုန်းပုံနေသည်ကို မြင်ရသည်။

ဤသို့ မြင်ဖို့ကိရသည်နှင့် ကောင်းလင်ဖုန်း မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်ကိုလည်း တွေးမိလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်တဲ့နေရာမှာ ဝင်းခြံကို ခုန်ကျော်မသွားဘဲ မြေကြီးအောက်က တွင်းဖူးပြီး ဝင်သွားတာကိုး ...”

ထန်ဟန်က မေးသည်။

“ဖုန်ပါတယ်၊ သိပ်ကိုလျှိုပုကံပြီး အစောင့်အကြပ်တွေတဲ့ နေရာမျိုးကိုဝင်ချင်ရင် ဒီနည်းဟာ အသင့်လျော်ဆုံးပဲ”

အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား အများစုသည် ကိုယ်ဟော့ပညာလည်း ကောင်းကြသူများ ပြစ်ကြရာ တစ်နေရာရာကိုသွားလျှင် ခုန်ဖြူကျော် လွှားကာ သွားရောက်ကြသည်က များသည်။ ထို့ကြောင့် အစောင့် သိုင်းသမားများသည် ခေါင်းမီးပေါ်နှင့် ခုန်ကျော်ဝင်ရောက်နိုင်မည့် နေရာများကိုသာ အထူးဂရုပြုကာ စောင့်ကြည့်နေတတ်ကြသည်။

မြေအောက်မှ ကျင်းဖူးကာ ဝင်ရောက်ခြင်းသည် အရိုးရှင်း ဆုံးနှင့် အတိရောက်ဆုံးသော ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နည်း ပြစ်သည်။

“သမားတော်ကြီးကို သာလဲနေရာမှာ ရှာတွေ့တာလဲ”

“စာကြည့်စုန်းလေး တစ်ခုထဲမှာပဲ”

“ခင်ဗျား ရောက်သွားတော့ သမားတော်ကြီးက ဘာလုပ်နေ သလဲ”

“ဆေးကျိုနေတယ်”

“ဆေးကျိုနေတာပဲ ဟုတ်ထား၊ မိုင်ထင်တိန်း နေထိုင် မကောင်း ပြစ်နေလို့လား”

“လူအတော်များများဟာ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်မှ ဆေးဝါးနဲ့ပဲ ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ ... အားရှိအောင် အားဆေး ကျိုပေးနေရတာ လား”

“ဟုတ်တယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အားမာန်ကို ထက်မြက်စေတဲ့ အားဆေးပဲ”

ကောင်းလင်ဖုန်းပြောသည့် စကားသည် နောက်ပြောင် ပြောခြင်း မဟုတ်ပေ။

“အစာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ထန်ဟန်က အိုးယန်ကျွင်းကို ကြည့်ပြီးမေးသည်။

“သမားတော်ကြီး ရှိနေတဲ့နေရာကို အရောက်သွားနိုင်မယ့် ခြေပုံကိသာ ဆွဲပေးနိုင်ပါ။ ညကျတော့ မင်းနဲ့ငါသွားပြီး သမားတော် ကြီးကို ကယ်ထုတ်ကြတာပေါ့”

အိုးယန်ကျွင်းက ပြန်ပြောသည်။

ညနေခင်း အချိန်ရောက်မှ ကြေးခေါင်းဖျို ချန်ဝမ်လန်သည် အစ်မနစ်ယောက်ရှိရာ ထည့်အိမ်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ချန်ဝမ်လန်သည် ထင်းခုတ်သမား ထစ်ထောက်အသွင် အယောင်ဆောင်ထားသည်။ ဓါဝင်းသော အသားတို့လည်း အလုပ်ကြမ်းသမား တစ်ယောက်၏ နေလောင်နေသော အသားရောင်နှင့် တူအောင် ရုပ်ဖျက်ဆေးများဖြင့် ပြုပြင်ထားလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ထန်ဟန်က တစ်နေ့ကုန် လျှောက်သွားနေတာကို နောက်ကနေ ထစ်ကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့ရလို့ ပင်မန်းနေပြီလား”

ရွှေဒေါင်းပျို ချန်မေယောင်က ညှိမငယ်ကို မေးသည်။

“ဟင်အင်း ... သူ ဒီနေ့ ဘယ်ကိုမှမသွားပါဘူး”

“ဒါနဲ့များ မင်းက ဘာကြောင့်ဒီသောက် စိတ်ပင်ပန်းလှပင်ပန်း ဖြစ်လာရတာလဲ”

“တစ်နေ့ကုန် လှုပ်ရှားသွားလာနေရတာ ဘာမှပင်ပန်းစရာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကုန် ဘာမှမလုပ်ရဘဲ ငြိမ်ထိုင်နေခဲ့ရတာကတော့ တကယ်ကို ဖင်ပန်းတာပဲ၊ ဒါကို မမကြီး နားလည်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ထန်ဟန်က ဘယ်မှမသွားဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အရက် ထိုင်သောက်နေတယ်လေ”

“ဘာကိစ္စကြောင့် ဒီလို အရက်ပဲ ထိုင်သောက်နေတာလဲ”

“သူက မိုးချုပ်တဲ့အထိ အချိန်ကိုစောင့်နေတာပါ”

“မိုးချုပ်ရင် သူက ဘာလုပ်မှာမို့လဲ”

“လူတစ်ယောက်ကို သွားကယ်ထုတ်လိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူ ကိုလဲ”

“သေသူရှင်စေ သမားတော်ကြီး ချင်ကျိဟို”

“ချင်ကျိဟိုဆိုတာ တစ်ကိုယ်တည်းနေတတ်တယ်၊ သူများနဲ့လည်း အတောင်းအသင်း မလုပ်ဘူး၊ ထန်ဟန်က ဘာကြောင့် ဒီအဘိုးကြီးကို ဂရုစိုက်နေရတာလဲ”

“ကျွန်းထင်ကျင့် အတွက်ကြောင့်ပဲ”

“ကျွန်းထင်ကျင့် ဒဏ်ရာက သိပ်ပြင်းထန်နေလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ချင်ကျိဟိုကိုသာ ကယ်မထုတ်နိုင်ရင် သုံးရက်တော့င် ခံတော့မယ်မထင်ဘူး”

“ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်မှာ အဆင့်မြင့် သိုင်သမားတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ လျှို့ဝှက်ထောင်ချောက်တွေကလည်း မနည်းဘူး၊ ထန်ဟန်က ဒါတွေကို ထည့်စဉ်းစားမိရဲ့လား”

“သူ့လို လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဘာအခက်အခဲပဲတွေတွေ နောက်ဆုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းက ထန်ဟန်နဲ့ စကားပြောခဲ့ရသလား”

“ဟင်အင်း ... မပြောခဲ့ရဘူး”

“ထန်ဟန်နဲ့ စကားမပြောခဲ့ဘဲ သူတို့ရဲ့ အကြံအစည်တွေကို မင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“အိမ်ခေါင်မှီးက ချောင်းပြီးနားထောင်တာပေါ့”

“မင်းရဲ့ ကိုယ်တွေ့ပညာက တယ်ကောင်းတာပဲကိုး၊ ထန်ဟန်လို လူတစ်ယောက် မရှိပဲမိအောင်တောင် ချောင်းနားထောင်နိုင်တယ်”

“ကျွန်မလို့ ပါမွှားမဆိုကားပါနဲ့ ဟူယီထုတို့လို ထိပ်သီးသိုင်းသမားတွေတောင်မှ ထန်ဟန်အနားကို မသိအောင် မကပ်နိုင်ဘူး၊ သူက ကျွန်မရှိနေမှန်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ

၁၇၀ တက္ကသိုလ်ဝင်ကြွယ်

မပြောဘူး၊ အသာပဲ-မသိချင်ယောင်ဇာတ်ပြီး နေနေတယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်မကို ငဲ့ညှာတဲ့သဘောပေါ့”

ငွေဆောင်းပျို ချန်လီလီက အသာရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“ဟွန် ... အချစ်ရူးမ”

ချန်ဝမ်လန်က ချန်လီလီကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီး ...

“မမလတ်ကော ဘာထူးလို့လဲ”

“အလိုတော် ငါ့ကဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မမလတ်က စကားပြောရင် အိုက်တာရင့် အကြောင်း မပါရင် မပြီးဘူး၊ မမလတ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ သူ့အကြောင်း ဝေဖန်ခဏ ပြောနေတာလဲ၊ ဟိုတလောက နတ်နန်းဆောင် တည်ခန်းရှေ့မှာ အိုက်တာရင့်က အမှတ်တမဲ့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သွားတာနဲ့ မမလတ်မှာ ကြည့်နူးစမ်းသာနေလိုက်တာ ရူးမိတတ်ဘဲ၊ ဒါက ကော အချစ်ရူးလို့မခေါ်ဘဲ ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“တယ် ... ဒီကောင်မလေး ဘာတွေ လျှောက်ပြောတာလဲ၊ တော်တော် ဆက်ပြောရင် ထိမိဆုခံရမယ်”

“တော်ပါပြီတဲ့ရင် တော်ပါပြီတဲ့၊ ကျွန်မလည်း မမလတ်လို့လဲ အကြောင်း မပြောချင်တော့ပါဘူး”

အနီး(၅)

လစိုက်ည မဟုတ်သော်လည်း လက မထွက်သေးသည့် အပြင် ကောင်းကင်တွင် တိမ်ထူထပ်စွာ ဖုံးအုပ်နေသောကြောင့် ကြယ်ရောင်လည်း မလက်နိုင်ပဲ ညသည် မှောင်မည်း၍နေသည်။

ဤလို အချိန်အခါမျိုးသည် ခိုးဝှက်တိုက်ခိုက်ရန်နှင့် ချောင်းမြောင်းလှုပ်ကြွရန်အတွက် အလွန်ကောင်းသော အချိန်အခါ ဖြစ်သည်။

ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်၏ ဝင်းမြဲအနီးသို့ လှသုံးယောက် ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ ထိုလှသုံးယောက်သည် ထန်ဟန်၊ အိုးယန် ကျွင်းနှင့် ကောင်းလင်ဖုန်းတို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။

လှတစ်ယောက်ကို ကယ်ထုတ်ပြီး အခြားလှနှစ်ယောက်၏ အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ကယ်တင်ပေးရန် ဖြစ်သည်။

လှတစ်ယောက်ကို ကယ်ထုတ်ရန်မှာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခက်ခဲပေသည်။

အထူးသဖြင့် ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်လို နေရာမျိုးတွင်ရှိ နေသည့် သေသူရှင်စေ သမားတော်ကြီး ချင်ကျီဟိုကို ကယ်ထုတ် ရန်မှာ ပိုမိုခက်ခဲပေသည်။

ထိုချီပေးနှင့် လီပေါက်တို့ကို ဘုံကျောင်း မြေအောက်ခန့် ထဲမှ ကယ်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း နှစ်ယောက်လုံး ဒဏ်ရာ ကိုယ်စီ ရထားကြသည်။

လီပေါက်၏ ဓားဒဏ်ရာမှာ မပြင်းထန်သော်လည်း ထိုချီပေး မှာမှ အခြေအနေ အတော်ဆိုသည်။ ထို့ပြင် ကျန်းထင်ကျင့်မှာလည်း အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရထားပြန်သည်။

ထိုချီပေးနှင့် ကျန်းထင်ကျင့်တို့ နှစ်ယောက်ကို အချိန်မီပြု ရကုသနိုင်ရေးအတွက် ချင်ကျီဟိုကို အရကယ်ထုတ် ပေးရပေမည်။

ကောင်းလင်ပုန်း ပြုလုပ်ခဲ့သော မြေအောက်ဥမင်လမ်းအတိုင် ထန်ဟန်တို့သည် ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင် ပရဝဏ်ထဲသို့ ဝင်ရောက် လာခဲ့ကြသည်။ အထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ကြိုတင်စီစဉ် ထားကြသည့် အတိုင်း လှုပ်ရှားလုပ်ဆောင် ကြလေတော့သည်။

* * *

ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်၏ ဓားကြည့်ဆောင် အခန်းငယ် တစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။

သောသူရှင်စေ သမားတော်ကြီး ချင်ကျီဟိုသည် ကွပ်ပျစ် တစ်လုံးပေါ်တွင် အေးဆေးစွာ တစ်စောင်းလဲလျောင်းနေလေသည်။ သူ့ဘေးနားတွင် ငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်သော မိန်းကလေး နှစ်ယောက်က ခုတ်အုပ်သည်များကို ပြုစုပေးနေသည်။

သို့ရာတွင် ယခုအခါတွင်မူ ချင်ကျီဟိုမှာ အပြည့်အဝ မပျော်ရွှင်နိုင်ပဲ အတော်ပင် ကသိဇာအောက် ဖြစ်နေရသည်။

ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ အကြောင်းနှစ်ချက် ရှိသည်။

ပထမအကြောင်းမှာ ချင်ကျီဟိုသည် အလုပ်နှင့်စည်းစိမ် ခံမှုကို စည်းခြားထားသူ ဖြစ်သည်။

အလုပ်လုပ်ရင်း စည်းစိမ်မခံချင်သလို၊ စည်းစိမ်ခံရင်းလည်း အလုပ်မလုပ်လိုပေ။

ချင်ကျီဟိုလဲလျောင်းနေရာ ကွပ်ပျစ်နှင့် မလှမ်းခကမ်းတွင် ဆေးကျိုနေသော မီးဖိုတစ်ခုရှိသည်။

မီးဖိုတွင် မီးခဲများနီရဲနေကာ ဆေးအိုးထဲမှဆေးရည်များ ပွက်ပွက်ဆူလျက် သင်းပျံ့သော ဆေးရနံ့များက ကြိုင်လှိုင်နေသည်။

ဆေးကြိုနေသည့် မီးဖိုဘေးနားတွင် သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ရှိသည်။

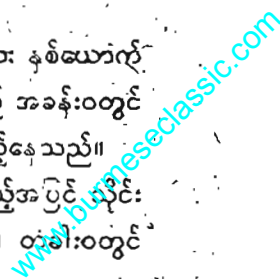
ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ချင်ကျီဟို လှမ်းအမိန့်ငေး ညွှန်ကြား သည့်အတိုင်း မီးဖိုတွင် မီးသွေးထပ်ဖြည့်ခြင်း မီးအားကောင်းအောင် ယပ်ခတ်ခြင်း၊ ဆေးအိုးကို မွှေပေးခြင်းများ ပြုနေသည်။

ချင်ကျီဟိုအဖို့ တစ်ဖက်မှ အလုပ်ကလည်းရှိနေော စည်းစိမ် ခံရသည်မှာ နေ့စက်ဆံတင်းလျက်ရှိသည်။

ဒုတိယအကြောင်းမှာ ချင်ကျီဟိုသည် ဆေးချမ်းပညာနေရာ တွင်သာ စည်းစိမ်ခံစားချင်သည်။

အခန်း၏ တံခါးဝတွင် အစောင့်သိုင်းသမား နှစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုအစောင့်သိုင်းသမား နှစ်ယောက်သည် အခန်းဝတွင် ခုတ်အုပ်ကာ ချင်ကျီဟိုကို အလစ်မပေးပဲ စောင့်ကြည့်နေသည်။

ချင်ကျီဟိုသည် ဆေးပညာ ကျွမ်းကျင်သည့်အပြင် သိုင်း သွားလည်း အတော်အသင့် တတ်မြောက်သည်။ တံခါးဝတွင်

၁၈၂ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

စောင့်နေသည့် အစောင့်သိုင်းသမား နှစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူနိုင်စွမ်း ရှိသည်။

သို့သော် ဆိုသိုင်းသမား နှစ်ယောက်အပြင် အပြင်ဘက် ခန်းတွင် အခြားသိုင်းသမား ဆယ်ဦးခန့် ရှိနေသေးသည်ကို ချင်ကျီဟို သိသည်။

ထို့ပြင် အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း အစောင့်များ ရှိနေပေသေးသည်။

ချင်ကျီဟိုအနေဖြင့် တံခါးဝရှိ အစောင့်သိုင်းသမား နှစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူရန် မခက်သော်လည်း အပြင်ဘက် ခန်းတွင် ရှိနေသော သိုင်းသမားဆယ်ယောက်နှင့် အနီးဝန်းကျင်ရှိ အစောင့်များကိုမူ တိုက်ခိုက်ကျော်ဖြတ်ရန် မလွယ်ပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း သည်နေရာမှ ထွက်ပြေးချင်ချက်နှင့် မပြေးနိုင်ပဲ အလွန်ပင် စိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာ ရှိနေရပေတော့သည်။

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

စူးရှသော ခွေးဟောင်သံများ ပေါ်လာသည်။

ခွေးဟောင်သံများသည် အသည်းထိတ်စရာပင်ကောင် သည်။ ခွေးဆယ်ကောင်ခန့် တစ်နေရာတည်းတွင်စုကာ ဟောင်လိုက်သည့် အသံမျိုးလည်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပီအော်လို၊ ခွေးဆယ်ကောင်လုံး ဘာကြောင့် ဒီအထောင်နောက်ဘက်က ဝါးတော့ကို စုရောက်လာပြီး စူးစူးငါးငါး ဟောင်နေကြတာလဲ”

အစောင့်သိုင်းသမား တစ်ယောက်က ကျန်အစောင့်သိုင်း သမားကို မေးသည်။

“ထူးခြားတာ တစ်ခုခုတွေ့လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါက ကျုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားလူတွေ သွားကြည့်ကြလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ရဲ့ တာဝန်က ဒီတံခါးဝမှာ စောင့်ကြပ်ပေးဖို့ပဲ။ အခြားနေရာမှာ မိုးကြိုးပဲပစ်ချပစ်ချ၊ မီးပဲလောင်လောင် ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး။”

ပီအော်လိုက သူ့အဖော်ကို ပြောသည်။

ခွေးဟောင်သံများသည် အထေးဆီသို့ရွာသွားကာ ခွေးဟောင် သံများသည် ရွေးသွားသည့်ဘက်သို့ အပြေးလိုက်သွားကြသည့် ခြေသံများလည်း ပေါ်လာသည်။

ခွေးဟောင်သံနှင့် ခြေသံများ အဝေးဆီသို့ရောက်လာ ပျောက်ကွယ်သွားချိန်မှာပင် အခန်းတံခါးဝသို့ လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ကိုယ်ထင်မြလိုက်သလို သွားခနဲ ရောက်ရှိလာသည်။

“ဟင် ... မီးခဲထန်ဟန်”

အစောင့်သိုင်းသမား နှစ်ယောက်သည် ပြိုင်တူပင် အလန့် တကြား အော်လိုက်သည်။

ထန်ဟန်က မထိတင်ပြုံးကာ သွက်လက်လှုပ်ရှားပြီး အကြော

ပိတ်ပစ်လိုက်ရာ အစောင့်သိုင်းသမားနှစ်ယောက် ပျော့ရွေကာ လဲကျသွားလေတော့၏။

အစောင့်သိုင်းသမား နှစ်ယောက်ကို အကြောက်တံပြီးနောက် ထန်ဟန်သည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟော ... ထန်ဟန် ရောက်လာပြီကိုး၊ ကျုပ်ကို မင်း လာပြီးကယ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်က မျှော်လင့်ပြီးသားပါ”

ချင်ကျီဟိုက ပြုံးရယ်ကာပြောသည်။

ထန်ဟန်သည် ချင်ကျီဟိုကို ဘာမှမပြောပဲ အမျိုးသမီးကြီးနှင့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်ကာ

“အစ်မကြီးနဲ့ ညီမငယ်တို့ အလန်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြ ရတယ် မှတ်တယ်၊ ဒီအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် နာမည် ထန်ဟန်လို့ ခေါ်တယ်၊ ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်ရဲ့ ဖောက်သည်တစ်ယောက်ပါ၊ အရှေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလေးတွေရှိနေလို့ ဟောဒီက သမားတော်ကြီးကို ဖင့်ခေါ်သွားတယ်လို့သာ ဆိုင်ရှင် လူတွင်ကျယ် ပိုင်ထင်တိန်းကို ပြောလိုက်ပါ”

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ထန်ဟန်သည် ချင်ကျီဟိုကို လက်ပါဆွဲခေါ်ကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထန်ဟန်တို့သည် သေသျှရှင်စေ သမားတော်ကြီး ချင်ကျီဟို ကို အောင်မြင်စွာ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည်။

ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်မှ ပြန်လာခဲ့ကြသည့်လမ်းတွင် ထန်ဟန်တို့ သုံးယောက်လုံး ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာနေကြသည်။

ကောင်းလင်ဖုန်းမှာမှ ဝမ်းအသာဆုံး ဖြစ်သည်။

ချင်ကျီဟိုကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ခြင်းတွင် ကောင်းလင်ဖုန်းသည် အလွန်အရေးပါသော နေရာမှ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ လား။

ကောင်းလင်ဖုန်း၏ စွန့်စားစုံစမ်းမှုကြောင့် ချင်ကျီဟို ရှိနေသည့်နေရာကို အတိအကျ သိနိုင်ခဲ့သည်။ ကောင်းလင်ဖုန်း

တူးထားသော မြေအောက်ဥမင်ကြောင့် ချင်ကျီဟိုရှိရာသို့ အခက် အခဲမရှိပဲ ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ကောင်းလင်ဖုန်းက ဆွေးနာဖင် သံချား ပြုလုပ်ကာ အစောင့်အများစုကို တစ်ဖက်လှည့် ခေါ်ဆောင် သွားသောကြောင့် ထန်ဟန်အနေဖြင့် ချင်ကျီဟိုကို အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်ကယ်ထုတ် လာနိုင်ခဲ့လေသည်။

ကောင်းလင်ဖုန်းက ရှေ့ဆုံးမှသွားနေကာ ထန်ဟန်က ချင်ကျီဟိုကို အဖော်ပြုကာ အလယ်မှလိုက်သည်။

ကိုယ်ဖော့ပညာသုံး၍ လာခဲ့ကြရာ အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းမှပင် အဘိုးကြီးကျောက်၏ ခေါင်းပြုလုပ်ရောင်းချသော ဆိုင်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ကောင်းလင်ဖုန်းသည် အိမ်ခန်းထဲသို့ အလျင်ဆုံး ဝင်သွား လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီ၊ မီးအိမ်ထွန်းပါဦး မမရင့်ကုရဲ့”

အခန်းထဲတွင် မီးခွက်ထွန်းမထားပဲ မည်းမှောင်နေ သောကြောင့် ကောင်းလင်ဖုန်းက ပြောလိုက်သည်။

အခန်းထဲတွင် မှောင်မြဲမှောင်နေသည်။

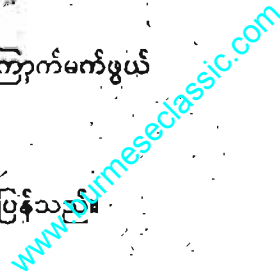
မီးအိမ်လည်း လင်းလက်မလာ။

ပြန်ထူးသလည်း မကြားရ။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် မှောင်မည်းခြင်းက ကြောက်မက်ဖွယ် နာပင်။

“မမရင့်ကု မမရင့်ကု”

ကောင်းလင်ဖုန်းက ထပ်မံ အသံပြုလိုက်ပြန်သည်။

မည်သို့မှ ထူးခြားမလာပဲ အိမ်ခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်မြဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

အိုးယန်ကျွင်သည် အခြေအနေမဟန်ကြောင်း အကဲခတ်
မိကာ အခန်းထဲသို့ လျှောက်လှမ်းဝင်ရောက်သွားပြီး မီးခတ်ကျောက်
ကိုထုတ်ကာ မီးခတ်လျက် မီးအိမ်ကို မီးထွန်းညှိလိုက်လေသည်။

မီးရှောင်လင်းလာကာ အခန်းထဲရှိမြင်ကွင်းကို ထင်ရှားစွာ
မြင်ကြရလေ၏။

မြင်ကွင်းကတော့ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။

* * *

အိမ်ခန်းထဲတွင် ကျန်းထင်ကျင်နှင့် ရိပ်ရင်ကူတို့ မရှိကြတော့။
သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်နေလေသည်။

ကျန်းထင်ကျင် လဲလျောင်းအိပ်နေခဲ့သည့် ခုတင်ဘေးတွင်မူ
နောက်လျက်သားဖြစ်နေသော လူသေလောင်းတစ်ခု ရှိသည်။

သေဆုံးသူမှာ ကျန်းထင်ကျင် မဟုတ်။ ရိပ်ရင်ကူလည်း
မဟုတ်ပေ။ ဆိုင်ရှင် အဘိုးကြီးကျောက်ဆာ ဖြစ်သည်။

ထန်ဟန်၊ အိုးယန်ကျွင်၊ ချင်ကျိုဟိုနှင့် ကောင်းလင်ဖုန်းတို့
လေးယောက်မှာ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို ရုတ်တရက် မစဉ်းစား
နိုင်ပဲ ကြောင်အိမ်အိမ်ဖြင့် ရပ်နေမိကြသည်။

ထန်ဟန်တို့အဖို့ ချင်ကျိုဟိုကို ကယ်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက်
ပျော်ရွှင်ရမ်းသာမှုမှာလည်း ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြသည်။

တစ်ဖက်ရန်သူက လက်ဦးသွားခဲ့လေပြီ။

ရန်သူ လက်ကို ပါသွားရသော ကျန်းထင်ကျင်နှင့် ရိပ်ရင်ကူ
တို့ နှစ်ယောက်လုံး၏ အခြေအနေမှာ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာအပြည့်
ဖြစ်နေသည်။

ကျန်းထင်ကျင်က ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန် ရရှိထားသည်။
အချိန်မီ ပြုစုကုသနိုင်ခြင်း ရှိပါက အသက်သေဆုံးသွားနိုင်သည်။
ကျန်းထင်ကျင်ကို ကုသကယ်တင်ပေးနိုင်သူမှာ သမားတော်ကြီး
ချင်ကျိုဟို တစ်ယောက်သာရှိသည်။

ရန်သူတို့က သူတို့လက်တွင် ဖမ်းမိထားသော ကျန်းထင်ကျင်
ကို စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းထားကာ ဆေးကုသပေးနေမည်
မဟုတ်။ ဆေးကုသပေးလိုသည့်ထားဦး သမားတော်ကို မည်သည့်
နေရာတွင် သွားရှာမည်နည်း။

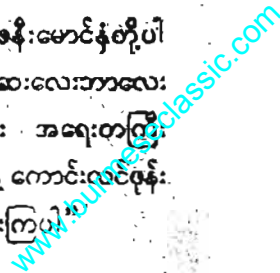
“ဓားမပျံ့ဝိုက်တာ ဝိုက်ချုပ်ကြီးလေးယောက် ခေတ္တခိုအောင်း
နေတဲ့ တောတွင်းထင်းခုတ်ခန်းကို ဆရာကြီး သွားတတ်သေးတယ်
မဟုတ်လား။”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်ချေပြီးနောက် ထန်ဟန်က ချင်ကျိုဟို
ကို မေးသည်။

ချင်ကျိုဟိုက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ...

“မှတ်မိပါသေးတယ်”

“ဝိုက်ချုပ် ထိုချီပေးနဲ့ လီပေါက်တို့ ဇနီးမောင်နှံတို့ပါ
အဲဒီမှာ ရှိနေကြတယ်။ ဆရာကြီး အဲဒီခန်းကို ဆေးလေးဘာလေး
ယူပြီးသွားပါ။ ဝိုက်ချုပ် ထိုချီပေးဟာလည်း အရေးတကြီး
ဆေးကုသမှု လိုအပ်နေတယ်။ ဘာအိုးယန်ကျွင်နဲ့ ကောင်းလင်ဖုန်း
တို့က ဆရာကြီးကို အဖော်ပြု စောင့်ကြပ်သွားကြပါ။”

၁၈၈ တက္ကသိုလ်ဝင်ကြွယ်

ထန်ဟန်သည် ချင်ကျီဟိုကို ပြောနေရာမှ အိုးယန်ကျွင့်နှင့် ကောင်းလင်ဖုန်းတို့ကို လှည့်ကြည့်၍ ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကကော လိုက်မလာဘူးလား”

ကောင်းလင်ဖုန်းက ဓေးသည်။

“ကျွန်တော်က ဒီမှာနေခဲ့ပြီး ကျန်းထင်ကျင့်နဲ့ ရိပ်ရင်ကူ တို့ကို ဘယ်နေရာမှာ ဖမ်းချုပ်ထားကြတယ်ဆိုတာကို မရရအောင် စုံစမ်းကြည့်မယ်”

ထန်ဟန်က ထိုသို့ ပြောနေချိန်မှာပင် အိမ်ခန်းစတွင် လှတစ်ယောက် ရပ်လာသည်။

သူသည် နေလောင်ထားဟန်ဖြင့် အသားအရည်များ ညှိမညှိ နေကာ ထင်းခုတ်သမားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

“ကျန်းထင်ကျင့်နဲ့ ရိပ်ရင်ကူတို့ ရှိတဲ့နေရာကို သိပ်ပင်ပန်း ခံပြီး စုံစမ်းနေစရာ မလိုပါဘူး”

ထင်းခုတ်သမားအသွင် ဝတ်စားထားသူက ပြောသည်။

စကားသိက သာယာချိုလွင်သော မိန်းမသံလေးဖြစ်၏။

မဖိတ်ခေါ်ပဲ ရောက်လာကာ မိန်းမသံလေးနှင့် စကားပြော သော ထင်းခုတ်သမားကိုကြည့်ပြီး ထန်ဟန်တို့ လေးယောက်၏ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးကိုယိစိ ဝါဒေါက်လာကြသည်။

ထန်ဟန်သည် ထင်းခုတ်သမား မည်သူဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းပင် သိလိုက်သည့်အတွက် သိကျွမ်းဟောင်းတစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်သည့် အမှုအရာမျိုး ဖြလိုက်သည်။

ကောင်းလင်ဖုန်းမှာ စပ်စပ်စုစု နေတတ်သူဖြစ်ပြီး အိုးယန် ကျွင့်ကလည်း အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေသော သိုင်းသမားကြီး

တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုထင်းခုတ်သမား မည်သူဖြစ်မည် ကို ခန့်မှန်းနိုင်ကြသည်။

ချင်ကျီဟိုသာလျှင် ထိုထင်းခုတ်သမားသည် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိသည်မှအပ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်မည်ဟူ၍တော့ တိတိကျကျ မတွေးတတ်ပေ။

“ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ”

ချင်ကျီဟိုက ထန်ဟန်ကို လှည့်ကြည့်၍မေးသည်။

“ခေါင်းညီအစ်မသုံးဖော်ထဲက အငယ်ဆုံး ကြေးဒေါင်းပျို ချန်ဝမ်လန်ပါပဲ”

ထန်ဟန်က ပြန်အဖြေပေးသည်။

ချင်ကျီဟိုက ထင်းခုတ်သမားအသွင် ရုပ်ပျက်ထားသော ချန်ဝမ်လန်ဘက် ထည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျန်းထင်ကျင့်နဲ့ ရိပ်ရင်ကူတို့ကို ရန်သူက ဘယ်နေရာကို ခေါ်သွားပြီး ချုပ်နှောင်ထားတယ်ဆိုတာ မင်းက သိသလား”

ချန်ဝမ်လန်က ခေါင်းညိတ်ပြုကာ ...

“သိပါတယ်”

“သိရင် ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ရွာတောင်အက် သင်္ချိုင်းကုန်းဟောင်းက ရေပ်ပျက်ကြီး ကိုပါ”

“အဲဒီနေရာဟာ ရန်သူတွေရဲ့ စခန်းထောက်နေရာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဖမ်းခေါ်သွားတဲ့ ရန်သူတွေကို ဘယ်သူခေါင်းဆောင် တာလဲ”

“ပင်လယ်ဆူးချိတ် ယီထိုက်ပိန်နဲ့ ဆေးမိစ္ဆာ ရှင်ကျီးတို့ပါပဲ”
ထန်ဟန်နှင့် ဆိုးယန်ကျင့်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ပင်လယ်ဆူးချိတ် ယီထိုက်ပိန်နှင့် ဆေးမိစ္ဆာ ရှင်ကျီး
တို့သည် ဆိုးရွားမိုက်မဲလှသော လမ်းလွဲ သိုင်းသုမားဆိုးကြီးများ
အဖြစ် သူတို့ ကောင်းကောင်းသိကြပေသည်။

“အခု လောလောဆယ်မှာတော့ ယီထိုက်ပိန်နဲ့ ရှင်ကျီး
တို့ဟာ ဧရပ်ပျက်မှာ ရှိမနေကြဘူး၊ ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်ကို
သွားနေကြတယ်၊ ဒီအချိန်ဟာ ကျန်းထင်ကျင့်တို့ကို ဝင်ဏယ်
ထင်ဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန်ပဲ”

ချန်ဝမ်စိန်က ဆက်ပြောသည်။

ထို့နောက် သူတို့လူစုသည် ကျန်းထင်ကျင့်နှင့် ရိပ်ရင်ကု
တို့ကို သွားရောက်ကယ်တင်ရမည့် အစီအစဉ်များကို အသေးစိတ်
တိုင်ပင်ကြလေတော့သည်။

***

အခန်း(၇)

စိတ်တိုင်းကျပြည်စုရွာ၏ တောင်ဘက်နှစ်မိုင်ခန့် အကွာတွင်
သင်္ချိုင်းကုန်းဟောင်း တစ်ခုရှိသည်။

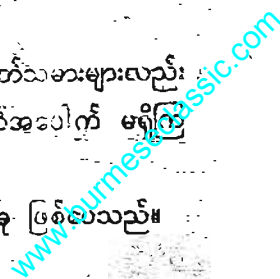
လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက မင်းမိ မင်းနွယ်များ
သို့မဟုတ် အလွန်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူများ၊ မင်းစိုးရာဇာ သွေမျိုးစု
များကို မြှုပ်နှံကြရာ သင်္ချိုင်းကုန်းမြေတစ်ခုခု ပြန်မည်ဟူ၍သာ
ထင်ကြေးပေးနေကြသည်။

ထိုသင်္ချိုင်းကုန်းဟောင်း တည်ရှိရာနေရာ၏ အနီးဝန်းကျင်
မှာ လွင်တီးခေါင်လို ဖြစ်နေသည်။

သစ်ပင်ဝါးပင် ကြီးကြီးမားမား ပေါက်ပျောက်ခြင်းမရှိ။
ဆူးပင်၊ ချုံဖုတ်များသာရှိသည်။ ရေဟူ၍လည်း မရှိအောင်
ရှားပါးသည်။ တို့ကြောင့် တောကောင်မယ်လေးများပင် ကျက်စား
လေ့မရှိ။

ဤသို့ဖြင့် တောလိက်စုဆိုးများ၊ ထင်းခုတ်သမားများလည်း
လိုသင်္ချိုင်းကုန်းဟောင်း နေရာသို့ အရောက်အပေါက် မရှိကြ
ပေ။

လှသူကင်းဝေးရာ တစ်ပြိုင်နေရာတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

ပိုင်ထင်တိန်းက ထိုသင်္ချိုင်းကုန်းဟောင်း နေရာသည် လျှို့ဝှက်စခန်းထောက် တစ်ခုအဖြစ် အသုံးချရန် အလွန်သင့်လျော်သော နေရာဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည်။ တိတ်တဆိတ် စူးစမ်းလေ့လာမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ရာ ထိုသင်္ချိုင်းဝှောက်များထဲတွင် လျှို့ဝှက်စခန်းများ၊ မြေအောက်စခန်းများ အတော်များများရှိကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့သည်။

သင်္ချိုင်းဝှောက်အနက် အကြီးဆုံးနှင့် လျှို့ဝှက်စခန်း၊ လျှို့ဝှက်လမ်းကြောင်း အများဆုံးရှိသော သင်္ချိုင်းဝှောက်ကို ရွေးချယ်ကာ အနည်းငယ် ပြုပြင်မွမ်းမံပြီး နန်းဝိမာန်ဂိုဏ်း၏ အရှေ့ပေါ်လျှို့ဝှက်စခန်းထောက်အဖြစ် ပြုလုပ်ထားခဲ့သည်။

ထိုလျှို့ဝှက် စခန်းထောက်နေရာကို ယခု တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်ရသူတို့မှာ ပင်လယ်ဆူးချိတ် ယီထိုက်ဖိန်နှင့် ဆေးမိစ္ဆာရှင်ကျီးတို့ပင် ဖြစ်သည်။

ကျန်းထင်ကျင့်နှင့် ရိပ်ရင်ကူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးပြီး ဆတ်ကြီးကျောက်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ရာတွင် ပင်လယ်ဆူးချိတ် ယီထိုက်ဖိန်နှင့် ဆေးမိစ္ဆာရှင်ကျီးတို့ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

ရှင်ကျီး၏တပည့် ထင်လှက ခေါင်းဆောင်ကာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤလို အောင်မြင်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့မှုကို ဆုချသည့်အနေဖြင့် ရှင်ကျီးက ရိပ်ရင်ကူကို ထင်လှ၏လက်သို့ ဝကွက်ကာ ပေးအပ်လိုက်သည်။

* * *

သင်္ချိုင်းဝှ အနောက်ဘက်မှ အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် ဖြစ်လေသည်။

ရိပ်ရင်ကူသည် အကြောပိတ်ခံထားရကာ မလှုပ်ရှားနိုင်ပဲ ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသည်။ ထင်လှသည် ခုတင်ဘေးမှ ထိုင်ခဲ့တစ်ခုတွင် ထိုင်နေသည်။

“ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ရိပ်ရင်ကူက မေးလိုက်သည်။

အသံကိုလည်း တမင်ပင် ချိုချိုသာသာလေး ပြထားသည်။

“ထင်လှလိုခေါ်တယ်၊ ကျုပ်နဲ့တွေ့ရတာ မင်း ကုသိုလ်ထူးတယ်လို့ မှတ်ပါ။ ကျုပ်က သိပ်ကိုညင်သာပြီး သနားတတ်တာဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

ထင်လှက ပြန်ပြောသည်။

“တော်စမ်းပါ ရှင်လိုလူကများ ညင်သာသလေး ကြင်နာသလေးနဲ့ ဟွနဲ့”

“အခု မင်း မျက်မြင်ပဲလေ မင်းကို ကျုပ်က ဘာများ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း လုပ်လို့လဲ”

“ကျွန်မကို အကြောပိတ်ထားတာကတော့ ကြင်နာတာလား၊ ရှင်-တကယ်ညင်သာပြီး ကြင်နာတယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို အကြောဖြင့်လေးပါလား”

“ဟာ ... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမှာလဲ”

“မင်းက သိုင်းမညာ တတ်မြောက်နေတာကိုး”

“သိုင်းတတ်ထားတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒီနေရာက ရှင်တို့ရဲ့ နေရာ၊ ရှင်တို့လူတွေက အများကြီး ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် လက်လွှတ်ထွက်ပြေးနိုင်မှာလဲ”

“မဖြစ်ပါဘူးလေ မဖြစ်ပါဘူး”

“ရှင်က စိတ်မချဘူးဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို မလှုပ်နိုင်အောင် အကြောပိတ်ထားပြီး ကျန်တဲ့နေရာတွေ လှုပ်ရှား နိုင်အောင် အကြောဖွင့်ပေးပေါ့၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်လို လုပ် အန်တုနိုင်မှာလဲ”

ထင်လှသည် တွေးတောစဉ်းစားနေသည်။ -

ရိပ်ရင်ကူ၏ ပြောစကားက ထင်လှကို ကောင်းကောင်း ချုပ်ကိုင်လိုက်နိုင်သည်။

ထင်လှသည် ဓေတ္တစဉ်းစားကြည့်ပြီးနောက် ရိပ်ရင်ကူ၏ လက်နှစ်ဖက် အောက်ပိုင်းရှိ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများ လှုပ်ရှား နှိပ်အောင် အကြောအချို့ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုသို့ အကြောဖြေဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ရိပ်ရင်ကူသည် သွေးများလည်ပတ်မှု ကောင်းလာစေရန် ထောက်ကူသည့်အနေဖြင့် ခါးလေးကိုနဲ့ ကာ လှုပ်ရှားသည်။ ခြေထောက်များကိုမြှောက်ကာ ကွေးချည်ဆန့်ချည် ပြုနေသည်။

ဤလှုပ်ရှားမှုတို့က ထင်လှကို ပို၍စိတ်လှုပ်ရှားလာစေသည်။ သွေးတွေ တရှိန်းရှိန်း တက်လာသည်။

“ကျွန်မကို ရေနည်းနည်းလောက် တိုက်ပါဦး”

ရိပ်ရင်ကူက တောင်းပန်သည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“နောက်မှသောက်”

“ကျွန်မ ရေသိပ်ပတ်နေတယ်”

ထိုအပြောနှင့် ထိုအသံလေးကြောင့် ထင်လှသည် စိတ်ကို အသာချုပ်တည်းကာ အလျှော့ပေးလိုက်ရသည်။ ထိုသို့ အလျှော့ပေး လိုက်ရခြင်းသည် ထင်လှ၏ အမှားတစ်ခုဖြစ်သလို ရိပ်ရင်ကူ၏ ပရိယာယ်ညွတ်ကွင်းအတွက်လည်း အကွက်တစ်ခုသာသွားခဲ့သည်။

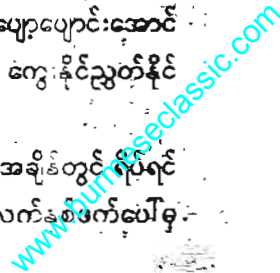
ထင်လှသည် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ အခန့် ထောင့်နားရှိ ရေအိုးသို့လျှောက်သွားပြီး ရေတစ်ခွက်ခပ်ယူသည်။ ထိုသို့ ရေခပ် နေချိန်တွင် ထင်လှသည် ရိပ်ရင်ကူ ရှိရာဘက်သို့ ကျောခိုင်း လျက်သား ဖြစ်နေသည်။ လက်နှစ်ဖက် အကြောပိတ်ထားရသော ရိပ်ရင်ကူအနေဖြင့် ဘာမှတတ်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု ထင်လှက တွက်ထားခဲ့သည်။

ဒါက သူ၏ ဒုတိယအမှား ဖြစ်သည်။ ရိပ်ရင်ကူ၏ သိုင်းပညာစာစ်မြစ်ကို ထင်လှက သတိမေ့နေခဲ့သည်။

ရိပ်ရင်ကူသည် ရင်စန်းတောင် အရိုးပျော့ဂိုဏ်းဝင် ဖြစ်လေ သည်။

ရင်စန်းတောင် အရိုးပျော့ဂိုဏ်း၏ သိုင်းပညာသည် တစ်မှ ဆန်းသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းရှိ အရိုးများကို ပျော့ပျောင်းအောင် လေကျင့်ထားသည်ဖြစ်ရာ ကိုယ်ကို ထင်သလို ကွေးနိုင်ညွတ်နိုင် သည်။

ထင်လှက ကျောခိုင်းပြီး ရေခပ်နေသည့်အချိန်တွင် ရိပ်ရင် ကူသည် ခါးကိုကွေးကာ ခြေထောက်ဖြင့် မိမိလက်နှစ်ဖက်ပေါ်မှ

ပိတ်နေသော သွေးကြောကွက်နေရာကို ထိုးနှိပ်ကာ ပြေဖွင့် လိုက်သည်။

ထင်လှ ရေခပ်ပြီး ခုတင်ဘက်လှည့်ကာ ပြန်လာချိန်တွင် ရိပ်ရင်ကုမှာ သွေးကြောအားလုံး ပြေပွင့်နေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် အသာဟန်မပျက်ပင် လက်နှစ်ဖက် မလှုပ်ရှားနိုင်သေးသည့်အသွင် မျိုး အယောင်ဆောင်ကာ နေနေသည်။

“ဟောဒီမှာ ရေ အချစ်လေး စိတ်ကြိုက်သောက်ပေတော့” ထင်လှက ခပ်မြူးမြူးပြောသည်။

“ကျွန်မ လက်နှစ်ဖက်မှ လှုပ်လို့မရတာ ရေဘယ်လိုလုပ် ယူသောက်နိုင်မှာလဲ၊ ရှင်က တိုက်ပေးမှပေါ့”

ရိပ်ရင်ကုက ထင်လှကို မျက်လုံး ခပ်မှေးမှေးပြုကာကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ကျုပ်က ဘယ်လိုတိုက်ရမှာလဲ”

“ဒါကတော့ ရှင်သဘောပေါ့ တိုက်ချင်သလိုတိုက်”

ထင်လှသည် အကောင်းဆုံး ရေတိုက်နည်းကို စဉ်းစားမိ လိုက်သည့်အတွက် မျက်လုံးထဲတွင် အရောင်ပင် ဝင်းခနဲလက်သွား သည်။ ထိုသို့ စဉ်းစားမိကာ အလွန်ပင် ပီတိဖြစ်နေသည်။ ဤ နည်းသည် သူ့ကို ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်စေမည့်နည်း ဖြစ်သည်ကိုကား ထင်လှ မသိခဲ့ပေ။

မိမိ၏ ရေတိုက်နည်းကို မိမိဘာသာ အလွန်ကျေနပ်ကာ သဘောကျနေသော ထင်လှမှာ အန္တရာယ်ကို မသိမမြင်နိုင်တော့ နှုတ်ခမ်းချင်း ထိလှလှအချိန်တွင် ရိပ်ရင်ကုသည် ထင်လှ၏ နံစောင်းကို လက်ဝါးဖြင့် တအားရိုက်ချလိုက်သည်။

ပက်လက်လှန်လျက် ခပ်ပျော့ပျော့လေး လဲလျောင်းနေရာမှ ရိုက်လိုက်သည့် လက်ဝါးရိုက်ချက် ဖြစ်သောကြောင့် အတွင်းအား တို့ အပြည့်အဝ ထည့်သွင်းနိုင်ခြင်းမရှိပေ။

သို့သော် အလစ်တွင် ခံလိုက်ရသည်မို့ ထင်လှမှာ ထိချက် အတော်နာသည်။

“အွတ်”

ထင်လှသည် နှုတ်မှရေရွတ်ကာ ငုံ့ထားသောရေတွေ ပြန်ထွက်လာကာ ခုတင်အောက်သို့ လည်ကျသွားသည်။

ရိပ်ရင်ကုလည်း ခုတင်ပေါ်မှ အောက်ကိုခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ယခုအချိန်တွင် ရိပ်ရင်ကုက နောက်ထပ် လက်ဝါးရိုက် ချက်များ ထပ်ဆင့် ရိုက်နှက်တိုက်ခိုက်လိုက်ပါက ထင်လှကို ကောင်းကောင်း မျှောက်သွားစေနိုင်သည်။

ရိပ်ရင်ကုသည် ထင်လှကို ဆက်တိုက်ခိုက်ပုမည်လား၊ အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးရမည်လားဟု စေခွဲမရဖြစ်ကာ တုံ့ဆိုင်း နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ထင်လှက ရိပ်ရင်ကုကို ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်သည်။

ထင်လှ၏ ခြေပျံကတော့ ရိပ်ရင်ကု ခေခွဲမရဖြစ်နေသည်ကို စောင့်မနေ။

အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာပင် ရိပ်ရင်ကုရှိရာသို့ တန်ဆင် လာသည်။

***

ထန်ဟန်တို့ လူစုသည် စိတ်တိုင်းကျပြည့်စုံ ရွာ၏ တောင်ဘက် သချိုင်းကုန်းပေါင်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့လူစုတွင် ထန်ဟန်၊ အိုးယန်ကျွင့်၊ ကောင်းလင်ဖုန်း ချင်ကျိဟိုနှင့် ချန်ဝမ်လန်တို့ ပါဝင်ကြသည်။

ချန်ဝမ်လန်က ညွှန်ပြသောကြောင့် နန်းမိမာန်ဂိုဏ်း၏ လျှို့ဝှက်စခန်း ပြုလုပ်ထားသော သချိုင်းဂူကြီးကို အလွယ်ပင် ရှာတွေ့ကာ အတွင်းဘတ်သို့လည်း အခက်အခဲမရှိပဲ ဝင်ရောက်လာ နိုင်ခဲ့သည်။

အထဲသို့ ဝင်မိသည်နှင့် ရန်သူများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက် ကြရသည်။ ရန်သူများက ထန်ဟန်နှင့် အိုးယန်ကျွင့်နောက်သို့ မဲလိုက်သွားချိန်တွင် ချန်ဝမ်လန်၊ ကောင်းလင်ဖုန်းနှင့် ချင်ကျိဟိုတို့ သုံးယောက်က နောက်ဆုံးတွင်ရှိနေသော ရန်သူ အစောင့်သိုင်းသမား တစ်ယောက်ကို ဖမ်းယူကာ သချိုင်းဂူထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ကျန်ရန်သူများသည် ထန်ဟန်နှင့် အိုးယန်ကျွင့်တို့ကို မဲနေကြပေရာ သူတို့လူစုတစ်ယောက် အဖမ်းခံလိုက်ရသည်ကိုလည်း မသိ။ ကောင်းလင်ဖုန်းတို့လူစု သချိုင်းဂူထဲ ဝင်သွားကြသည် ကိုလည်း သတိမမူကြပေ။

ကောင်းလင်ဖုန်းတို့က ဖမ်းမိသော အစောင့်သိုင်းသမားကို ပိန်ပိစ်အေးကြည့်ရာ ကျန်းထင်ကျင်နှင့် ရိပ်ရင်ကူတို့အား ချုပ်ဖမ်း ထားရာနေရာကို သိကြရသည်။

ဒဏ်ရာရထားသူ ကျန်းထင်ကျင်ကို အလျင်ဦးစွာ သွား စေရန်ရှာဖွေ ကယ်တင်ကြသည်။

ကျန်းထင်ကျင်၏ အခြေအနေမှာ အတော်ပင် ဆိုးနေပြီ ဖြစ်ရာ အဖြင့်ဘက်သို့ ချက်ချင်း ခေါ်ထုတ်လာပြီး ချင်ကျိဟိုက အရေးပေါ်ကုသမှုများ ပြုလုပ်သည်။

ရိပ်ရင်ကူ ရှိနေသည့်အခန်းထဲသို့ ကောင်းလင်ဖုန်း ရောက်ရှိ သွားချိန်တွင် ထင်လုက ရိပ်ရင်ကူအား ခြေပုံဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်ချိန် ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းလင်ဖုန်းသည် လက်နှေးမနေတော့ပဲ ထင်လုကို ကြေးပြားဝိုင်း လက်နက်ပုန်းဖြင့် ဆတ်ခနဲ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

ကောင်းလင်ဖုန်းသည် ကိုယ်ဟော့ပညာနှင့် လက်နက်ပုန်း ပစ်ခတ်မှုတို့တွင် ထူးချွန်သူဖြစ်သည်။ လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ခတ်ရာ တွင်လည်း အလန်အငိုက်ဖမ်းကာ ပစ်ခတ်ခြင်းမပြုပဲ အမြီပင် ရှေ့တည့်တည့်မှ ပစ်ခတ်သည်။ နောက်ဘက်မှ ပစ်ရမည်ဆိုလျှင် လည်း ကြိုတင်အော်ဟစ် သတိပေးတတ်သည်။

ကောင်းလင်ဖုန်း ပစ်လိုက်သော ကြေးပြားဝိုင်းသည် ထင်လု ၏ ချက်ကောင်းနေရာကို ထိမှန်သည်။ ထင်လုမှာ ရိပ်ရင်ကူကို ခြေထောက်ဖြင့် ထိအောင်မကန်နိုင်တော့ဘဲ ခဲမှန်သွားသော ငှက် တစ်ကောင်လို နောက်သို့ ဘိုင်းခနဲ ပြုတ်ကျလာလေသည်။

ရိပ်ရင်ကူသည် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက် သွားသည်။

***

သချိုင်းဝူ အပြင်ဘက်သို့ ရိပ်ရင်ကူ ရောက်ရှိလာသည်။ သူမသည် ကျန်းထင်ကျင့်အတွက် အလွန်စိုးရိမ်နေမိသည်။ မိမိနှင့်အတူ ကျန်းထင်ကျင့်ပါ ရန်သူ့လက်သို့ အပမ်းခဲရဲကြောင်း သိသော်လည်း ကျန်းထင်ကျင့်ကို ရန်သူများ မည်သို့ ပြုလိုက်ကြ သည်ကို ရိပ်ရင်ကူ မသိပေ။

သူတံသင်ပစ်လိုက်ကြပြီလား။

ချုပ်နှောင်ထားကြလေသလား။

ချုပ်နှောင်ထားကြသေးသည်ဆိုလျှင် မည်သည့်နေရာတွင် ချုပ်နှောင်ထားမည်နည်း။ ကျန်းထင်ကျင့်၏ ဒဏ်ရာအခြေအနေ မည်သို့ရှိမည်နည်း။

ရိပ်ရင်ကူသည် အမျိုးမျိုး တွေးတောပူပန်နေမိသည်။

သချိုင်းဝူ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်း

ဆီမှ အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်နေသံများကို ရိပ်ရင်ကူ ကြားရသည်။

“မမရင်ကူ ဒီဘက်ကိုလာ”

ရုတ်တရက် လှမ်းခေါ်လိုက်သံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

အသံသည် သချိုင်းဝူတစ်ခု၏ နောက်ကွယ်မှပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သချိုင်းဝူ ကွယ်နေသောကြောင့် အသံရှင်ကို မမြင်ရသော် လည်း မကြားဒေါင်းပျို ချန်ဝမ်လန်၏ အသံဖြစ်ကြောင်းကိုကား ရိပ်ရင်ကူ သိလိုက်သည်။

ရိပ်ရင်ကူသည် အသံပေါ်လာရာဘက်သို့ အပြေးလာခဲ့သည်။ သချိုင်းဝူ နောက်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ရိပ်ရင်ကူ အလွန်တွေ့လိုလှသော ကျန်းထင်ကျင့်ကို တွေ့လိုက်ရလေ တော့သည်။

သချိုင်းဝူနဲ့ရဲတွင် တံခါးရွက်တစ်ခုကိုထောင်ကာ ခုတင် သဘော ပြုလုပ်ထားသည်။ ထိုတံခါးရွက်ပေါ်တွင် ကျန်းထင်ကျင့် သည် လဲလျောင်းလျက်ရှိနေသည်။ ကျန်းထင်ကျင့်၏ မျက်လုံးများ မှိတ်ထားသည်။ သတိရနေသလား၊ သတိလစ်နေသည်လား မခွဲခြား နိုင်ပေ။

ရင်ဘတ် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်ကာ အသက်ရှူနေသော ကြောင့် အသက်ရှင်နေကြောင်းသာ သိသာနိုင်သည်။

ကျန်းထင်ကျင့်၏ ဘေးနားတွင် သေသူရှင်စေ သမား တော်ကြီး ချင်ကျိဟို ရှိနေသည်။ ချင်ကျိဟိုသည် ကျန်းထင်ကျင့်ကို ရွှေအပ်များဖြင့် ထိုးစိုက်ကာ ကုသပြုစုပေးနေသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် ကြေးဒေါင်းပျို ချန်ဝမ်လန် ရပ်နေလေ သည်။

“ကျန်းထင်ကျင့်ရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟင်၊ အန္တရာယ် ရှိနိုင်သလား”

ရိပ်ရင်ကူက စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။

“အခြေအနေ အတော်ဆိုးတယ်၊ အသက်ရှူနေတာကလွဲလို့ လှည့်နေ မခြားတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကံကြမ္မာကတော့ ကောင်းပါ တယ်”

ကြေးဒေါင်းပျိုက ပြန်ပြောသည်။

“သေသူနဲ့မခြားအောင် ဖြစ်နေတာတောင် ကံကြမ္မာကောင်း တယ်လို့ ပြောနိုင်သလား”

“မမက ကျွန်မစကားကို ရှင်းအောင် နားမထောင်လို့ပါ။ သေသူရှင်စေ သမားတော်ကြီးနဲ့ တွေ့တာကြောင့် ကျန်းထင်ကျင့်ရဲ့ ကံကြမ္မာ ကောင်းတယ်လို့ပြောတာပါ။ ဆရာကြီးနဲ့သာ မတွေ့ရင် သူ့ အသက်သေဆုံးဖို့ ကျိန်းသေပဲ။ အခုတော့ အသက်အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုအခါကျမှပင် ရိပ်ရင်က စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များ ဝေလျှာပါး သွားသည်။

“အသံတွေကြားရတာ တိုက်ပွဲ အတော်ပြင်းထန်နေပုံပဲ။ သူတို့ကို သွားအကူအညီ ပေးရအောင်လား”

“သူတို့အတွက် စိုးရိမ်မနေပါနဲ့၊ ဒီလို တိုက်ပွဲပြင်းထန် နေအောင် ထန်ဟန်တို့က တမင် မန်တီးထားကြတာပါ”

“ဟင် ... ဘာကြောင့်လဲ”

“ကျန်းထင်ကျင့်ဟာ ဒဏ်ရာ သိပ်ပြင်းထန်နေတော့ သူ့ကို သယ်ယူမသွားခင် အရေးပေါ်ကုသမှု လုပ်ပေးရမှာကို ထန်ဟန်က ကြိုတွက်စိတ်မယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကြိုတင်တိုင်ပင် စီစဉ်ထား ကြတယ်။ သူတို့က ဒီနေရာက ရန်သူတွေကို မျှားခေါ်ပြီး တိုက်ခိုက်ထားမယ်။ ကျွန်မရယ်၊ ကောင်းလင်ဖုန်းရယ်၊ ဆရာကြီး ချင့်ရှယ်က အထဲဝင်ပြီး ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို ရှာကြမယ်ဆိုပြီး စီစဉ်ခဲ့တယ်။ ဒီအစီအစဉ်အတိုင်းလုပ်တော့ အခု အောင်မြင်နေပြီ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အချိန်ဆွဲပြီး အပြန်အလှန် တိုက်နေတာ ကလည်း ရန်သူတွေက ထန်ဟန်တို့ကို သူတို့အနေနဲ့ ထိန်းထား

အနိုင်ယူထားနိုင်မယ်လို့ ထင်အောင်လုပ်တာပဲ။ ဒီလိုလုပ်ထားတော့ ရန်သူတွေက ပိုင်ထင်တိန်းတို့ဆီကို သွားပြီးသတင်းပို့ဖို့ မကြံကြ တော့ပဲ အားလုံးစုပြီး ထန်ဟန်တို့ကိုပဲ တိုက်ခိုက်နေကြတော့ တာပေ!”

ချန်ဝမ်လန်က ထန်ဟန်၏ အစီအစဉ်များကို ပြောပြသည်။

မိမိ ချစ်နေရသူ၏ ပီရိသေသပ်သော အစီအစဉ်များကို ပြောပြနေရသောကြောင့် ချန်ဝမ်လန်မှာ ဂုဏ်ယူနေမိသည်။ ပြော၍လည်း အားရပါးရရှိလှသည်။

“ဪ ... မေးဖို့မေ့နေလိုက်တာ တို့တစ်တွေ ဒီနေရာမှာ စမ်းချုပ်ခံထားရတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူက စုံစမ်းပြီးသိတာလဲ”

“ကျွန်မပါပဲ”

“ဒါဆို ညီမကို ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ”

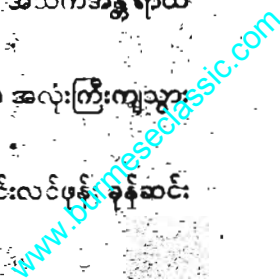
***

အဲချိန်အနည်းငယ်အကြာတွင် ချင်ကျီဟိုသည် ရိပ်ရင်က တို့ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး

“အင်း ... အတော်ဟုတ်သွားပြီ၊ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူး”

ဤစကားကြောင့် ရိပ်ရင်က၏ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးကျသွား လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သင်္ချိုင်းဂုဏ်မူ ကောင်းလင်ဖုန်း ခုန်ဆင်း လာပြီး

၂၀၄ တက္ကသိုလ်ဝင်ကြမ်း

“ကျန်းထင်ကျင့်ကို သယ်လို့ရမယ်ဆိုရင် သယ်သွားကြပါဦး”

“ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြန်လို့လဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီနေရာကနေ အရေးတကြီး ထွက်သွားရမှာလဲ”

ချန်ဝမ်လန်က မေးသည်။

“ဟိုဘက်က တိုက်ပွဲအခြေအနေ တစ်မျိုးပြောင်းသွားလို့ပါ”

“ထန်ဟန်တို့ ဘာဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ”

ချန်ဝမ်လန်က နိုးရိုမိတ်ကြီး မေးလေ၏။

“သူတို့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ပိုင်ထင်တိန်းဆီကို သွားနေကြတဲ့ ပင်လယ်ဆူးချိတ် ယီထိုက်မိန်နဲ့ ဆေးမိစ္ဆာ ရှင်ကျီးတို့ ရုတ်တရက် ပြန်ရောက်လာကြလို့ပါ”

“ဒီလူနှစ်ယောက်က သိုင်းပညာ တော်တော်ကောင်းတယ်၊ ထန်ဟန်တို့က သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ရရင် အတော်အခက်တွေ့နိုင်တယ်”

“ခင်ဗျားတို့ကို ရှောင်သွားခိုင်းတာက ထန်ဟန်တို့အနေနဲ့ ဒီလူတွေကို မယှဉ်နိုင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ”

“ယီထိုက်မိန်နဲ့ ရှင်ကျီးတို့ တိုက်ပွဲထဲ ဝင်လာတာနဲ့ ကျန်တို့လူတွေကို နောက်ဆုတ် ဖယ်ရှားခိုင်းကြမှာပဲ၊ အဲဒီလို ဖယ်ရှားပေးလိုက်ရတဲ့ ရန်သူတွေက ဒီဘတ်ကိုရောက်လာချင် ရောက်လာနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့က ကျန်းထင်ကျင့်ကို စောင့်ရှောက်ပြီး ရှောင်ထွက်သွားဖို့ ပြောရတာပါ”

“ရှင်ကကော”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီမှာ နေခဲ့ဦးမယ်”

* * *

ပင်လယ်ဆူးချိတ် ယီထိုက်မိန်သည် အမည်ထူးခြား သလောက် ရုပ်ရည်သွင်ဖြင့် ဆန်းပြားသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ တွေ့မြင်မိလျှင် တစ်သက်မေ့မရတော့ဘဲ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ယီထိုက်မိန်၏အရပ်သည် ခြောက်ပေကျော်ကျော် ခုနစ်ပေ နီးပါး ရှည်သည်။

အရပ်ရှည်သလောက် ကိုယ်ခန္ဓာက ပိန်လို့လှသည်။ ဝါးခြမ်းပြားတစ်ခု ထောင်ထားသည့်အသွင်မျိုး ရှိနေသည်။ မျက်နှာက ပြားကား ခေါင်းက ပိန်ပြီး ချွန်သည်။ အသက် (၆၅)နှစ်ခန့် ရှိသည်။ ဆေးမိစ္ဆာ ရှင်ကျီးကတော့ ယီထိုက်မိန်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။ သူ့အသက်သည် ယီထိုက်မိန်နှင့် နှစ်နှစ်သာငယ် ပေသည်။

ယီထိုက်မိန်နှင့် ရှင်ကျီးတို့ ရောက်လာကြသည်နှင့် ထန်ဟန် နှင့် အိုးယန်ကျွင့်တို့ကို ဝန်းရံတိုက်ခိုက်နေကြသည့် ရန်သူများ သည် ရှုကာ နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

“အဘက ရှင်ကျီးကို ကြည့်ထိန်းထားပါ၊ ကျွန်တော်က ယီထိုက်မိန်ကို ရင်ဆိုင်မယ်”

ထန်ဟန်က အိုးယန်ကျွင့်ကို တီးတိုးပြောသည်။

အိုးယန်ကျွင့်က ထန်ဟန် ပြောသည်ကို နားလည်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

www.burmeseclassic.com

၂၀၆ ကျွန်ုပ်တို့၏အကြောင်း

ယိထိုက်ဖိန်နှင့် ရှင်ကျီးတို့သည် ထန်ဟန်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

“မင်းဟာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်းကို တတ်မြောက်ထားတယ်လို့ ကြားရတယ်၊ ဟုတ်လား။”

‘ယိထိုက်ဖိန်က ထန်ဟန်ကို စိန်းစိန်းကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

ထန်ဟန်က မထီတရီ ပြုံးလိုက်ကာ ...

“သိချင်ရင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ပြီး စမ်းကြည့်ပေါ့။

ဒါနဲ့ နေပါဦး ခင်ဗျားက နန်းပိမာန်ဂိုဏ်းမှာ ရာထူးအဆင့် တယ်လို့ရှိသလဲ”

“နန်းရင်းဝန် အမတ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်တယ်”

ထန်ဟန်က ရှင်ကျီးကို မေးဝေါ့ပြပြီး ...

“သူကကော”

“ဧကရာဇ်မင်းရဲ့ အပါးတော်မြို့ ဖြစ်တယ်”

“ဪ ... ဧကရာဇ်မင်းဆိုတဲ့ လူအတွက် အားတိုးဆေး တွေ ဖော်စပ်ပေးနေတာကိုး”

ထန်ဟန်၏ ခန့်ထုတ် နှိမ်ချမပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ရှင်ကျီးမှာ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်သွားကာ ...

“မင်းက တယ် မိုက်ရိုင်းထုချည်လား”

ယိထိုက်ဖိန်က ကြားဝင်ကာ ...

“ဒီလောက် မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်လေးကို အကြောင်းနည်း နည်းပါးပါး ပြလိုက်စမ်းပါ။ ဧဟုတ်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ကို အထင်သွား နေကြလိမ့်မယ်”

ယိထိုက်ဖိန်သည် ကောက်ကျစ်ညာဏ်များသုပီပီ ထန်ဟန်ကို ကိုယ့်တိုင်ရင်မဆိုင်ဘေးဘဲ ရှင်ကျီးနှင့် ရန်တိုက်ပေးလိုက်သည်။

ထန်ဟန်နှင့် ရှင်ကျီးတို့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြပုံကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ ထန်ဟန်၏ သိုင်းပညာကို စူးစမ်းကြည့်ရန်လည်း ယိထိုက်ဖိန်က စိတ်ကူးထားသည်။

ရှင်ကျီးသည် ထန်ဟန်ရှိရာသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာရာ အိုးရန်ကျင့်က ကြားဖြတ်ကာ ဝင်တားသည်။

“ကျုပ် အိုးယန်ကျင့်က ခင်ဗျားရဲ့အစွမ်းကို စမ်းကြည့်ချင်တယ်”

အိုးယန်ကျင့်၏ စိန်ခေါ်စကားကြောင့် ရှင်ကျီးသာမက ယိထိုက်ဖိန်ပါ အံ့ဩသွားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မီးခဲထန်ဟန်ကိုသာ အလေးထား နေကြသည်။

ထန်ဟန်နှင့်အတူ ရှိနေသော အဝတ်အစား စတုစုတ်ပြတ် ပြတ်ဝတ်ထားသည့် အဘိုးကြီးကို ဂရုမပြုကြပေ။

ထိုအဘိုးကြီးကို စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံစွာတွင် ထင်းခုတ်ရောင်း နေသော အဘိုးကြီးဖန်းအဖြစ်သာ သူတို့ သိထားကြသည်။ အဘိုးကြီးဖန်းသည် ကျားသစ်ပျံ အိုးယန်ကျင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူတို့ မထင်ကြပေ။

အိုးယန်ကျင့်က အမည်ကိုထုတ်ပြောလိုက်ရာတွင် မထင်မှတ်သော ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် အံ့ဩမိကြသော်လည်း ကြောက်လန့်ခြင်းကား မရှိပေ။

“ခင်ဗျားက ကျားသစ်ပျံ အိုးယန်ကျွင့်ကိုး၊ ကျင်လင်သိုင်း
ညီနောင်သုံးဖော်ထဲမှာ ကျားသစ်ပျံက သိုင်းပညာ အညံ့ဆုံးပဲ၊
သိုင်းပညာတတ်တဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုလတ်တို့တောင် အရိုး
ဆွေးကုန်ကြပြီဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာလည်း မှုလောက်စရာ မရှိပါ
ဘူး။ ခင်ဗျားက နှစ်ပေါင်းများစွာ တွင်းထဲက ကြွက်လို ပုန်းရှောင်
ပြီး ဘယ်လို သိုင်းပညာစွမ်းတွေ ထပ်လေ့ကျင့်ထားတယ်ဆိုတာကို
စမ်းကြည့်ရအောင်လား။”

ရှင်ကျီးက ပြောလိုက်သည်။

ငယ်စဉ်ကလို စိတ်မျိုးနှင့်ဆိုလျှင် အိုးယန်ကျွင့်သည် ယခု
လို အပြောခံရသည်နှင့် ဒေါသထောင်းခနဲထကာ အတင်းတရ
ကြမ်း တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်မည်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် အချိန်တာလ၏ ပြုပြင်မှုကြောင့် အိုးယန်ကျွင့်
သည် ဒေါသစိတ်ကို ချုပ်တည်းနေတတ်ပြီ ဖြစ်သည်။

အချိန်သည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းလှသော မီးဖိုကြီးနှင့်ပင်
တူသည်။

ထိုမီးဖိုကြီးသည် အရာများစွာကို ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွား
အောင် လောင်မြိုက်နိုင်သလို သံမဏိ အရိုင်းတုံးများကို ဓားကောင်း
များဖြစ်အောင်လည်း သွန်းလုပ်ပေးနိုင်သည်။

ကျင်လင်သိုင်းညီနောင် သုံးဖော်အနက်မှ နဂါးနိုင်ဓား
ဝိဇ္ဇာနှင့် မလေ့နက်သိုင်းသမား စွန်ချိန်မင်တို့ ထိုမီးဖိုကြီး၏
လောင်မြိုက်မှုကြောင့် ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီဖြစ်သော အိုးယန်ကျွင့်
မှာမူ သံမဏိ အရိုင်းတုံးဘဝမှ ကျစ်လျစ်မာကျောသော ဓားကောင်း
တစ်လက်အသွင်သို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။

အိုးရန်ကျွင့်သည် ရှင်ကျီး၏ နှိမ်ချပြောဆိုသော စကား
ကြောင့် ဒေါသထွက်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

ရှင်ကျီးသည် စကားဆုံးအညံ့နှင့် လက်တွင်ကိုင်ထားသော
ပုန်ခါတ်ကို ရှေ့ယမ်းကာ အိုးယန်ကျွင့်ကို အတင်းတိုက်ခိုက်လေ
တော့သည်။

ရှင်ကျီးက အိုးယန်ကျွင့်ကို တိုက်ခိုက်လာသည်။

ရှင်ကျီး၏ ပုန်ခါတ်သည် အထူးစိမ့် ပြုလုပ်ထားသော
လက်နက် ဖြစ်သည်။ ပုန်ခါတ်၏ အမျှင်များသည် သံမဏိငါးမျိုး
ပေါင်းစပ်ကာ လျှို့ဝှက်ရှေးဟောင်းနည်းလမ်းဖြင့် စိမ့်ထားသည့်
အတွက် ပျော့ပျောင်းပြီး မာကျောလှသည်။

တော်ရုံတန်ရုံ ဓားကောင်းပင်လျှင် ထိုပုန်ခါတ် အမျှင်များ
ကို ခုတ်ဖြတ်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။

ရိုက်ချက်ထိလျှင် ပုန်ခါတ်အမျှင်များသည် အသားထဲ
ဝင်ကုန်ပြီး အသက်သေဆုံးသွားနိုင်သည်။

အိုးယန်ကျွင့်သည် ကိုယ်ဖော့ပညာနှင့် လက်ဝါးသိုင်းတွင်
ထူးချွန်အားသန်သည့်အတွက် ရှင်ကျီးကို လက်နက်မဲ့ဖြင့်ပင်
ရင်ဆိုင်သည်။ အထူးစိမ့် ပြုလုပ်ထားသည့် လက်နက် ကိုင်ဆောင်
ထားသူ တစ်ယောက်ကို လက်နက်မဲ့ဖြင့် ရင်ဆိုင်ခြင်းမှာ သိပ္ပံ
တော့ မလွယ်မိပေ။ ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့် အိုးယန်ကျွင့်မှာ အောက်စည်းမှ
ဖြစ်နေကာ ရှင်ကျီးက အသာရနေသည်။

“က... က မင်းနဲ့ကျုပ်လည်း တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းကြည့်ရအောင်၊ မင်းက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအား တတ်ထားတယ်ဆိုရင်လည်း ထုတ်သုံးဖို့မနေနဲ့၊ တော်ကြာ အရေးနိမ့်သွားမှ ဒီပညာ မသုံးမိတာကို နောင်တရနေမယ်”

ယီထိုက်ဖိန်က ထိုသို့ပြောပြီး ကြေးတုတ်တစ်ချောင်းကို ခါးမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထိုကြေးထုတ်သည် တစ်ပေခွဲသာသာ ရှည်ကာ ကျပ်လုံးခန့် တုတ်သည်။

ယီထိုက်ဖိန်၏ စကားက ထန်ဟန်အတွက် စဉ်းစားစရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ယီထိုက်ဖိန်က ဘာကြောင့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်း ထုတ်သုံးရန် တဖွဖွ ပြောဆိုနေရသနည်း။ မိမိကို အကဲစမ်းလိုသောကြောင့်လား။ ယီထိုက်ဖိန်အနေနှင့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်းကို ထိန်းချုပ်အနိုင်ယူနိုင်မည့်သိုင်းပညာဆန်းတစ်မျိုးကို တတ်မြောက်ထားသောကြောင့်လား။

“လာပါကွ နတ်ကံစမ်းပါ၊ အာ လက်နှေးနေတာလဲ”

ယီထိုက်ဖိန်က ပြောလာပြန်သည်။

ထန်ဟန်သည် တဲ့ဆိုင်းမနေဘဲ ယီထိုက်ဖိန်ကို လက်ဝါးဖြင့် လှမ်းရိုက်သည်။

“မင်းက အလာကြီးပဲကိုး၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီလို လှည့်ကွက်မျိုးလည်း တတ်နေပါလား။”

ယီထိုက်ဖိန်က ခန့်သံနှင့် ပြောသည်။

ခပ်အေးအေး ပြောနေသော စကားသံနှင့် ကြမ်းတမ်းရက်စက်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်သော တိုက်ချက်တို့က ဘယ်လိုမှ မလိုက်ပက်ပေ။

အကယ်၍ ယီထိုက်ဖိန်နှင့် အေးအေးသော စကားသံကို စိတ်အာရုံဖြူ ညွတ်တိမ်းမိလျှင် ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းသော ကြေးတုတ်တံရိုက်ချက် အထိခံရမည်မလွဲပေ။

ထန်ဟန်ကတော့ သတိလက်မလွတ်ပေ။ ယီထိုက်ဖိန်၏ ပရိယာယ်ဆင်ကွက်ထဲသို့လည်း တိုးဝင်ပေ။

ထန်ဟန်သည် ကိုယ်ကို အသာတိမ်းကာ ယီထိုက်ဖိန်၏ ရိုက်ချက်ကို ရှောင်လိုက်ပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဥာလက်ဝါးစောင်းကို မားသွားသဖွယ်သုံးကာ ယီထိုက်ဖိန်၏ ခြေထောက်ကို ဖြတ်ခုတ်ချသည်။

အရပ်ရှည်သော လူတစ်ယောက်၏ ခြေထောက်ပိုင်းကို တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် ထိရောက်သော တိုက်ခိုက်မှုပင် ဖြစ်သည်။ ယီထိုက်ဖိန်မှာလည်း ခေသ့တစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။

ထန်ဟန် မည်သို့သော တိုက်ကွက်ဆင်လာနိုင်သည်ကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းမိကာ လေကိုသာ ထိုးမိသည့် ကြေးတုတ်ကို အော်ဟစ်သို့ ဆွဲနှိမ်ကကာ ထန်ဖိန်၏ လက်မမိုးကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

ထန်ဟန်လည်း ယီထိုက်ဖိန်၏ ခြေထောက်ကို ဖြတ်ခုတ်လိုက်သည့် တိုက်ကွက်ကိုရုပ်သိမ်းကာ ကြေးတုတ်ကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်ပြန်သည်။

ယီထိုက်ဖိန်သည် ကြေးတုတ်တံကို အထိမခံလိုသောကြောင့် ချက်ချင်းပင် ပြန်ရုဗ်သိမ်းပြီး နောက်ဆုတ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာ အိုးယန်ကျွင့်နှင့်ရှင်ကျီးတို့ တိုက်ခိုက်နေသည့် နေရာဘက်မှ စူးစူးဝါးဝါး အော်သည့်အသံ ပေါ်လာသည်။

ထန်ဟန်၏ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အိုးယန်ကျွင့်မှာ ရှင်ကျီး၏ ဖုန်ခါတ်ရိုက်ချက်များကို အလှအလင်ခဲနေရသည်ကို တွေ့ရသည်။

အိုးယန်ကျွင့်၏ အဝတ်အစားများ စုတ်စုတ်အပြတ်ပြတ်ဖြစ်ကာ သွေးဇာတလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ချင်းချင်းနီ၍နေ၏။

သို့ရာတွင် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သူမှာ အိုးယန်ကျွင့်မဟုတ်ဘဲ ရှင်ကျီး ဖြစ်နေပေသည်။

ထန်ဟန် လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်တွင် ရှင်ကျီး၏ လက်ထဲတွင် သုံးလက်မခန့်ရှည်သော ငွေအုပ်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။ အုပ်ထိပ်ဖျားတွင် သွေးများ နီရဲနေသည်။

ထိုနည်းတူ ရှင်ကျီး၏ ညာထက်ပါးရိုးတွင်လည်း သေးငယ်သော သွေးကွက်ဖြစ်နေကာ ထိုသွေးကွက်မှ သွေးတို့သည် ပိုးကြီးမျှင် အနီလေးပမာ စီးကျနေသည်။

ရှင်ကျီး၏ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ငွေအုပ်ရှည်သည် ညာဘက်ပါးပေါ်ရှိ ဒဏ်ရာမှ ဖြစ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

ရှင်ကျီး၏ ဖုန်ခါတ်ရိုက်ချက်ကို အိုးယန်ကျွင့်အလှအလင်ခဲနေချိန်တွင် ကောင်းလင်ဖုန်းက ကြားဝင်လာကာ လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ခတ်ကူးအညီပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ကို ထန်ဟန် သိလိုက်သည်။

“ထန်ဟန် သတိထား”

အိုးယန်ကျွင့်၏ လှမ်းအော်သတိပေးလိုက်သံ ပေါ်လာ၏။ သို့သော် အိုးယန်ကျွင့်၏ သတိပေးလိုက်သံသည် နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

အိုးယန်ကျွင့်၏ သတိပေးသံ ပေါ်ထွက်လာချိန်မှာပင် ထန်ဟန်၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ပေါ့ပါးကာ ခြေအစုံလည်း မြေကြီးပေါ်မှ တွဲတက်သွားသည်။

ယီထိုက်ဖိန်၏ ပင်လယ်ဆူးချိတ်လက်နက်သည် ငါးဖျားတစ်ခုသဘောမျိုး ဖြစ်သည်။ ဆူးချိတ်ကြီးသည် သေ့ချင်သော်လည်း ခိုင်ခန့်လှသည်။ ငွေရောင်အဆင်းရှိသော သတ္တုတစ်မျိုးနှင့် ပြုလုပ်ထားသည်။

ကြီး၏ ထိပ်ဖျားတွင် သံမဏိဆူးချိတ်တစ်ခု ရှိသည်။ သူ့ ဆိုဆူးချိတ်သည် ထန်ဟန်၏ အကျိုလည်ကုပ်စကို မိမိရရှိချိတ်မိထားသည်။

ဆူးချိတ်သည် ထန်ဟန်၏ အကျိုလည်ကုပ်တွင်သာ ချိတ်မိနေသည်။ ထန်ဟန်က အကျိုကိုပင် ချွတ်ပစ်လျှင်ဖြစ်စေ၊ အကျိုအချိတ်ခံတားရမှုက လွတ်မြောက်စေနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ထန်ဟန်က လက်နှေးမနေပေ။ ဆူးချိတ်ဖြင့် ချိတ်မိထားသော အကျိုလည်ကုပ်စကို ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်သည်။

ယီထိုက်ဖိန်မှာလည်း သာမန် သိုင်းသမားတစ်ယောက်မဟုတ်ပေ။ ကောက်ကျစ် ဉာဏ်များသော တကယ် သိုင်းသမားမျိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထန်ဟန်၏ အကျိုလည်ကုပ်စကို ပင်လယ်ဆူးချိတ်ဖြင့် လှမ်းချိတ်ဆွဲရာတွင် ထန်ဟန်ကို အနိုင်အပိုင် ချုပ်ဖမ်း

ချိတ်ဆွဲထားရန် ဓရည်ရွယ်ပေး။ ဓတ္တုချိတ်ဆွဲထားပြီး ထန်ဟန်၏ စိတ်အာရုံကို ရှုပ်ထွေးအောင် ပြုလုပ်ရန်သာ ရည်ရွယ်သည်။

“စစ်ကဲကြီးနှစ်ယောက် ပစ်ကြပါတော့လား။”

ထန်ဟန်က အင်္ကျီလည်ကုပ်စကို ဆုတ်ဖြဲပစ်လိုက်ချိန် မှာပင် ယီထိုက်ဖိန်၏ အော်ဟစ်ပြောဆိုသံ ပေါ်လာသည်။ ပုန်ယန်ရဲတိုက်သခင်များဖြစ်ကြသော မီးနဂါးတူကူးကျက်နှင့် စူးနဂါး တူကူးဝေတို့သည် နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းတွင် လက်ဝဲလက်ယာ စစ်ကဲကြီးများအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသည်ကို ထန်ဟန် သိထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထန်ဟန် အမျိုးမျိုး တွေးတောနေချိန်မှာပင် ဝှစ်ခနဲ ဝှစ်ခနဲ လေခွင်းသံနှစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ အပြာရောင် အလင်း ထန်းနှင့် အနီရောင်အလင်းတန်းတို့ ဘယ်ဘက်နှင့်ညာဘက်ဆီမှ ပြိုင်တူ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အပြာရောင် အလင်းတန်းသည် စူးနဂါးတူကူးဝေ၏ အရိုးဆွေးသံမှုန့် အဆိပ်လက်နက် ဖြစ်သည်။ အနီရောင် အလင်းတန်းမှာမူ မီးနဂါးတူကူးကျက်၏ မိုးကြိုးအဆိပ်လက်နက် ဖြစ်လေသည်။

အိုးယန်ကျွင့်သည် ပါးစပ်မှအော်ဟစ်ပြီး ထန်ဟန်ရှိရာသို့ ခုန်ဝင်လာကာ ဘယ်ညာလက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုလည်း ထန်ဟန်၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်ဆီသို့ ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ သူ၏ လက်ဝါးရိုက်ချက် ပြင်းထန်လှသည်ဟု အားထားကာ ထန်ဟန် ထံသို့ ဝင်ရောက်လာသည့် အရိုးဆွေးသံမှုန့် အဆိပ်လက်နက်နှင့် မိုးကြိုးအဆိပ်လက်နက်တို့ လက်ဝါးရိုက်ချက် လေလှိုင်းအဟုန်ဖြင့် ရိုက်ထုတ်ပယ်ရှားပစ်ရန် ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အပြာရောင် အလင်းတန်းနှစ်ခုလည်း ထန်ဟန်၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ တန်းဝင်လာပြန်သည်။ ကောင်းလင်ဖုန်းက ဓွေပြားဝိုင်း လက်နက်ပုန်းဖြင့် လှမ်းပစ် ဟန်တားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိုးယန်ကျွင့်၏ ဟန်တားမှုရှော့ကောင်းလင်ဖုန်း၏ ဟန်တားချက်ပါ မည်သို့မှ အကျိုးမရှိနိုင်ကြောင်း ထန်ဟန် ရိပ်မိလိုက်သည်။ အရိုးဆွေး အဆိပ်လက်နက်ပုန်းနှင့် မိုးကြိုးအဆိပ်လက်နက်ပုန်းတို့ကို ယခုလို တားဆီးချေဖျက်နိုင်လျှင် မီးနဂါးနှင့် စူးနဂါးတို့သည် နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းတွင် လက်ဝဲလက်ကံယာ စစ်ကဲကြီးများအဖြစ် ကြာရှည်စွာ နေရာယူနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

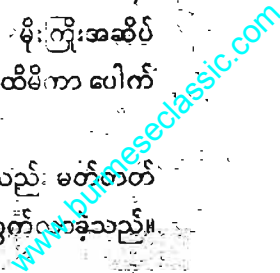
မိမိထံသို့ ခုန်လွှားဝင်လာသည့် အိုးယန်ကျွင့်တစ်ယောက် လက်နက်စက်ကွင်းမလွတ်ဘဲ အထိခံရမည်ကို ထန်ဟန် အလွန်စိုးရိမ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထန်ဟန်သည် တအားခုခံထွက်ကာ အိုးယန်ကျွင့်ကိုပါ ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူခေါ်ငင်သွားသည်။

အိုးယန်ကျွင့်ကို ဆွဲယူခေါ်ငင်၍ ခုန်ထွက်လာခဲ့သော ထန်ဟန်၏ ခြေထောက် မြေပြင်သို့ ချမိသည့်အချိန်မှာပင် ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံတစ်ချက် မြည်ဟိန်းသွားသည်။

“ပုန်း”

အရိုးဆွေးသံမှုန့် အဆိပ်လက်နက်နှင့် မိုးကြိုးအဆိပ်လက်နက်တို့သည် ထန်ဟန်ကိုမထိဘဲ အချင်းချင်းထိမိကာ ပေါက်ကွဲသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထန်ဟန်သည် မြေကြီးပေါ် ခြေချမိသော်လည်း မတိတ်တိတ် ရပ်မနေဘဲ မြေပြင်တွင်လှေ့ချကာ လှမ်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုသို့ လှိုမ့်ထွက်လာရာတွင် အိုးယန်ကျွင်ကိုလည်း အလွတ်မပေးဘဲ ဆက်လက်ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အပြာရောင်နှင့် အနီရောင်အခိုးအငွေ့များ က ပြန်ကျလွှမ်းခြုံလာသည်။

ထန်ဟန်နှင့် အိုးယန်ကျွင်တို့မှာ ကံကောင်းထောက်မံရွာ အနီရောင်နှင့် အပြာရောင်အခိုးအငွေ့များ ပြန်ကျလွှမ်းခြုံရာ နယ်ပယ်စက်ဝိုင်းအပြင်သို့ ရောက်နေကြသည့်အတွက် ဘေးရန် ကင်းသွားသည်။

နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းသားများကိုမူ ထိုအခိုးအငွေ့များက လွှမ်း ခြုံမိလေရာ အော်ဟစ်သံများ ဆူညံသွားကြသည်။

ရန်သူများ ပရိမရဲနှင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေကြသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ထန်ဟန်၊ အိုးရန်ကျွင်နှင့် ကောင်းလင်းပုန်း တို့သုံးဇောက် ရှောင်တိမ်းတွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

* * *

အားနိုး(၉)

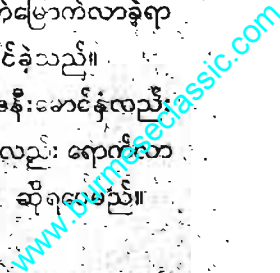
နနက် မိုးလင်းလပြီ။

တောင်ခြေရှိ အမဲလိုက်မှဆိုး ချိုက်တာဟူ၏ တံအိမ်လေး ထဲမှ မီးရောင်များ လင်းလက်နေသည်။ အခြားအချိန်များတွင် ချိုက်တာဟူ တစ်ကိုယ်တည်းသာ နေထိုင်ရာ တံအိမ်တွင် ယခု အခါတွင်တော့ လူအတော်များ၍နေသည်။

ထိုတံအိမ်သည် ဓားမပျံဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ် ထုံချီဖေး မူလက ပုန်းအောင်းနေခဲ့ရာ နေရာဖြစ်သည်။ ထုံချီဖေးသည် သမားတော်ကြီး ချစ်ကျိုဟိုထံမှ ဆေးကုသမှုခံယူသောအခါတွင် အသွားအလာ အဆင်ပြေစေရန် အဘိုးကြီးကျောက်စေ့ အိပ်ခန်းသို့ လျှို့ဝှက်စွာ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ရာမှ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမား များ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းတို့ ခံခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် ဖမ်းဆီးထားမှုမှ တစ်ဖန် လွတ်မြောက်လာခဲ့ရာ တွင် ထိုတံအိမ်တွင် ပြန်၍ ပုန်းအောင်းနေထိုင်ခဲ့သည်။

ထုံချီဖေးတို့လူစုသာမက လီပေါက်တို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း အတူပါလာခဲ့သည်။ ယခုတစ်ဖန် ထန်ဟန်တို့လူစုလည်း ရောက်လာ ကြပြန် ထိုတံအိမ်တွင် လူအတော်စုမိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သမားတော်ကြီး ချင်ကျိဟိုသည် တကယ်ပင် ဆေးပညာ တူးချွန်လှပေသည်။ သူ၏ ပြုစုကုသပေးမှုကြောင့် ကျန်းထင်ကျင် ၏ ဒဏ်ရာမှာ အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်နိုင်လောက်သည့် အခြေအနေ မှ ကင်းလွတ်ခဲ့ရသည်။ ထိုချိန်ပေး၏ ရောဂါအခြေအနေလည်း သိသိသာသာ သက်သာသွားသည်။

လီပေါက်၏ စားဒဏ်ရာမှာတော့ လုံးဝနီးပါးပင် ပျောက် ကင်းနေပေပြီ။ အိုးဖန်ကျွင့်၏ ဖန်ခါတ အရိုက်ခံရသည့် ဒဏ်ရာ များကိုလည်း ချင်ကျိဟိုက ဆေးထည့်ကာ ကုသပေးသည်။

ကောင်းလင်ဖုန်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ ဖုန်းရာ ပဲ့ရာများကိုမူ ချင်ကျိဟိုက ဆေးဖယောင်းပြားများကပ်ကာ ကုသပေးသည်။

ကောင်းလင်ဖုန်းသည် ပြည့်စုံ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ မြွေကျင်းတူးကာ ဝင်ရောက်ခဲ့ရာမှ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဖုန်းပဲ့ ထိခိုက် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ဆေးဖယောင်းချက်ပြားများမှာ သူ တစ်ကိုယ်လုံး နေရာအနှံ့ ကပ်လျက်သား ရှိနေသည်။

ကောင်းလင်ဖုန်းသည် ဆန်ပြုတ် နှစ်ပန်းကန်ကုန်အောင် စားပစ်လိုက်ပြီးနောက် ရိပ်ရင်ကုဘက် လှည့်ကြည့်ကာ

“ချန်ဝမ်လန်က မမတို့နဲ့ အတူတူထွက်လာပြီး ဒီကို လိုက်မလောက် ဘယ်သွားတာလဲ”

“သူ အစ်မနှစ်ယောက်ကိုတွေ့ဖို့ ရှာထဲကို ဝင်လိုက်ဦးမယ် ပြောပြီး လမ်းခွဲသွားတာပဲ။ သူ အစ်မနှစ်ယောက်ကို အတူတူခေါ် ပြီး ဒီကို လိုက်လာခဲ့မယ်လို့တော့ ပြောသွားတယ်”

“အခုအချိန်ဆို သူတို့ ရောက်မို့ကောင်းပြီ”

“မင်းတ သူတို့နဲ့တွေ့ရော အကြောင်းကိစ္စ ရှိနေလို့လား”

“အထူးအကြောင်းကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး ဒေါင်းညီအစ်မတွေ ထံမှာ ငွေဒေါင်းပျို ချန်လိလိက ဟင်းချက် သိပ်ကောင်းတယ်။ သူ ရောက်လာရင် ကျွန်တော့်အကြိုက် ဝက်သားချိုချဉ်ဟင်း ကောင်းကောင်း ချက်ခိုင်းချင်လို့ပါ”

“ငွေဒေါင်းပျို ဒီကို ရောက်လာတဲ့အခါ မင် ကတကယ်ပဲ အခုလိုပြောပြီး ဟင်းချက်ခိုင်းရဲပါ့မလား”

“အလကား ကျွန်တော်က နောက်ပြောတာပါ မမရယ်။ ချန်လိလိကို ဘယ် ဟင်းချက်ခိုင်းရမှာလဲ”

ထန်ဟန်က တဟားဟား ရယ်မောလျက် ...

ကျန်လူများကလည်း ကောင်းလင်ဖုန်းကို ငိုငန်းနောက် ပြောင် ရယ်မောဖြူရာ ကောင်းလင်ဖုန်းမှာ မချီသွားပြီသာ လုပ်နေရရှာသည်။

သူတို့၏ ရယ်မောသံများသည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာ သော လူတစ်ယောက်ကြောင့် ရုတ်တရက် ရပ်တန့် သွားကြသည်။

အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသူမှာ ဓားမပျံရိုက်၏ ဂိုဏ်းမှူး သုံး ထိညာဉ်ဓား ဟွမ်းလျှယ် ဖြစ်သည်။ တံအိမ်ပတ်လည်တွင် ဓားမပျံရိုက်၏ ဂိုဏ်းသားလေးယောက်တို့သည် အရပ်မျက်နှာ တစ်ခုစီ ခွဲဝေတာဝန်ယူကာ ကင်းစောင့်ပေးနေကြသည်။

“အခု လာနေတာဟာ ချန်လိလိ မဟုတ်ဘူး။ ကြွေးဒေါင်း ပျို ချန်ဝမ်လန်ပဲ ဖြစ်တယ်”

ဟွမ်းလျှယ်က အလောတံကြီး ပြောသည်။

“ချန်ဝမ်လန် ရောက်လာတာကို ဘာကြောင့် ဒီလောက် တောင်း အရေးတကြီး ပြောနေရတာလဲ”

ထန်ဟန် အံ့ဩဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“ချန်ဝမ်လန်ဟာ အတော်တော့ အလှမ်းဝေးနေပါသေး တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်ကတော့ ဒီလောက် မညံ့သေးပါဘူး။ ဒို့ရဲ့ အမူအရာဟာ အတော်လေး ထူးခြားတာ ကို တွေ့ရတယ်။”

ဤအခါတွင်တော့ ထန်ဟန်အပါအဝင် အားလုံးပင် စိတ် လှုပ်ရှားသွားကြသည်။

ချန်ဝမ်လန် ဘာဖြစ်လာသနည်း။ မည်သည့် အန္တရာယ်နှင့် ကြုံရသနည်း။

“ဘယ်လို ထူးခြားတာလဲ”

ထန်ဟန်ကပင် မေးလိုက်ပြန်သည်။

“သူ့ကို ကြည့်ရတာ ဒေါသထွက်ပြီး စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှား နေမဲ့ရတယ်။ ဆံပင်တွေ ရှုပ်ပွနေပြီး အဝတ်အစားကလည်း သေသေသပ်သပ် မရှိဘူး။ မြေလှမ်းကလည်း မမှန်ဘဲ ဒယီးဒယိုင် ပြစ်နေတယ်။”

“လာ မြန်မြန် သွားကြည့်ကြစို့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ထန်ဟန်သည် တံအိမ်အပြင်အတိုက်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

ဟွမ်းလျှယ်နှင့်အတူ ဇာနင်းလင်ဖုန်း၊ ဆိုးယန်ကျွင်း ရိပ်မင်ကျ လီစေးကံစိုလည်း လိုက်ပါသွားကြသည်။

သူတို့လူစုသည် ဟွမ်းလျှယ် ကင်းစောင့်တာဝန်ကျရာ နေရာဖြစ်သော တောင်ကုန်းမြင့်လေးသို့ ရောက်လာကြသည်။

ထိုတောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် အဝေးဆီ မှ အပြေးလာနေသော ချန်ဝမ်လန်ကို လှမ်းမြင်နိုင်သည်။

ဟွမ်းလျှယ်၏ ပြောစကား မှန်နေပေသည်။ ချန်ဝမ်လန်၏ မျက်နှာအမူအရာ အလွန်ပင် ထူးခြားနေ သည်။ အရူးမတစ်ယောက် အသွင်မျိုးပင် ဖြစ်နေသည်။

ထန်ဟန်သည် တောင်ကုန်းအောက်သို့ ပြေး ခင်းသွားလိုက် ပြီး ...

“ဝမ်လန် ... ဝမ်လန် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ တို့တွေ ဒီမှာ ရှိတယ်”

ချန်ဝမ်လန်သည် ထန်ဟန်ရှိရာသို့ ပြေးလာသည်။ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ထန်ဟန်ကို ပြေးဖက်လိုက်ပြီ ...

“အစ်ကို့ ... အစ်ကို ကျွန်မရဲ့ အစ်မနှစ်ယောက်” ထန်ဟန်သည် ချန်ဝမ်လန်အား အသာဖေးကော ဖက်ထား ရင်း ...

“သိပ်စိတ်မလှုပ်ရှားမနေပါနဲ့ ဘာပြဿနာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝမ်လန် တို့အတွက် တို့ ဖြေရှင်းပေးမယ်၊ ပြည်းပြည်းပြော”

“ဟို ... လူယုတ်မာ လိစန်းထောင်တို့က” ချန်ဝမ်လန်မှာ ထိုမျှသာပြောပြီး သတိလစ်ကာ မေ့မြော သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျန်လူများသည် ထန်ဟန်အနီးသို့ အပြေး ရောက်လာကြသည်။

ဟွမ်လှဲယိသည် မိမိ ကင်းတာဝန်ကျရာ နေရာသို့ ပြန်သွားပြီး ကျန်လှများက ထန်ဟန်နှင့်အတူ တံအိမ်သို့ လိုက်လာခဲ့လေသည်။

သမားတော်ကြီး ချင်ကျီဟို၏ ပြုစုပေးမှုကြောင့် ချန်ဝမ်လန်သည် မကြာမီမှာပင် သတိပြန်ရလာသည်။ ချင်ကျီဟိုက စိတ်တည်ငြိမ်စေသည့် သွေးဆေးများလည်း တိုက်ကျွေးပေးခဲ့ရာ ချန်ဝမ်လန်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အတော်အသင့် သက်သာနေသည်။

ချန်ဝမ်လန်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံများကို ပြန်ပြောပြသည်။

ချန်ဝမ်လန်သည် ရုပ်ရှင်ကုတိုနှင့်အတူ သင်္ချိုင်းကုန်ဟောင်းနေရာမှ ပြန်လာခဲ့ရာတွင် ချိုက်တာဟူ၏ တံအိမ်ရှိရာသို့ လိုက်မလာသေးဘဲ အစ်မနှစ်ယောက်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး အတူခေါ်သွားရန် ရွာထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

သူတို့ညီအစ်မတစ်စု တည်းခိုနေထိုင်ရာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာသောအခါတွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်မြင်ကွင်းကို မတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ရွှေဒေါင်းပျို ချန်စေယောင်နှင့် ငွေဒေါင်းပျို ချန်လိလီတို့ နှစ်ယောက်သည် ဆွေးနွေးဆိုင်များထဲတွင် လဲနေကြသည်။ လိစန်းထောင် ဦးဆောင်သော သိုင်းသမားဆိုးတစ်စုလည်း ရှိနေကြလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် မိမိ၏အစ်မနှစ်ယောက်မည်သို့သော အဖြစ်ဆိုးမျိုး ကြုံရသည်ဆိုခြင်းကို ချန်ဝမ်လန်က ချက်ချင်းပင် နားလည်လိုက်သည်။

ကျေနပ်အားရခြင်း မရှိကြသေးသော လီမော်စန်းတို့လူစုသည် ချန်ဝမ်လန်အရောက်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် အတင်းပင်ဖမ်းဆီးကြပြန်သည်။

ချန်ဝမ်လန်က သူတို့လက်သို့ အရောက်မခံ။ ရှိသမျှ စွမ်းအားနှင့် အတင်းပင် တိုက်ခိုက်ကာ ထိုးဖောက်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒေါသစိတ်၊ ရှက်စိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ဖြင့် သောက်တည်ရာမရဖြစ်နေသော ချန်ဝမ်လန်သည် ထန်ဟန်တို့ရှိနေမည်ဖြစ်သော တံအိမ်လေးသို့ အရောက်ပြေးလာခဲ့လေတော့သည်။ ထန်ဟန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အားခဲကာ တင်းလာသမျှ စိတ်များလျှော့ချကာ သတိလစ်မေ့မြောသွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

“တရားလက်လွတ်နဲ့ မတရားပြုလုပ်တဲ့လူတွေဟာ ဇာတ်သိမ်းမကောင်းပါဘူးကွယ်၊ လိစန်းထောင်တို့ကို ဟိုကိုယ်တိုင်ဆုံးမဒဏ်ခတ်ပေးပါမယ်”

ချန်ဝမ်လန်က ပြောပြ၍ အကြောင်းစုံကို သိရပြီးနောက် ထန်ဟန်က အလေးအနက်ပင် ကတိပေးစကား ပြောကြားလေသည်။

ထို့နောက် အိုက်တာရှင့်၊ စွန်းလွယ်နှင့် ရွှေလှရှင် ကိုးရန်မိန်တို့ကို ဤနေရာသို့ စုစည်းခေါ်လာခဲ့ရန် ကောင်းလင်ဖုန်းကို တာဝန်ပေး စေလွှတ်လိုက်သည်။

ဟူယီထု၏ တာဝန်ပေးချက်အတိုင်း လိစန်းထောင်သည် လက်မရွံ့သိုင်းသမား သုံးယောက်ကို ဦးဆောင်ကာ ဒေါင်းအစ်မ သုံးဖော်တို့ တည်းခိုနေထိုင်ရာအနီးသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ လက်မရွံ့ သိုင်းသမားများအပြင် လက်ပါးစေ သိုင်းသမားခြောက်ယောက် ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့သည်။

ရောက်သည်နှင့် အိမ်ခန်းထဲသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ဝင်ရောက်ကာ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

အိမ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ရွှေဒေါင်းပျိုနှင့် ငွေဒေါင် ပျိုသာရှိပြီး ကြေးဒေါင်းပျိုကို မတွေ့ရပေ။ သို့သော် စမိပြုဖြစ် သောကြောင့် ပြန်မဆုတ်သဘာ် ရွှေဒေါင်းပျိုနှင့် ငွေဒေါင်ပျိုတို့ကို သာ တိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီးကြသည်။

ရွှေဒေါင်းပျိုနှင့် ငွေဒေါင်းပျိုတို့သည် သိုင်းဝညာစွမ်း ထက်သော်လည်း နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်း၏ ကြယ်တံခွန်စေတမန်နှင့် လက်မရွံ့သိုင်းသမား သုံးယောက်တို့ကို မထုတ်နိုင်ဘဲ နောက်ဆုံး တွင် အကြောပိတ်ဖမ်းဆီးခြင်း ခံကြရသည်။

ထိုသို့ ဖမ်းမိသည်နှင့် လိစန်းထောင်သည် ဟူယီထုက ပေး အပ်လိုက်သော အခွင့်အရေးကို ချက်ချင်း အသုံးချလေတော့သည်။

လက်ပါးစေ သိုင်းသမားနှစ်ယောက်၏ မလိမ္မာမှုကြောင့် ရွှေဒေါင်းပျိုနှင့် ငွေဒေါင်းပျိုတို့ အကြောများပွင့်သွားကာ အတွင်း ထုတိုက်ခိုက်ကြရာ ထိုလက်ပါးစေသိုင်းသမားနှစ်ယောက် သေဆုံး

သွားသည်။ ရွှေဒေါင်းပျိုနှင့် ကြေးဒေါင်းပျိုတို့မှာလည်း ဣန် လက်ပါးစေသိုင်းသမားတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ပျောက်ခဲ့ ရသည်။

လိစန်းထောင်မှာ ဝင်ရောက်တားဆီးရန် အချိန်မရလိုက် တော့ပေ။

• ရွှေဒေါင်းပျိုနှင့် ငွေဒေါင်းပျိုတို့ သေဆုံးကြပြီး ကြေးဒေါင်း ပျို ရောက်လာရာ အတင်း ဝိုင်းဖမ်းကြပြန်သည်။

သူတို့၏ အင်အားနှင့်ဆိုလျှင် ကြေးဒေါင်ပျိုကို အမိဖမ်း ရန် မခက်ပေ။ သို့သော် သူတို့သည် စိတ်အထူးတက်ကြွနေကာ သူ့ထက်ငါ အမိဖမ်းလိုစိတ် ပြင်းထန်နေသောကြောင့် အချင်းချင်း တိုးဝင်တိုက်ခိုက်မိကြသည့်အပြင် ကြေးဒေါင်းပျို၏ အစွမ်းကုန် ခုခံမှုများကိုလည်း ရင်ဆိုင်ရကာ ဘယ်လိုမှ အမိဖမ်းနိုင်ဘဲ လက်လွတ်သွားခဲ့သည်။

အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်မိသောကြောင့် လက်မရွံ့သိုင်းသမား တစ်ယောက်နှင့် လက်ပါးစေသိုင်းသမားနှစ်ယောက် ထိခိုက်ဒဏ် ရာရှကုန်ကြသည်။

ဒေါင်းညီအစ်မသုံးဖော်မှ နှစ်ယောက်ကို သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ သော်လည်း လိစန်းထောင်တို့ဘက်မှာလည်း အတော်ပင် အထိနာခဲ့ သည်။

ထို့ပြင် ကြေးဒေါင်းပျို လွတ်မြောက်သွားခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဟူယီထုထံတွင် အကျိုးအကြောင်း ပြန်လည် သတင်းပို့သောအခါ လိစန်းထောင်မှာ မရွှင်မပျူနိုင်ဘဲ အတော် လေးပင် ထိတ်လန့်နေရသည်။

“မင်းကို နောက်ဆုံး အခွင့်အရေး ပေးလိုက်မယ်၊ သုံးရက် အတွင်း ကြေးဒေါင်းပျို ချန်စမ်းလန်ကို အရှင်ရအောင် အမိဖမ်း ပေးရမယ်၊ ဖမ်းနိုင်ရင် မင်းကို ချီးမြှင့်ပြီး ရာထူးတိုးပေးမယ်၊ မဖမ်းနိုင်ရင် မင်းကိုယ်မင်း ကြည့်စီရင်လိုက်တာက ကောင်းလိမ့် မယ်”

ဟုယ်ထုက အမိန့်ချမှတ်သည်။

အမိန့်မှာ ပြင်းထန်သော်လည်း လိစန်းထောင်အဖို့ကား သေမင်းခံဟွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားသလို ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် အတော်ပင် ဝမ်းမြောက်သွားသည်။

သူ့တွက်ကိန်း မှန်နိုင်ပါမည်လား။

* * *

လိစန်းထောင်သည် ကြေးဒေါင်းပျိုကို လိုက်မရှာဘဲ ကျကြီး ပီအိုင်ကို အရှင်လိုက်ရှာသည်။

ပီအိုင်သည် ကျပမ်းအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးနေသော ရွာသား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ နေရာတကာ နှံ့စပ်ကာ သတင်းမျိုးစုံ သိစာတ်သည်။

လိစန်းထောင်သည် ပီအိုင်ကို အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ရှာတွေ့သည့်အတွက် မိမိကိုယ်မိမိ အတော်ကဲကောင်းသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ပီအိုင်က ကြေးဒေါင်းပျို ပုန်းအောင်းနေသည့် နေရာကို လိုက်ပြပေးမယ်ဟု ဆိုသောအခါတွင်မူ လိစန်းထောင် သည် မိမိ၏ကံ တစ်စခန်းထကာ တက်လာပြီဟု တွက်လိုက်မိ

ပြန်သည်။ ပီအိုင် တောင်းသော သတင်းရေးခ အသပြာတစ်ရာ ကိုလည်း နှံ့မြောတွန့်တိုခြင်းမရှိဘဲ ရက်ရက်ဧရာရာပင် ပေးသည့် အပြင် ပီအိုင် သောက်နေသော အရက်ဖိုးကိုလည်း ပေးချေလိုက် သေးသည်။

ပီအိုင်ကလည်း ငွေရသည်နှင့် ချက်ချင်းပင် အရက်သောက် မှုကို လက်စသိမ်းကာ လိစန်းထောင်ကို လမ်းပြကာ ခေါ်သွား သည်။

ပီအိုင်၏ လမ်းပြမှုအတိုင်း လိုက်လာခဲ့ရာ ရွာမြောက်ဘက် ရှိ တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။

ပီအိုင်သည် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကာ ...

“ဟို ... ရှေ့နားက မီးခိုး တလူလူထွက်နေတဲ့ ကျောက်ဂူ ကိုမြင်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ... တွေ့တယ်”

“အဲဒီဂူထဲမှာ ကြေးဒေါင်းပျို ရှိနေတယ်၊ ဒီ မီးခိုးတွေက အစားအသောက်တစ်ခုခု ပြုလုပ်နေရာက ထွက်လာတဲ့ မီးခိုးပဲ”

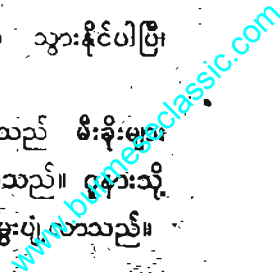
“ယုန်သားကင်တာ ဖြစ်ဖို့များတယ်”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်”

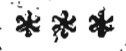
“ကျွန်တော့် အဖော်မြူပြီး လိုက်ပေးရမလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျား သွားချင်ရာ သွားနိုင်ပါပြီ၊ ဒီအကြောင်းကိုသာ နှုတ်လိုပါစေ”

ထိုသို့ မြေပြားနောက် လိစန်းထောင်သည် မီးခိုးမျှား ထွက်နေရာဘက်သို့ အသာလျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။ ငှက်သို့ နီးလာသည်နှင့်အမျှ အသားကင်းနံ့က ဝိုဏ်း မွှေးပျံ့လာသည်။

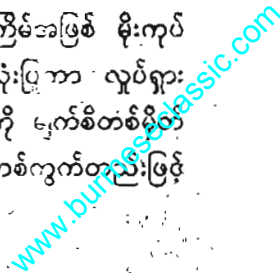
လိစန်းထောင်၏ ထင်ကြေး မလွဲပေ။ မီးခိုးများသည် ယုန်သားကို ကင်နေသည့် မီးဖိုမှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယုန်သားကင်နေသူမှာမူ လိစန်းထောင် ထွက်ထားသလို ကြေးဒေါင်းပျို ချန်ဝမ်လန် မဟုတ်ပေ။ မီးခဲထန်ဟန် ဖြစ်နေသည်။

ထန်ဟန်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရင်ဆိုင်တိုးမိသည့် အတွက် လိစန်းထောင်မှာ ထိတ်လန့်သွားရသည်။ ထန်ဟန်က လိစန်းထောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ... “ခင်ဗျားရဲ့ဓားကို ထုတ်လိုက်ပါ” ထန်ဟန်၏အသံက အေးစက်မာကျောလှသည်။ လိစန်းထောင်သည် တစ်ကိုယ်လုံးအေးကာ ကြက်သီးပျန်းပျန်း ထသွားသည်။ သို့သော် နောက်ဆုတ်ထွက်ပြေးလျှင်လည်း ရနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း တွေးမိသည့်အတွက် လက်ဦးမှ အရယူကာ အပိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကာ ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ထန်ဟန်ကို ခုတ်ချလိုက်သည်။ ဓားရောင်တစ်ချက် လက်သွားသည်။ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ရိပ်ခနဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ နောက်ထပ် ဓားရောင်တစ်ချက် ထပ်လက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လူတစ်ယောက် မြေကြီးပေါ် ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားသည်။

ထိုနောက် လှုပ်ရှားမှုတွေအားလုံး ရပ်တန့်သွားသည်။ ဖြစ်ပျက်ပုံသည် အလွန်မင် မြန်လှသည်။ တိုတောင်းလှသော အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်း ဆက်တိုက်ဖြစ်ပွားသွားခဲ့သည်။ ပထမလက်သွားသော ဓားရောင်သည် လိစန်းထောင်က ထန်ဟန်ကို ခုတ်ချလိုက်သည့်ဓားချက်မှ အဝောင်ဖြစ်သည်။ ပေါ်ထွက်လာသော လှုပ်ရှားမှုမှာ ထန်ဟန်က လိစန်းထောင်၏ လက်မှ ဓားရှည်ကို လှယူလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ဒုတိယပေါ်လာသည့် ဓားရောင်က လိစန်းထောင်ကို ထန်ဟန်က ခုတ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် လိစန်းထောင်မှာ ဓားချကာ အထိခံရကာ မြေကြီးပေါ် ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားခဲ့သည်။ သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းသာ ရှိသည်။ လိစန်းထောင်မှာ နန်းမိမာန်ဂိုဏ်း၏ ကြယ်တံခွန်စေတမန် အမှတ်ရှစ်ဖြစ်ပြီး သိုင်းပညာစွမ်း အတော်ထက်သည်။ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ထန်ဟန်သည် လိစန်းထောင်ကို အနိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်သော်လည်း သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ကျော် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ပြီးမှသာ အနိုင်ယူနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ယခု ထန်ဟန်က ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်းကို အသုံးပြုကာ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်လိုက်သောကြောင့် လိစန်းထောင်ကို မှက်စိတ်စိတ် မျှသော အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်း သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းဖြင့် ရွေ့ရှုန်းအနိုင်ယူလိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လိစန်းထောင်သည် ကြေးခေါင်းမျို ချန်လှပ်လန်ကို ဆက်လက်စုံစမ်းရှာဖွေဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ထန်ဟန်က တွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပီအိုင်နှင့်တိုင်ပင်ကာ အစီအစဉ်များ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။

ပီအိုင်သည် ရိုးသားသော ကျေးတောသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး မတရားမှုများကိုလည်း မုန်းတီးစေရာ ထန်ဟန်နှင့် စိတ်ပါလက်ပါ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကာ လိစန်းထောင်ကို ထန်ဟန် ဆောင့်ဆိုင်းနေသည့်နေရာသို့ အရောက်ခေါ်လာပေးခဲ့သည်။

လူယုတ်မာ လိစန်းထောင်သည် ဤနည်းဖြင့် မိုးဇာတ်သိမ်း သွားခဲ့ရသည်။

* * *

အခန်း(၁၀)

ငါးလပိုင်း တစ်ရက်နေ့-
ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကြော်ငြာစာရွက်ကြီးတစ်ရွက် ကပ်ထားသည်။ ထိုစာရွက်ပေါ်တွင် အောက်ပါစာကြောင်းများကို ရေးထားသည်။

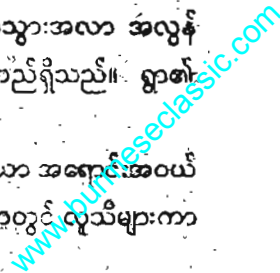
ယခုလ ငါးရက်နေ့ အရောင်းအဝယ်ပွဲကို မလုပ်ဆောင်ဘဲ တစ်ကြိမ် ရပ်နားလိုက်သည်။

ထိုသတင်းသည် စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံရွာတစ်ခုလုံးသို့ ချက်ချင်းပင် ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်၏ အရောင်းအဝယ်ပွဲကို ရပ်ဆိုင်း လိုက်မှုသည် စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံရွာ၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းအစဟု လူတိုင်းက နားလည်ကြသည်။

စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံရွာသည် ခရီးအသွားအလာ အလွန် ခက်ခဲသည့် လေးလံခေါင်ဖျားနေရာတွင် တည်ရှိသည်။ ရွာ၏ တရားဝင်နာရည်ပင် မရှိပေ။

ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်၏ ထူးဆန်းသော အရောင်းအဝယ် ပွဲလေးကြောင့် ဤရွာလေးသည် သိုင်းလောကတွင် လူသိများကာ

စည်ကားလာသည်။ သိုင်းလောကတွင် စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံစွာ ဟု အမည်ရလာခဲ့သည်။

ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်၏ အရောင်းအဝယ်ပွဲသည် စိတ်တိုင်းကျပြည့်စုံစွာ၏ အသက်မွေးကြောဟုပင် ဆိုနိုင်ပေသည်။

အသက်မွေးကြောကိစ္စသော ထိုအရောင်းအဝယ်ပွဲ ရပ်ဆိုင်းသွားလျှင် စိတ်တိုင်းကျပြည့်စုံစွာအနေဖြင့် မည်သို့ ဆက်လက်စည်ကားနိုင်တော့မည်နည်း။

ပြည့်စုံ စားသောက်ဆိုင်၏ အရောင်းအဝယ်ပွဲကြောင့် သိုင်းသမားများ ဤရွာသို့ ရောက်လာကြပြီး ထိုသိုင်းစဉ်သည်များကြောင့် တည်းခိုရိပ်သာများ၊ စားသောက်ဆိုင်များ၊ အရက်ဆိုင်များ၊ ဆောင်ကြားမြိုင်များ လောင်းကစားခိုင်းများ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ထိုကြောညာချက်သည် ထွက်ပေါ်လာသည့်နောက် ညစဉ်ပင် ထန်ဟန်သည် ခေတ္တစခန်းချရာ ချိုက်တူဟူ၏ မှဆိုးတံအိမ်လေးမှ ထွက်ကာ ရွာထဲသို့ဝင်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှုများပြုကာ နံနက်မိုးလင်းမှသာ ပြန်လာတတ်သည်။

နေ့ပိုင်းတွင်လည်း စကားသိပ်မပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားကာ နေတတ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သုံးရက်အချိန် ကုန်လွန်သွားသည်။

ငါးလပိုင်း လေးရက်နေ့နံနက်တွင် ထန်ဟန်သည် တံအိမ်တွင်ရှိနေသော လူအားလုံးကို စုစည်းစေကာ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် အကြံအစည်များကို ပြောပြသည်။ ထိုအချိန်တွင် တံအိမ်ထဲ၌ ရွှေလှရှင် ကိုးရန်မိန်မှအပ ကျန်လူများ စုံစုံညီညီ ရှိနေသည်။

ကိုးရန်မိန်မှာ ကောင်းလင်ဖုန်းအနေဖြင့် မည်သို့မှ စုံစမ်းရှာဖွေ၍မရဘဲ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသည်။

တံအိမ်တွင် စုစည်းရောက်ရှိနေသူများသည် ဒုစရိုက်မှုများကိုမှန်းတီးကာ အမှန်တရားဘက်မှ ရပ်တည်သူများ ဖြစ်သည်။ ဆိုးသွမ်းရမ်းကားသည့် နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းရန် စိတ်အားထက်သန်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။

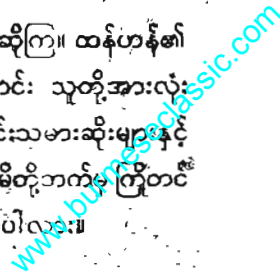
အများကောင်းကျိုးအတွက် မိမိတို့၏ အသက်များကို ဖွန့်လွှတ်ရန် အသင့်ရှိနေကြသူများ ဖြစ်သည်။

ထန်ဟန်၏ ပြောဆိုမှုနှင့် ဆီတံခတ်၊ ထက်မြက်သော လုပ်ရည်တိုင်ရည်နှင့် ရဲဝံ့သော သတ္တိတို့ကို သူတို့ သိကြသည်။ ထန်ဟန်ကို ယုံကြည်လေးစားကြသည်။ ထန်ဟန်၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် သိုင်းသမားဆိုးများကို ချေမှုန်းရန် အသင့်ရှိနေကြသည်။

“ဒီတစ်ခေါက် ဒီရွာကိုမလာခင် ရှင်ချန်မြို့ကို အရင်ဝင်ပြီး အိမ်ဟောင်းတစ်လုံး ကျွန်တော် ဝယ်ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒီ အိမ်ဟောင်းထဲမှာ အသုံးအဆောင် ပရိဘောဂတွေလည်း အားလုံး အသင့်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အထဲက လူအချို့ အဲဒီအိမ်ဟောင်းမှာ သွားနေကြဖို့ အရင်ဆုံး စီစဉ်မယ်”

ထန်ဟန်က စတင်မပြောသည်။

ကျန်လူများဘက် မည်သူကမှ စကားမဆိုကြ။ ထန်ဟန်၏ ကြိုတင်စီစဉ်ထားမှုသည် အကွက်ကျလှကြောင်း သူတို့အားလုံး သိကြသည်။ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းမှ ဒုစရိုက်သိုင်းသမားဆိုးများနှင့် အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်ရတော့မည်ဖြစ်ရာ မိမိတို့ဘက်မှ ကြိုတင် ဖြိုင်ဆင်မှုများ လုပ်ထားရန် လိုသည်မဟုတ်ပါလား။

ရှင်ချန်မြို့သို့ သွားရောက် ရှောင်တိမ်းနေရသူများထဲတွင် ဒဏ်ရာရနေကြသူ ကျန်းထင်ကျင့်နှင့် ထုံချီပေးတို့နှစ်ယောက် ပါဝင်မည်ကတော့ သေချာသည်။

ကျန်းထင်ကျင့်ကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုရန် မည်သူကို ထည့်ပေးမည်နည်း။

ဒုစရိုက်သိုင်းသမားဆိုးများကို အပြီးသတ် ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်မည့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွင် ကိုယ်တိုင်ပါဝင် ဆင်နွဲ့လိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကျန်းထင်ကျင့်ဟာ အနားယူဖို့ လိုနေတယ်၊ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုဖို့ ရိပ်ရှင်ကူကို ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

ထန်ဟန်က ဆက်ပြောသည်။

ချင်ကျီဟို၏ အစွမ်းထက်သော ဆေးများနှင့် ထိရောက်သော ကုသချက်တို့ကြောင့် ကျန်းထင်ကျင့်၏ ဒဏ်ရာမှာ အတော် သက်သာနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အားအင်ပြည့်ပြီးရေးအတွက် ကောင်းကောင်း အနားယူရန် လိုနေသည်။

ကျန်းထင်ကျင့်သည် အပြီးသတ်တိုက်ပွဲတွင် ကိုယ်တိုင် ပါဝင်လိုသော်လည်း မိမိ၏ အခြေအနေကို နားလည်သောကြောင့် မည်သို့မှ စောဒကမတက်စေ၊ ရိပ်ရှင်ကူသည် ကျန်းထင်ကျင့်ကို ပြုစုပေးရေးအတွက် လိုက်ပါသွားရန် သဘောတူ လက်ခံခဲ့သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ် ထုံချီပေးဟာလည်း အားအင်ပြည့်စုံဖို့ အနားယူရဦးမှာ ဖြစ်တာကြောင့် ရှင်ချန်မြို့ကို လိုက်သွားသင့်တယ်”

ထန်ဟန်က ဆက်ပြောရာ ထုံချီပေးလည်း ခေါင်းညိတ် သဘောတူလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ထုံနဲ့ ကျန်းထင်ကျင့်တို့ကို ဆက်ပြီး ဆေးကုသပေးရဦးမှာဖြစ်လို့ ဆရာကြီးချင်လည်း လိုက်သွားရလိမ့်မယ်”

ချီကျီဟိုကလည်း သဘောတူလက်ခံသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ထုံကို ကူညီပြုစုပေးဖို့အတွက် ချန်ဝမ်လန် လိုက်သွားပါ”

“ကျွန်မ လိုက်မသွားချင်ဘူး၊ ကျွန်မ အစ်မတွေကို သတ်သွားတဲ့ ရန်သူကို ကျွန်မတိုယ်တိုင် သုတ်သင်ချင်တယ်”

ချန်ဝမ်လန်က ပြောသည်။

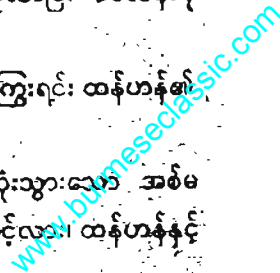
“လိစန်းထောင်ကို ဒဏ်ခတ်ပေးပြီးပြီပဲ”

“အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့လူတွေက လိစန်းထောင် တစ်ယောက် တည်းမဟုတ်ဘူး ကျန်သေးတယ်”

“ဝမ်လန်ရဲ့ရန်သူ သိုင်းသမားဆိုးတွေဟာ အားလုံးရဲ့ ရန်သူပါပဲ၊ ဒီလို ရန်သူအားလုံးကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းကြမှာပါပဲ၊ ဒီလို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းတဲ့နေရာမှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ လက်စားချေမှု သဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ မတရား မိုက်မဲရမ်းကားနေတဲ့ ဒုစရိုက်သမား သိုင်းသမားဆိုးတွေကို နှိမ်နင်းတဲ့ သဘောမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် တို့ပြောတာကို နားထောင်ပါ၊ ဝမ်လန် လိုက်သွားပါ၊ ကိစ္စတွေပြီးရင် ရှင်ချန်မြို့ကိုလာပြီး ဝမ်လန်ကို တွေ့ပါ့မယ်”

ချန်ဝမ်လန် ခြင်းသာပါ။ တစ်ခွဲခွဲကြွေးရင်း ထန်ဟန်၏ အစီအမံကို လက်ခံလိုက်သည်။

ချန်ဝမ်လန် ငိုကြွေးသည့်မှာ သေဆုံးသွားသော အစ်မနှစ်ယောက်ကို လွမ်းဆွတ်သတိရသောကြောင့်လည်း ထန်ဟန်နှင့်

ခွဲခွာသွားရမည်ကို ဝမ်းနည်း၍လား။ နှစ်ခုစလုံးကြောင့်လား မည်သည့်
မပြောနိုင်ကြပါ။

ထန်ဟန်က ဆက်လက်၍ ဂိုဏ်းမှူးကြီးလေးယောက်မှလွဲ၍
ကျန်ခားမပျံ့ဂိုဏ်းဝင် သိုင်းသမားများကိုလည်း ရှင်ချစ်မြို့သို့
လိုက်ပါသွားကြရန် ပြောဆိုသည်။

ထို့ပြင် အိမ်ရှင် ချိုက်တာဟူကိုလည်း အသပြာ ငါးရာ
ထုတ်ပေးကာ တစ်ရပ်တစ်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် ပြောဆို
သည်။

ဤသို့ဖြင့် တံအိမ်စခန်းတွင် ကျန်နေကြမည့်လူများမှာ
ထန်ဟန်၊ အိုးယန်ကျွင်း၊ အိုက်ဘာရင့်၊ စွန်းလူယီ၊ ကောင်းလင်ပုန်း၊
လီဝေါက်၊ လီသီက၏စနီး၊ ဖန်ဂွယွင်း၊ ဓားမပျံ့ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းမှူး
ကြီးများဖြစ်ကြသော ဖိုမဓား ချောင်လူပင်း၊ မိုးပျံ့ခား ယုချွန်ယန်၊
ဝိညာဉ်ခား ဟွမ်းလျံယီ၊ ခုနစ်စင်ကြယ်ခား ချန်ချင်းယို အားလုံး
ပေါင်း (၁၁)ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

ထွက်သွားသွားရမည့်လူများ ထွက်ခွာသွားကြပြီးနောက်
ထန်ဟန်က ကျန်လူများကို မိမိစုစမ်းသိရှိရချက်များကို ပြောပြသည်။

နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်သူ စကရာဇ်မင်းကိုယ်တိုင်
စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံရွာသို့ ရောက်ရှိနေသွား၍ ထို့ပြင် အတူပါလာ
သော လူအင်အားအခြေအနေကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်း၏
အင်အား အကုန်အစင်နီးပါးသည် စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံရွာတွင်
စုမိနေသည်။

ဂိုဏ်း၏ အရေးပါတာ သိုင်းသမားကြီးများ ဖြစ်ကြသည့်
နန်းရင်းဝန်အမတ်ချုပ်ကြီး ယီထိုက်ပိန်၊ အမတ်ကြီး ဝိုင်ထင်တိန်၊

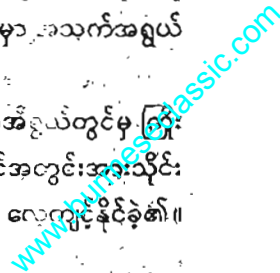
ကိုယ်ရဲတော်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည့် ဟူယီယု၊ သားကောင်းလို၊
အပါးတော်မြဲရှင်းကျီး၊ စစ်ကဲကြီးများဖြစ်ကြသော တုကူဝေးနှင့်
ထုကူးကျက်၊ ကြယ်တံခွန်စေတမန်များနှင့် မည်သူမည်ဝါဖြစ်
ကြောင်း သေသေချာချာမသိရသေးသည့် မျက်စိတစ်ဖက်လုပ်နေ
သော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်တို့ ရှိနေသည်။

ထို့ပြင် မြောင်လူမျိုး အဝတ်အစားများ ငတ်ဆင်ထားကြ
သော မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်လည်း ရှိနေသည်။ အဆင်အမျိုးမျိုး
သော လက်မရွံ့သိုင်းသမား လက်ပါးစေ သိုင်းသမား အများအပြား
လည်း ရှိသည်။ စကရာဇ်မင်းသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်
ခန့်က တိဘက်သူတော်စင် မိကျိုးနှင့် မိက်ဆွေဖြစ်ခဲ့သည်။
မိကျိုးထံတွင် ရှိနေသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအား
သိုင်းပညာကျမ်းကို တပ်မက်သောကြောင့် မိကျိုးကံ သုပ်ကြံခဲ့၏။

မိကျိုးသည် လုပ်ကြံမှု ခံခဲ့ရသော်လည်း ရက်ခြည်း မသေ
သေးဘဲ အတွင်းဒဏ်သာ ရခဲ့သည်။ စကရာဇ်မင်းသည် မိုးကုပ်
စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်းကျမ်းကို အရန်ယူကာ ထွက်
ပြေးလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် စကရာဇ်မင်းသည် အသက် လေးဆယ်
ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်းကို
အပြည့်အဝ အောင်မြင်အောင် လေ့ကျင့်နိုင်ရန်မှာ အသက်အရွယ်
ငယ်ရွယ်နုပျိုရန် ထိုအပ်သည်။

စကရာဇ်မင်းသည် အသက်လေးဆယ်အရွယ်တွင်မှ ကြီး
စားလေ့ကျင့်ခဲ့ရဇေရာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်း
ကို ဆယ်ပုံ ခြောက်ပုံခန့်သာ အောင်မြင်အောင် လေ့ကျင့်နိုင်ခဲ့၏။

ထိုသို့ ဆယ်ပုံခြောက်ပုံနှင့် ဆောင်ခြင်အောင် လေ့ကျင့်နိုင်မှုက အတော်ပင် အစွမ်းထက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ လုပ်ကြံမှုကြောင့် မိကျိုးသည် ရုတ်ခြည်းမသေခဲ့သော်လည်း အတွင်းဘက် ရခဲသည့်အတွက် အချိန်ကြာကြာ ဆက်အသက်မရှင်နိုင်ကြောင်းကို ဧကရာဇ်မင်းက ကောင်းစွာ သိထားခဲ့သည်။

မိကျိုး သေဆုံးသွားပြီးသည့်နောက်တွင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်း ဆယ်ပုံ ခြောက်ပုံတတ်မြောက်ထားသော မိမိကို ယှဉ်နိုင်မည့်သိုင်းသမား ရှိနိုင်မည်မတုတ်ဟုလည်း ဧကရာဇ်မင်းက တွက်ထားခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် သူတော်စင် မိကျိုးသည် အသက်မသေဆုံးမီ ယေဘုယျသုတစ်ယောက်ကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံကာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင် အတွင်းအားသိုင်းကို ပြည့်စုံ တတ်မြောက်အောင် သင်ကြား လေ့ကျင့်ပေးခဲ့မည်ကို ဧကရာဇ်မင်းက အလွန် စိုးရိမ်နေသည်။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသန့်စင်အတွင်းအားသုံး အပြည့်အစ တတ်မြောက်ထားသူသည် ဧကရာဇ်မင်းအတွက် အန္တရာယ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ဧကရာဇ်မင်းသည် နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းကို ထူထောင်ခဲ့သော်လည်း အတိအလင်း ထွက်ပေါ်လာခြင်း မပြုရဲသေးဘဲ အသာလျှို့ဝှက်ကာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်း တတ်မြောက်ထားသူ လူငယ်သိုင်းသမား ရှိမရှိကို အပြင်းအထန် စုံစမ်းခဲ့သည်။

သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးကာ ဘုရင်တစ်ပါးသဖွယ် ကြာသည့်တိုင်အောင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်း တတ်မြောက်ထားသူကို တိတိကျကျ ခိုင်ခိုင်မာမာ စုံစမ်း၍ မရသောကြောင့် ဧကရာဇ်မင်းက နောက်ဆုံးတွင် နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းကို အတိအလင်း မော်ထုတ်ထူထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဌာနချုပ်ကိုလည်း စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံစွာတွင် ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။

ဤသည်တို့မှာ ထန်ဟန်၏ စုံစမ်းတွေ့ရှိခဲ့ရချက်များ ဖြစ်၏။

ထန်ဟန်က ဆက်လက်၍ မိမိ၏ လျှို့ဝှက်ချက်တို့ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြပြန်သည်။

ထန်ဟန်သည် ဖြူမည်း အဘိုးနှစ်ယောက်၏ တပည့်ဖြစ်သည်။ ဖြူမည်း အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ထံမှပင် သိုင်းပညာများ သင်ယူခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကုသိုလ်ကံကောင်းသော သူတော်စင် မိကျိုးနှင့် ဆုံမိပြီး မိကျိုးက ထန်ဟန်ကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံလျက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအား သိုင်းပညာကို အမွေပေး သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

သူတော်စင် မိကျိုးသည် စိတ်ထားမြောင့်မန်ကာ ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ မိမိအပေါ် မကောင်းကြံခဲ့သူ ဧကရာဇ်မင်းအပေါ် အဖြစ်မယူ အငြိုးမထားခဲ့ပေ။ ထန်ဟန်ကို မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်းပညာ သင်ကြားပေးရာတွင်လည်း ဧကရာဇ်မင်းကို လက်စားချေ တိုက်ခိုက်ရန်မတုတ်ကြောင်း အတိအလင်းပင် သွန်သင်ဆုံးမခဲ့သည်။

အကယ်၍ ဧကရာဇ်မင်းသည် သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်းကို အသုံးပြုကာ မတရားမှုများ ပြုလုပ်လျက် ဆိုးသွမ်းရမ်းကားသော အခါတွင်မှ ထန်ဟန်အနေဖြင့် ဒုစရိုက်သိုင်းသမားဆိုးများကို နှိမ်နှင်းသည့်အနေဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များနှင့် ပူးပေါင်းကာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်းကို တိုက်ခိုက်ရန် ဆေးဆေးချာချာ မှာကြားထားခဲ့သည်။

ထန်ဟန်ကို သိုင်းပညာ အမွေပေးသင်ကြားခဲ့ပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် သူတော်စင် မိကျုံးသည် ဧကရာဇ်မင်း လှမ်းကြံ မှုကြောင့် ရရှိခဲ့သည့် အတွင်းဒဏ်ဖြင့်ပင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

ထန်ဟန်သည် နေပြည်တော်တွင် ရာဇဝတ်အုပ်အဖြစ် အမှုထမ်းနေခဲ့ရာမှ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်း၏ လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှားမှုများကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်နိုင်ရန် အထူးတာဝန်ပေးချက်အရ သိုင်းလောကတွင် လေလွင့်ကာ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည့် သိုင်းလုလင်တစ်ယောက်အသွင် ဟန်ဆောင်ကာ လိုက်လံစုံစမ်းနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနောက် နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းကို ရင်ဆိုင်ချေမှုန်းရန်အတွက် ပြောဆိုတိုင်ဝင်ကြသည်။

“နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းက အင်အား အားလုံး စုစည်းမိနေကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ လူအင်အား ဆယ့်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ရင်ဆိုင် ပြိုခွင်းရမယ်ဆိုတော့ သိပ်တော့ မလွယ်သွားဘူး၊ အရှေ့ထဲမှာ ရွှေလှိုင် ကိုးရန်မိန်ကလည်း ပျောက်နေပြန်တယ်၊ သူသာရှိရင် အတော်ကို အားတက်လာနိုင်တယ်”

အိုးယန်ကျွင့်က ပြောသည်။

“လူအင်အားနည်းပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က အမှန်တရား ဘက်ကရပ်တည်ပြီး ဒုစရိုက်သမားဆိုးတွေကို ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်တာဆိုတော့ ရန်သူထက် တစ်ပန်းသာနေပါတယ်၊ ကိုးရန်မိန် ပျောက်ကွယ်နေတာတော့ သူ့အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ပျောက်ကွယ်နေတဲ့လူကို အားကိုးမျှော်လင့်မနေပါနဲ့၊ ရှိတဲ့ လူအင်အားနဲ့ပဲ အထိရောက်ဆုံး လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်ကြတာပေါ့”

ထန်ဟန်က ပြောသည်။

“မင်းက ဘယ်အချိန်မှာ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ”

“ဒီနေ့ညပဲ တိုက်ခိုက်ကြမယ်”

ငါးလပိုင်း လေးရက်နေ့ည။

ထိုညသည် လမိုက်ညမဟုတ်သော်လည်း ကောင်းကင်တွင် တိမ်မည်းညိုများ ထူထပ်စွာ ဖုံးအုပ်နေသည့်အတွက် လရောင်မရှိ။ ကြွယ်ရောင်မရှိ။ မြေပြင်တွင် မှောင်မည်း၍နေသည်။

မိုးပေါက်ကလေးများက ခပ်ဖွဲဖွဲ ကျနေပြန်သေးသည်။

မိုးဖွဲဖွဲကျနေပြန်သောကြောင့် စိမ့်အေးကာ အတော်လည်း ချမ်းလှသည်။

ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်၏ အခန်းကျယ်တစ်ခုထဲတွင် နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ဧကရာဇ်မင်းသည် ထိုင်ခုံတစ်ခုဖြင့် ထိုင်၍နေသည်။

ကောရာဇ်မင်းသည် မျက်နှာခိုင်းခိုင်းဖြစ်ပြီး နဖူးကျယ်ကျယ် စူးရှသော မျက်လုံးအစုံ၊ ပါးလှပသော နှုတ်ခမ်းတို့ဖြင့် အတော် ဥပမိရုပ်ကောင်းသည်။ သူ့ဆားနားတွင် အပါးတော်မြဲ ရှိန်ကျီး မတ်တတ်ရပ်လျက်သာ၊ ရှိနေသည်။

“ရွှေဒေါင်းပျို ငွေဒေါင်းပျိုတို့ သေဆုံးသွားကြပြီး ကြေး ဒေါင်းပျိုနှင့် အပျော်မယ် ရိပ်ရင်ကူတို့ကလည်း အစအန ပျောက်နေ ကြတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုင်ရင် ဒီရွာမှာ မိန်းမဈေး ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ”

ကောရာဇ်မင်းက ရှင်ကျီးကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“သူတို့တစ်တွေထက် ပိုချောပြီး စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမချောတစ်ယောက်တော့ ရှိနေပါသေးတယ်”

ရှင်ကျီးက ပြန်ပြောသည်။

“ဘယ်သူလဲ မြန်မြန်ပြောစမ်း”

“ကရာဇ်မင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ထောင်စုရဲ့ဇနီး လိမော်စန်းပါပဲ”

ကောရာဇ်မင်းက စိတ်ပျက်သည့်အသွင်ဖြင့် ...

“ဟာ ... ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ရှင်ကျီး၏ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လာသော ပြောလာ သည့် စကားများကြောင့် ကောရာဇ်မင်း၏ မျက်လုံးများ အရောင် တောက်လာသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူက သူတစ်ပါးရဲ့ ဇနီးမယား ဖြစ်နေတော့ ခက်တယ်”

ရှင်ကျီးက အမိပွယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဒီ မိန်းမချောလေး လိမော်စန်းဟာ အဝေးက ပန်းတစ်ပွင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ပန်းခြံထဲက ပန်းပွင့် ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဒီ မိန်းမချောဟာ အခု ဒီနေရာကို ရောက်နေပြီလို့ ဆိုချင်တာလား”

ကောရာဇ်မင်းက ထိုသို့ပြောပြီး ရွှေဒေါင်းအတော်များများ ပါသည့် အိတ်တစ်ခုကို ရှင်ကျီးအား ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထကာ စက်ခန်းဆောင်ဆဲသို့ လျှောက် လှမ်းသွားသည်။

ကျောင်းကြီးဘုံကျောင်းထဲရှိ နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းဝင် သိုင်းသမား များသည် တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။

ကျောင်းကြီးဘုံကျောင်းတွင် ရှိနေသည့် နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်း၏ အင်အားမှာ မနည်းပေ။ ဝဲယာစစ်ကဲကြီးများဖြစ်သည့် တုကူးဝေနှင့် တုကူးကျက် ကြယ်တံခွန်စေတမန် ခုနစ်တို့ကို ကိုယ်ပိုင်တော်ကြီး ဟုတ်ထုနှင့် ဆားကောင်းလိုတို့က ဦးစီးလျက် အသစ်ရောက်လာ သော ကိုယ်ရဲတော်ကြီး ကျားမျက်လုံး မာလူးကျောက်ပါ အားဖြည့် ပါဝင်ထားသည်။

ဘုံကျောင်း၏ အခန်းတစ်ခုထဲတွင် ဟူယိထုသည် ဆေးတံ တစ်ခုကို လက်တွင်ကိုင်ကာ တွေ့ဝေစဉ်းစားနေသည်။ ဆေးတံ တွင် မီးငြိမ်းနေသော်လည်း ဟူယိထု၏ ရင်ထဲတွင်ကား မီးလောင် သလို ဖြစ်နေသည်။

သူသည် ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်ဘက်မှ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်နေသည်။ သို့သော် အချိန်သာကြာလာပြီး ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်ဘက်မှ မည်သို့မျှ လှုပ်ရှားမလာသည့်အတွက် ဟူယိထုမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။

တောင်ခြေရှိ တံအိမ်တစ်ခုတွင် ထန်ဟန်တို့လူစု စခန်းချပုန်းအောင်းနေကာ မိမိတို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် လျှို့ဝှက်ကြံစည်နေကြကြောင်း သတင်းများကို ဟူယိထုက စုံစမ်းရရှိခဲ့သည်။

ရရှိခဲ့သည့် သတင်းများကို လက်မရွံ့သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကျောက်ပေါက်ဝန်မာဆိုသူကို ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်သို့ အကြောင်းကြားရန် စေလွှတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ အကြောင်းကြားပြီးနောက် ကျောင်းကြီးဘုံကျောင်းရှိ မိမိ၏လူများကို ဟူယိထုက စုစည်းကာ အသင့်ပြင်ထားသည်။ ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်မှ အမိန့်ရလာသည်နှင့် ထန်ဟန်တို့၏ လျှို့ဝှက်စခန်းချနေရာကို သွားရောက်ဝန်းရံတိုက်ခိုက်တော့မည် ဖြစ်သည်။

ညဦးပိုင်း အချိန်ကပင် ဝန်မာကို စေလွှတ်ခဲ့ရာ ယခုညအတော်မှီးချုပ်သည်အထိ ဝန်မာလည်း ပြန်ရောက်မလာသေး။

ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင် ဆီမှာ ဘာလှုပ်ရှားမှုမှလဲ မလုပ်သေး။

ဟူယိထုမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ်နှင့် အလွန် စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေရသည်။

ထိုအခန်းထဲတွင် ဟူယိထုအပြင် ဆားကောင်းလိုနှင့် ကျားမျက်လုံး မာလူးကျောက်လည်း ရှိနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာမူ ဟူယိထုလို စိတ်အပေါင်းအယှက်ဖြစ်နေဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပင် စကားပြောကာ ကျားထိုးနေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရာထူးအဆင့်သည် နန်းဒဲမာန်ဂိုဏ်းတွင် ဟူယိထုနှင့်တန်းတူ ကိုယ်ရံတော်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ဆုံးဖြတ်ဦးဆောင်မှုကို ဟူယိထုက တာဝန်ယူထားသောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အေးဆေးစွာ ကျားထိုးနေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မီးဖိုပေါ်ရှိ ဒယ်အိုးထဲမှ ပုရွက်ဆိတ်လို အဖြိုးပျိုး ကြုံနေရသော ဟူယိထု နေမတတ်ထိုင်မတတ် ဖြစ်နေချိန်မှာပင် ဝန်မာသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဧကရာဇ်မင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီလား”
ဟူယိထုက မေးသည်။
“မတွေ့ရသေးဘူး”
“အမတ်ကြီးပိုင်နဲ့ကော”
“မတွေ့ခဲ့ဘူး”

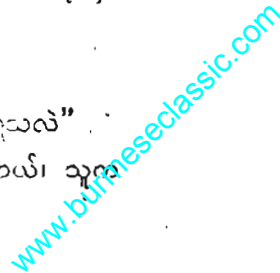
ဟူယိထု အတော် စိတ်ပျက်သွားကာ ...

“ဟေ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ပြည့်စုံစားသောက်ဆိုင်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူးလား”

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ပြောစမ်း၊ မင်း ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ရသလဲ”

“အပါးတော်မြကြီး ရှင်ကျီးနဲ့ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ဟန်တားခဲ့တာပါ”

“သူက မင်းကို ဘာကိစ္စ ဟန့်တားရတာလဲ၊ မင်းက ငါ့ အမိန့်နဲ့ လာခဲ့တာလို့ မပြောဘူးလား။”

“ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ရှင်ကျီးက ဧကရာဇ်မင်းဟာ ခရီးဝေးက လာခဲ့ရတဲ့အတွက် ပင်ပန်းပြီး အနားယူနေတာကြောင့် အနေအယူက မပေးရဘူးတဲ့၊ အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုခုပြောစရာ ရှိရင် မနက်ဖြန်ကျမှလာပြောပါလို့ ပြန်ပြောတယ်”

“အမတ်ကြီးပိုင်ကိုကော ဘာကြောင့် မတွေ့ခဲ့ရတာလဲ။”

“အမတ်ကြီးပိုင်ဟာ ဒီည အရေးကြီးတကြီး စားသုံးရဖို့ အတွက် ဆေးဖော်စပ်နေတာကြောင့် ဘယ်သူနဲ့မှ အတွေ့မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်”

“ရှင်းအောင်ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော် ပြန်ထွက်အလာမှာ ကင်းစောင့်တာဝန်ကျနေတဲ့ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောလိုက်တယ်၊ အမတ်ကြီးပိုင်ဟာ အရေးတကြီးသောက်ဖို့ ဆေးဖော်စပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူ့ရဲ့ စတုတ္ထမယားငယ်ဆီကို ရောက်နေတာတဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်လား ဒါဆိုရင် ဝိုင်းချုပ်ကြီးကကော”

“သူလည်း ဒီလိုပါပဲ”

“ဘာ ဒီလိုလဲ”

ဝန်မာက ပြုံးစိစိအမူအရာဖြင့် ဘုံကျောင်းအရှေ့ဘက်ဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ ထိုနေရာမှာ ကရားမွှေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တည်ရှိရာနေရာ ဖြစ်သည်။ တူယိထုသည် ဝန်မာ၏ လက်ဟန်အမူအရာ အချက်ပြမှုကို နားမလည်ပေ။

“ဘာလဲ ဧကရာဇ်မင်းက ကရားမွှေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွားနေတာလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကရားမွှေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လူတစ်ယောက် ဝိုင်းချုပ်ကြီးဆီ ရောက်နေတာပါ”

“ထောင်စုလား”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နီးတော့ နီးစပ်တယ်”

“ထောင်စုရဲ့ မိန်းမ လိမော်စန်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါ ရှင်ကျီးရဲ့ အစီအမံပဲ မဟုတ်လား”

“မလွဲပါဘူး”

“ထောင်စုကော ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ”

“ဒါကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့၊ ကိုယ်ရံတော်ကြီးရယ်၊ လိမော်စန်းလည်း အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကရားမွှေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်ခန်းရပ်သွားပြီလို့ ဆိုရမှာပေါ့”

သို့သော် သူသည် လက်နှေးသွားခဲ့သည်။

ယခုတော့ စိုက်ချုပ်ထံသို့ လိမော်စန်း ရောက်သွားသည်မို့ ဟူယိထုမှာ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ပြစ်ရုံမှလွဲ၍ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

“ဒီနေ့ည ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့မို့အတူတူ ကျွန်တော်တို့လည်း အပြင်ထွက်ပြီး လည်ကြွရအောင်လား”

ဝန်မာက ပြောလိုက်သည်။

“မင်းမှာ နေရာကျောင်းရှိလို့လား”

“ရှိပါတယ် ကိုယ်ရဲတော်ကြီး သဘောကျပါစေမယ်၊ လာပါ သွားကြစို့”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ”

“ဖြစ်ပါတယ် လိုက်သာလိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် အားလုံး စီစဉ်ပေးပါမယ်၊ အမတ်ကြီးပိုင်နဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့တောင် စည်းစိမ် ခံနေကြတာ ကိုယ်ရဲတော်ကြီးက တာဝန် သိပ်ကျေမနေစမ်းပါနဲ့၊ မိုးလည်း သိပ်အေးနေတယ် မဟုတ်လား”

ဝန်မာ အပြောကြောင်းသောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ဟူယီထု သည် စိတ်ပါသွားကာ ဝန်မာနှင့်အတူ အခန်းထဲမှ ထွက်သွား ကြလေတော့သည်။ ဝန်မာက ရှေ့ဆောင်၍ လာခဲ့ရာ ကျောင်း ကြီးဘုံကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသည့် မြေကွက်လပ်တစ်ခု သို့ ရောက်လာကြသည်။

ရှေ့မှ လျှောက်လှမ်းသွားနေသော ဝန်မာသည် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းကိုရပ်ကာ နောက်သို့လှည့်၍ ဟူယီထုနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

ဟူယီထုလည်း ခြေလှမ်းတုံ့ရပ်ကာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သူ့ရှေ့တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေသူမှာ ဝန်မာ မဟုတ် တော့။ မီးခဲထန်ဟန် ဖြစ်နေသည်။ အတွေ့အကြုံများနေပြီဖြစ်သော ဟူယီထုသည် ချက်ချင်းပင် အခြေအနေကို ရိုပ်စားမိလိုက်သည်။

“ဪ မင်းက ဝန်မာကိုရှင်းဝစ်ပြီး ဝန်မာ့ အယောင် ဆောင်ထားတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟူယီထု”

“ကောင်းပြီ မင်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ကြည့်ကြတာပေါ့”

ဟူယီထုသည် သိုင်းလောကအမှောင်နယ်မှ ထိပ်သီး သိုင်းသမားဆိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သိုင်းလောကတွင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် ကျင်လည်ခဲ့ရာ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲပေါင်း မြောက်မြားစွာ ဆင်နွှဲပြီး တစ်ပွဲမှ အရှုံးမရှိသေးပေ။

ထို့ကြောင့် ဟူယီထုသည် သူ၏ သိုင်းပညာစွမ်းရည်နှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်ပင် မာန်တက်သည်။ ဧကရာဇ်မင်းကလည်း ဟူယီထုကို အတော်အားကိုးသည်။

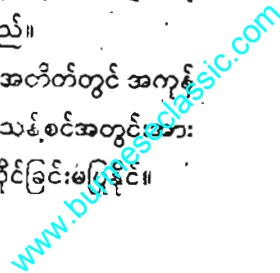
ထန်ဟန်လို နောက်ပါလူငယ် သိုင်းသမား တစ်ယောက်ကို မိမိအနေဖြင့် ကောင်းစွာ ရင်ဆိုင်နိုင်မည်ဟု ဟူယီထုက တွက်ထား ကာ အေးဆေးစွာ စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟူယီထု သိုင်းပညာစွမ်း ထက်မြက်လှကြောင်းကို ထန်ဟန် သိသည်။

ထို့ပြင် ယနေ့ညတွင် အခြား လှုပ်ရှား လုပ်ဆောင်စရာ များလည်း ရှိနေသေးရာ ဟူယီထုကို အချိန်တိုတိုနှင့် အပြတ်ရှင်း နိုင်မှ ဖြစ်မည်ဟုလည်း နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် ထန်ဟန်သည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်းကို သုံးကာ ဟူယီထု ကို လက်ဝါးဖြင့် ဆတ်ခနဲ ရိုက်ချလိုက်သည်။

ဟူယီထု၏ အောင်ပွဲဆင့်ခဲမှုများသည် အတိတ်တွင် အကုန် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထန်ဟန်၏ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအား သိုင်းကိုတော့ ဟူယီထုမှာ ဘယ်လိုမှ ရင်ဆိုင်ခြင်းမပြုနိုင်။

“ဖုန်း”

လက်ဝါးရိုက်ချက်က ဟူယီထု၏ ရင်ဘတ်ကို မိမိရရ ထိမိ၏။

ဟူယီထုသည် ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် လွင့်ထွက်သွားကာ မြေကြီးပေါ် ဘိုင်းခနဲ ကျသွားသည်။

အခြား အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား တစ်ယောက်သာဆိုလျှင် ထိုလက်ဝါးရိုက်ချက် အထိခံရသည်နှင့် ဖိစိန်ချုပ်သွားပြီး ဖြစ်ပေမည်။ ဟူယီထုမှာ အတွင်းအားကောင်းသောကြောင့် ချက်ချင်း အသက်မပျောက်သေးပေ။

“ဒါ ... ဒါ ဘာသိုင်းပညာလဲ”

မြေကြီးပေါ် ပက်လက်လဲကျနေရာမှ ဟူယီထုက အားတင်းကာ မေးသည်။

“မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်းပညာပဲ”

ထန်ဟန်က ပြန်အဖြေပေးလိုက်သည်။

“မေတ္တာ ... မင်းက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန့်စင်အတွင်းအားသိုင်း တကယ် တတ်နေတာကိုး၊ အင်း”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဟူယီထုသည် မျက်စိမှိတ်ကာ အသက်ပျောက်သွားသည်။ ဆားကောင်းလိုနှင့် မာလူးကျောက်တို့၏ ကျားပွဲတစ်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားသည်။ ကျားပွဲ ပြီးသွားသောအခါတွင်မှ အခန်းထဲတွင် ဟူယီထုမရှိဘဲ ပျောက်နေသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက် သတိပြုမိကြလေသည်။

“ဟော ... စောစောက ကျောက်ပေါက်ဝန်မာ ဝင်လာတာ မြင်လိုက်သလို ရှိပါတယ်။ သူက ဝိုင်းချုပ်ကြီးရဲ့ ဆင့်ခေါ်အမိန့်

ကို ပြောပြလို့ ဟူယီထုတစ်ယောက် လိုက်သွားသလား မသိဘူး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုကြားလိုက်မိလဲ”

ဆားကောင်းလိုက ပြောသည်။

“ကျုပ်လည်း ကျားပွဲကို အာရုံရောက်နေတာနဲ့ သူတို့ ဘာတွေ ပြောတယ်ဆိုတာကို ကြားတောင် မကြားလိုက်မိပါဘူး၊ ဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါဗျား၊ ဟူယီထုက ကလေး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိစ္စရှိလို့သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ နောက်တစ်ပွဲ ကစားရအောင်”

“အင်း ... ကစားကြတာပေါ့”

ကျားမျက်လုံး မာဖူးကျောက်သည် ကျားကောင်များကို ကျားကွက်များပြောတွင် နေရာချထားမည်အလုပ်တွင် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်ကာ သူ၏ တစ်ခုတည်းသော မျက်လုံးတွင်လည်း အရောင်လင်းလက်လာသည်။

“ဟော ... နားထောင်စမ်း ဘာသလဲ”

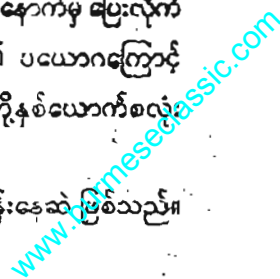
မာလူးကျောက်က အလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဟာ ... မီးလောင်နေပြီဗျို့”

မာလူးကျောက်သည် ဆက်လက်အော်ဟစ်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ထခုန်ကာ အခန်းအပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

ဆားကောင်းလိုလည်း မာလူးကျောက်၏ နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားသည်။ ဤမီးသည် တစ်ခုတစ်ယောက်၏ ပယောဂကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသော ရှိမီးဖြစ်သည်ကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိုးကမစဲပဲ ခပ်ဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းနေဆဲဖြစ်သည်။

သို့သော် ဘုံကျောင်း၏ ခေါင်မိုးများပေါ်တွင် မီးလောင်လွယ်သော လောင်စာများကို ကြိုတင်ဖြန့်ထားပြီးမှ မီးရှို့သောကြောင့် မီးအားမှာ တစ်ခဏအတွင်းပင် ကောင်းလာသည်။ မိုးစက်လေးများက မီးကို ပိုတောက်လာအောင် ဖန်တီးပေးသည့် သဘောပင် ဖြစ်နေသည်။

လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြသော လက်မရွံ့သိုင်းသမားများသည် မီးလွတ်ရာ နေရာများတွင် စုရုံးကာ အသင့်ရှိနေကြသည်။

တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်အနေအထား ရှိနေကြသော်လည်း မည်သည့်နေရာတွင် ရန်သူကို မည်သို့ရှာ၍ တိုက်ကြမည်ကိုမူ မသိကြ။ မီးနဂါး တုကူးကျက်နှင့် စူးနဂါး တုကူလစေတီလည်း လက်မရွံ့သိုင်းသမားများနှင့်အတူ အသင့်ရှိနေကြသည်။

“ဘာ ရပ်ကြည့်နေကြတာလဲ၊ လူစုခွဲပြီး ရန်သူကို လိုက်ရှာကြပါတော့လား။”

ဆားကောင်းလိုက အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသည်။
ဆားကောင်းလို၏ အမိန့်ပေးသံအဆုံးတွင် လက်မရွံ့သိုင်းသမားများသည် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်စွဲကာ အပြေးထွက်သွားကြရာ ဘုံကျောင်းပရဝဏ်ထံတွင် လူရိပ်သဏ္ဍာန်များ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု စူးနဂါး တုကူးစေထံ ခုန်လွှားဝင်ရောက်လာသည်။

“တောက် ... သေချင်လို့ ဒီလို လာစမ်းတာလား။”

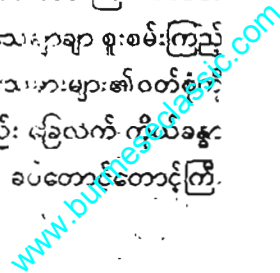
တုကူးစေက ဒေါသတကြီး ရှေ့တက်ကာ အဆိပ်ဆူးချွန်လက်နက်သုံးခုစီဖြင့် ဆီး၍ ပစ်ချလိုက်သည်။ ခုန်လွှားဝင်ရောက်လာသူသည် တုကူးစေ ပစ်လိုက်သည့် လက်နက်ပုန်းသုံးလုံးအထိခံရကာ ကားခနဲ လဲကျသွားသည်။

နောက်ထပ် လူရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု ခုန်လွှားဝင်ရောက်လာပြန်ရာ တုကူးစေလည်း စောစောကနည်းတူပင် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပစ်ချလိုက်ပြန်သည်။

“လက်ယာစစ်ကဲကြီး သတိထားပါ၊ အဲဒီ ကျွပ်တို့ဘက်က လက်မရွံ့သိုင်းသမားတွေပါ။ ရန်သူ့ ပရိယာယ် ထဲကို မဝင်ပါနဲ့။”

ကျားမျက်လုံး မာလူးကျောက်က လှမ်းဝေး သတိပေးလိုက်သည်။ ဤအခါတွင် တုကူးစေသည် မိမိ မဆင်ခြင်ဘဲ လုပ်မိသည်ကိုရှက်ကာ မျက်နှာကြီး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စောစောက မိမိ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများနှင့် ပစ်ချလိုက်သည့် လူနစ်ယောက်မှာ ရန်သူက အကြောပိတ်ကာ မိမိထံ ပစ်ပေါက်လိုက်သည့် မိမိတို့၏ ဘက်ဆော်ဘက်တွေ ဖြစ်သည်ကိုလည်း တုကူးစေ သေဆုံးချာချာ သိလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် နောက်ထပ် လူရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု ခုန်လွှားဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

တုကူးစေသည် စောစောကလို အလောတကြီး ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ထိုသူကို သေသေရာရာ စူးစမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသူသည် လက်မရွံ့သိုင်းသမား၏ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ ခုန်လွှားဝင်လာသော်လည်း မြေလက် ကိုယ်ခန္ဓာတို့သည် ကွေးညွတ်လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ ခပ်တောင်တောင့်ကြံ ဖြစ်နေသည်။

တုကူးဝေသည် အဆိပ်လက်နက်ဖြင့် ပစ်ခတ်ခြင်းမပြုတော့ပဲ
ထိုသူကို ဖမ်းမထိန်းကိုင်မှားရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်။

တုကူးဝေ၏ တွက်ချက်အကဲဖြတ်မှု မှားသွားသည်။

တစ်ဖက်လူ၏ ပုရိယာယ်ဆင်ကွက်ထဲသို့ တိုးဝင်မိခြင်း
မရှိအောင် ရှောင်တိမ်းလိုက်ကာမှ တည့်တည့်ကြီး တိုးဝင်မိသည်
သဘောမျိုး ဖြစ်သွားသည်။

တောင့်တောင့်ကြီး ခုန်ဝင်လာသူသည် တုကူးဝေနှင့် လက်
တစ်ကမ်းအကွာသို့ရောက်မှ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလာကာ ပြင်းထန်
သော လက်ဝါးတစ်ချက် အနီးကပ် ရိုက်ထုတ်တိုက်ခိုက်လာသည်။

ထိုသူ၏ မျက်နှာကို မမြင်မိသော်လည်း ရိုက်နှက်လာသော
လက်ဝါးရိုက်ချက် အားအဟုန်ကိုထောက် ထိုလူ မည်သူဖြစ်သည်
ကို တုကူးဝေက ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

“ဟာ ... အိုးယန်ကျွင့်”

တုကူးဝေ၏ နှုတ်မှ ထိုအသံ ထွက်သွားချိန်မှာပင် ပြင်းထန်
သော လက်ဝါးရိုက်ချက်ကလည်း တုကူးဝေ၏ ရင်ဝကို ကူးကျနေ
ထိမိသည်။

တုကူးဝေသည် ရပ်နေသော နံရံပေါ်မှ အောက်သို့ ပြုတ်ကျ
သွားသည်။

တုကူးဝေကို သုတ်သင် ချေမှုန်းလိုက်သူမှာ ကျားသစ်ပျံ
အိုးယန်ကျွင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် ထန်တန် ချမှတ်ပေးခဲ့သော
ပရိယာယ် ဆင်ကွက်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ခဲ့ရာ တုကူးဝေကို
အောင်မြင်စွာ ချေမှုန်းပစ်နိုင်ခဲ့သည်။

အိုးယန်ကျွင့်သည် တုကူးဝေကို ဂျှေ့နိပြီးသည့်နှင့် ချက်ချင်း
ပင် မှောင်ရိပ်ကျရာ နေရာဘက်သို့ ပြေးထွက်သွား၏။

မီးနဂါး တုကူးကျက်သည် တုကူးဝေ ရပ်နေရာနှင့်
မလှမ်းမကမ်းရှိ နံရံပေါ်တွင် ရပ်နေသည်။

အိုးယန်ကျွင့် ပြေးထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ
နောက်မှ အတင်းပြေးလိုက်ရင်း မိုးကြိုး အဆိပ်လက်နက်ဖြင့်
အိုးယန်ကျွင့်ကို လှမ်းပစ်မည်ပြုသည်။

“ဒီနေ့ နဂါးဆိုးနှစ်ကောင် ဇာတ်သိမ်းရပဲနေပဲ”

အေးစက်စက် စကားသံနှင့်အတူ အပြာရောင် အလင်းတန်း
တစ်ခု တုကူးဝေ လဲကျနေသောနေရာမှ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

ထိုအချိန်တွင် မီးနဂါး တုကူးကျက်သည် ထိုနေရာ၏
အပေါ်တည့်တည့်တွင် ရောက်နေပြီး အိုးယန်ကျွင့်ကို အမိလိုက်လံ
တိုက်ခိုက်ရန်လည်း စိတ်ဓားနေသောကြောင့် အနီးကပ် ပစ်ခတ်လာ
သော လက်နက်ပုန်းကို မည်သို့မျှ မရှောင်နိုင်ပေ။

ထိုလက်နက်ပုန်းသည် တုကူးကျက်၏ တင်ပါးကို လိမ့်
သည်။

• တုကူးကျက် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ကာ ဒေးစိမ့်သွားလေ
သည်။

တုကူးဝေ၏ နာမည်ကျော် အရိုးဆွေးသဲမှုန် အဆိပ်
လက်နက်ဖြစ်ကြောင်း တုကူးကျက် သိလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့
ဘာမှမတတ်နိုင်။

အေးစိမ့်မှုက ရင်ဘတ်ရှိ နှလုံးသားတိုင်အောင် ချက်ချင်း
ရောက်လာပြီး တုကူးကျက်သည် တုကူးဝေ ပြတ်ကျသွားသည့်
နံရံနေရာအထက်မှပင် အောက်သို့ ကျသွားပြန်သည်။

တုကူးကျက် အထိခံလိုက်ရသည်မှာ ကောင်းလင်ဖုန်းက
တုကူးဝေ၏ အလောင်းပေါ်မှယူကာ အပိုင်ပစ်ခတ်လိုက်သည့်
အရိုးဆွေးဆဲမှုနှင့် အဆိပ်လက်နက် ဖြစ်သည်။

ကောင်းလင်ဖုန်းသည် လက်နက်ပုန်း ပစ်ခတ်မှုတွင် အလွန်
ထူးချွန်ကာ အလစ်ဖမ်း၍ အနီးကပ် ပစ်ခတ်ခဲ့မှုဖြစ်သောကြောင့်
တုကူးကျက် မရှောင်နိုင်ဘဲ မိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့ရသည်။

ကောင်းလင်ဖုန်းသည် လက်နက်ပုန်း အပစ်ကောင်းသလို၊
ကိုယ်ပေးပညာလည်း ကောင်းသည်ဖြစ်ရာ ပစ်ခတ်ပြီးသည်နှင့်
ဆတ်ခနဲ ပြေးထွက်ကာ အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်
သွားလေတော့သည်။

ဆားကောင်းလိုနှင့် ကျားမျက်လုံး မာလူးကျောက်တို့ ထိုနေ
ရာသို့ ရောက်လာကြသောအခါ တုကူးဝေနှင့် တုကူးကျက်တို့၏
အလောင်းများကိုသာ တွေ့ကြရလေတော့သည်။

နန်းဝိမာန်ဂိုဏ်း၏ လျှို့ဝှက်စခန်းထောက် နေရာတစ်ခု
ဖြစ်သော ကျောင်းကြီးဘုံကျောင်းသည် မီးလောင်ကာ ပျက်စီး
သွားသည်။

နန်းဝိမာန်ဂိုဏ်းမှာ အတော်ပင် အထိနာသွားသည်။
မိုးလင်းသောအခါ ကျောင်းကြီးဘုံကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း
တွင် ဟူယီထု၏ အလောင်းကို တွေ့ရပြန်သည်။

စိတ်တိုင်းကျ ပြည်စုရွာမှ လူများသည် ကျောင်းကြီးဘုံ
ကျောင်း မီးလောင် ပျက်စီးသွားသည်ကို သိပ်အရေးမလုပ်ကြပေ။
ကဏ္ဍားမွှေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မဖွင့်တော့သည်ကိုသာ ပို၍
စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ကဏ္ဍားမွှေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တံခါးပိတ်နေသည့်အပြင်
ဆိုင်ရှင် ထောင်စုတို့ ဇနီးမောင်နှံကိုလည်း မမြင်ရတော့ပေ။

ထောင်စုတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြသနည်းဟု
ရွာသူရွာသားများ အမျိုးမျိုး တွေးတောနေကြသည်။

* * *

အား(၁၁)

ပြည်စုံ စေ့သောက်ဆိုင်ရှေ့တွင် ညီညာမြန်မြို့သော မြေကွက်လပ်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ မြေကြီးကို ဆေးဆေးချာချာ ပြုပြင်ထားသည်ဖြစ်၍ မြေမျက်နှာပြင်သည် စည်မျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ထိုမြေကွက်လပ်သည် အတော်ပင် အသုံးဝင်သည်။ ဆန် စပါးများ နေလှန်းခြင်း၊ လဟာပြင်ကပွဲများ ပြုလုပ်ခြင်း၊ စုဝေးခြင်း၊ ဧည့်ခံပွဲများ ပြုလုပ်ခြင်း စသည့် ကိစ္စအမျိုးမျိုးတို့အတွက် အသုံးပြုနိုင်သည်။

အမျိုးမျိုး အသုံးတည့်သော်လည်း တစ်ချို့က ဤမြေကွက် လပ်ကို ပြန်ပြူးနေအောင် မြေညှိပြုပြင်ခဲ့သူသည် ထိုမြေကွက်လပ် ကို ထိုက်ပွဲနေရာတစ်ခုအဖြစ် အသုံးချရန်မှ ရည်ရွယ်ချက် ရှိခဲ့ ဟန်မကုစေ။

သည်နေ့တွင်တော့ ထိုမြေကွက်လပ်သည် ပြင်းထန်သော သွေးချောင်းစီး တိုက်ပွဲတစ်ခု၏ တိုက်ကွင်းနေရာ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိပေတော့မည်။

ယခုအခါတွင် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြမည့် လူအုပ်စုနှစ်စု သည့် အသီးသီး နေရာယူထားကြပြီး ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် လူအင်အားကတော့ မမျှတပေ။

မြည့်ဝဲစားသောက်ဆိုင်၏ တံခါးမကြီးရှေ့တွင် နန်းဗိမာန် ဂိုဏ်း၏ လက်မရွံ့သိုင်းသမား နှစ်ဆယ်နှင့် လက်ပါးစေသိုင်းသမား သုံးဆယ်တို့သည် လူဆယ်ယောက်လျှင်တစ်တန်း အတင်းငါးတန်း ပြုကာ စီတန်းရပ်နေကြသည်။

ထိုသိုင်းသမားတို့၏ရှေ့တွင် လူရှစ်ယောက် ရပ်နေကြ ထေသည်။

နန်းဂင်ဝန် အမတ်ချုပ်ကြီး ယိုထိုက်ဖန်၊ အမတ်ကြီး ပိုင်ထင်တိန်၊ ကိုယ်ရတော်ကြီးများဖြစ်ကြသော ဆားကောင်းလို၊ မာလူးကျောက်၊ အဖါးတော်မြဲရှင်ကျီး၊ ကြတ်တံခွန် စေတမန်ခနစ် ရင်ဗိန်ယန်၊ ကြယ်တံခွန် စေတမန်တစ်နှင့် နှစ်တို့ဖြစ်ကြသော မြောင်လူမျိုး အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ဖက် အုပ်စုမှာမူ အိုးရန်ကျွင် အဖူးမြဲသော သိုင်းသမား ဆယ်ယောက် ဖြစ်သည်။

နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်း၏ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင် ရှစ်ဦးကို ဖယ်ထားပြီး လက်မရွံ့သိုင်းသမား နှစ်ဆယ်နှင့် လက်ပါးစေ သိုင်းသမားသုံးဆယ်တို့ ထွက်၍ တိုက်ခိုက်လျှင်ပင် အိုးယန်ကျွင် တို့လူစုမှာ အတော်ပင် အကျဉ်းအကျပ် တွေ့နိုင်သည်။

တစ်ဖက်ရန်သူက အင်အားများသော်လည်း အိုးယန်ကျွင် တို့က ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိကြပေ။ အမှန်တရားဘက်မှ ရပ်တည် သူများပီပီ သတ္တိအပြည့် ရှိနေကြသည်။

“ထန်ဟန်ဆိုတဲ့ကောင်လေး ပါလောဘူးလား၊ ဘယ်မှာ ပုန်းကျန်နေခဲ့သလဲ”

ဆားကောင်းလိုက အိုးယန်ကျွင့်ကို လှမ်းမေးသည်။

“သူ ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ထွက်လာတာနဲ့ သူလဲ ထွက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့လို နောက်လိုက်တွေနဲ့ ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လုပ်တဲ့လူနဲ့မှ ရင်ဆိုင်လိမ့်မယ်”

အိုးယန်ကျွင့်က ပြန်ဖြေသည်။

“တယ် ... စခန်းကြီးနေပါလား၊ ထားပါတော့လေ၊ ခင်ဗျားကကော ကျုပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရဲလား”

“အဆင်ဆင့်ပါပဲ”

ထို့နောက် ဆားကောင်းလိုနှင့် အိုးရန်ကျွင့်တို့နှစ်ယောက်လုံးသည် အသီးသီး ရှေ့ဘက်သွားကြသည်။ နှစ်ယောက်သား ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့် စကားပင် မဆိုးကြတော့ပဲ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းတွင် နန်းရင်ဝန်အမတ်ချုပ်ကြီး၊ အမတ်ကြီးနှင့် ကိုယ်ရံတော်ကြီးများသည် ရာထူးအဆင့်ချင်း မတိုမဲ့မယိုမဲ့ ရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ယခု ကိုယ်ရံတော်ကြီး ဆားကောင်းလိုက ဖွဲ့ဦးထွက် စတင်လိုက်ပြီဖြစ်ရာ ထူးစံအရာဆိုလျှင် ယီထိုက်ဖိန်နှင့် ပိုင်ထင်တိန်းတို့ကလည်း ထွက်ကာ စိန်ခေါ် တိုက်ပွဲဝင်ကြတော့မည်ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် ကောက်ကျစ်ညစ်များသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ယနေ့ ရောက်ရှိလာကြသူများသည် အင်အားနည်း

သော်လည်း အနောက်တိုင်း သိုင်းပညာ ထူးချွန်ပြီး သတ္တိဗျတ္တိ ပြည့်စုံကြောင်းကို ယီထိုက်ဖိန်နှင့် ပိုင်ထင်တိန်းတို့က ကောင်းကောင်းအကဲခတ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတတ်ခိုင်ဆုံး ချိုထားရန် စိတ်ကူးကာ တိုက်ပွဲဝင်ခြင်း မပြုသေးဘဲ အကဲခတ်သလိုသာ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။

ရှင်ကျီးမှာမှ မိမိ၏အစွမ်းကို ပြလိုလှသူဖြစ်ရာ ဖွန်ခါတံကို ဟန်ပါပါ ဝှေ့ယမ်းရင်း ရှေ့သို့ သွေ့ကန်လှမ်းတက်သူ လေသည်။

ရှင်ကျီးသည် ခြေလှမ်းကိုရပ်ကာ တစ်ဖက်လူများကို စိန်ခေါ်တော့မည်အပြုတွင် မြင်းခွာသံ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့်အတူ မြင်းစီးသမားတစ်စု မြင်းများကို အပြင်းစွမ်းနှင့်ကာ ရောက်လာကြသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားတစ်စုတို့မှာ စုစုပေါင်း (၃၇)ဦး ဖြစ်ပြီး ရွှေလှံရှင် ကိုးရန်မိန်က ဦးဆောင်လာသည်။ သူနှင့်အတူ ပါလာသူများမှာ မြေပြန့်လှံသမား (၃၆)ယောက်တို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။

နှစ်ဖက်လုံးက ကိုးရန်မိန်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေကြသည်။ ကိုးရန်မိန်သည် နောက်လိုက်များကိုပါခေါ်ကာ အင်အားအပြည့်နှင့် ရောက်လာခြင်းသည် ခပ်သည့်ဘက်က ပါဝင်ကူညီရန်ဖြစ်မည်ကို သူတို့ သိချင်နေကြသည်။

ကိုးရန်မိန်သည် နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းဘက်မှ ကူညီရန် ရောက်လာခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သလို အိုးရန်ကျွင့်တို့ဘက်မှ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ပေးရန် ရောက်လာခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့ပြင် ကြားဝင်ကာ ဖျန်ဖြေပေးဖို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပြန်သည်။

၂၆၂ တက္ကသိုလ်ဝင်ကြွယ်

ကိုးရန်မိန်သည် ရွှေရောင်လက်နေသော လှံတံကို ခြောက်ကာ မြင်းကို အပြင်းစိုင်းနှင်လာနေရာမှ ရှင်ကျီး၏ရှေ့တွင် မြင်းကို ခက်သတ်ရပ်လိုက်သည်။ မြင်းကြီး တဲ့ခနဲ ရပ်သွားချိန်မှာပင် ရွှေရောင်ကလည်း လက်ခနဲဖြစ်ကာ လှံသွားက ရှင်ကျီးကို ထိုးစိုက်မိသွားသည်။

ဤသည်မှာ ကိုးရန်မိန်က မိမိ မည်သည့်အတွက် ရောက်လာကြောင်း လက်တွေ့ သက်သေထုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုးရန်မိန်က ထိုသို့ စတင်လိုက်သည်နှင့် မြေပြန့်လှံသမား (၃၆)ဖော်တို့ကလည်း တိုက်ပွဲဝင်ကြလေတော့သည်။

မြေကွက်လစ်ထဲတွင် ဖုန်မှုန့်များ ပြန့်တက်လာသလို ဆော်ဟစ်တိုက်ခိုက်သံများ စီစီညံ့သွားသည်။

သွေးချောင်းစီးမည့် တိုက်ပွဲကြီးက တကယ်ပင် စတင်လာလေပြီ။ အစပိုင်းတွင် အိုးထန်ကျွင့်တို့ထက် နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းက ဣဆင်အား အဆများစွာ သာလွန်နေသည်။ ယခု ရွှေလှံရှင် ကိုးရန်မိန်တို့လူစု ရောက်လာသောအခါတွင်မူ အခြေအနေ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။

မြင်း၊ လှံနှင့် လှံထံတို့ သုံးခု ပူပေါင်းတိုက်ခိုက်မှုက အင်အားကြီးမား မြင်းထန်ထုလေသည်။

တိုက်ပွဲစပြီး မကြာခင်မှာပင် လက်ဝါးစေ သိုင်းသမား တစ်ဝက်ကျော် ကျဏ္ဍားပြီး လက်မရွံ့သိုင်းသမားများလည်း အတော်ပင် အထိမှာကုန်သည်။

ရှင်မျိုးမှာလည်း ကိုးရန်မိန်၏ လှံချက်ကြောင့် အသက် ထျောက်သွားခဲ့လေပြီ။

တိုက်ပွဲသည် အလွန် ငြင်းထန်လာသည်။
လီပေါက်နှင့် ဖန်းရှုယွင်းတို့ လင်မယားက ကျားချက်လုံး မာလူးကျောက်ကို ဝိုင်းညှပ်တိုက်နေသည်။

လီပေါက်တို့ လင်မယားသည် သိုင်းပညားဖျင်း တူညီကြရုံသာမက သိုင်းပညာကိုလည်း အတူ လေ့ကျင့်ခဲ့ကြရာ လင်မယားနှစ်ယောက် ပူပေါင်းတိုက်ခိုက်မှုသည် အလွန်ပင် အကွက်ကျကာ မာလူးကျောက်ကို ကောင်းကောင်း ထိန်းချုပ် တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။

ဖိုမေား ချောင်လှပင်းနှင့် ဝိညာဉ်စား ဟွမ်လျှယ်တို့သည် ပိုင်ထင်တိန်းကို ဘယ်ညာညှပ်ကာ တိုက်ခိုက်နေသည်။ ပိုင်ထင်တိန်းသည် လက်နက်မဲ့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်သည်။

ပိုင်ထင်တိန်းသည် လက်နက် မသုံးသော်လည်း သူ၏ လိပ်ပြာလက်ဝါးသိုင်းသည် ဓားမပျံ ဝိုက်ဖူးကြီးနှစ်ယောက်ကို အသက်ဂ္ဂမှာ သောက်အောင် လွှမ်းမိုး ခြိမ်းခြောက်နေသည်။

ကြွကြွတော့ ရင်ဆိုင်ခြင်း မပြုနိုင်။ သိုင်းကွက်သုံးကွက် အကျော်တွင် ချောင်လှပင်း၏ ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါးရိုက်ချက် တစ်ချက် ထိသွားပြန်သည်။

“ချောင်လှပင်း တောင့်ထား၊ ကျုပ်လာပြီ”
ဆော်ဟစ် ပြောဆိုသံနှင့်အတူ ရွှေရောင် လက်ခနဲဖြစ်ကာ ရွှေလှံရှင် ကိုးရန်မိန်သည် ချောင်လှပင်း၏ ဘေးသို့ ရောက်လာကာ ပိုင်ထင်တိန်းကို ဝင်တိုက်ခိုက်သည်။

ကိုးရန်မိန် ပါဝင်ကျဆုံးပေးလိုက်မှုကြောင့် ချောင်လှပင်း အပေါ် ဝိနိပ်ထားသော လက်ဝါးရိုက်ချက်များ အတော်ပင် လျော့ပါးသွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တဂုန်းဂုန်း လက်ဝါးရိုက်သံများ ရုတ်တရက်
ပေါ်လာကာ တိုက်ပွဲအခြေအနေလည်း တစ်မျိုးပြောင်းသွားသည်။

နန်းဝိမာန်ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ် ဧကရာဇ်မင်းကိုယ်တိုင်
တိုက်ပွဲဝင်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ဧကရာဇ်မင်းသည် ဓဋ္ဌရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ကာ မျက်နှာတွင်
ရွှေရောင်တောက်နေသော မျက်နှာနံ့ တပ်ဆင်ထားသည်။

ဧကရာဇ်မင်း၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်များက ပြင်းထန်လှ
သည်။ သူပေါ်ထွက်လာပြီး တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြေပြန့်လှ
သမားခြောက်ယောက်လက်ဝါးရိုက်ချက် အထိခံရကာ မြင်းပေါ်မှ
ထိုးကျကုန်သည်။

လက်မရွံ့သိုင်းသမားနှင့် လက်ဝါးစေသိုင်းသမား လေးပုံ
သုံးပုံကို ချေမှုန်းပစ်ခဲ့ရာတွင်ပင် မြေပြန့်လှသမား တစ်ဆယ့်သုံး
ဦးသာ ထိခိုက်ကျဆုံးခဲ့သည်။

ယခု ဧကရာဇ်မင်းတစ်ယောက်တည်းလက်ချက်ဖြင့် မြေပြန့်
လှသမားခြောက်ယောက် ကျဆုံးခြင်းမှာ ကြောက်စရာကောင်းလှ
ပေသည်။

ကိုးရန်မိန့်တို့ဘက်မှလူများ ထိတ်လန့်ကုန်ကြသလို နန်း
ဝိမာန်ဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားများသည် တုန်လှုပ်ကုန်ကြလေသည်။

သူတို့သည် ဧကရာဇ်မင်း၏ သိုင်းပညာစွမ်း မြင့်မားကြောင်း
ကြားသိထားကြသော်လည်း ဤမျှလောက် ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်း
မည်ဟူ၍ မထင်မိကြပေ။

ထိုအချိန်မှာပင် အော်သံရှည်တစ်ခု ပေါ်လာပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်
နေရာမြေကွက်လပ်ထဲသို့ ထန်ဟန် ပြေးဝင်လာသည်။

နှစ်ဖက်လုံးရှိ လူအသီးသီးတို့သည် မိမိတို့၏ တိုက်ခိုက်မှု
များကို ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

ယနေ့တိုက်ပွဲ၏ အနိုင်အရှုံးကို တောရာဇ်မင်းနှင့် ထန်ဟန်တို့
နှစ်ယောက်၏ သိုင်းပညာအရည်အချင်းက ဆုံးဖြတ်ပေးမည်ကို
သူတို့အားလုံး နားလည်ကြသည်။

အကယ်၍ ထန်ဟန် အရေးနိမ့်သွားလျှင် ဆိုးယန်ကျွင့်တို့
ဘက်မှ ဧကရာဇ်မင်းကို မည်သူမှ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်မည်မဟုတ်။
အကြီးအကျယ် အရေးနိမ့်ပေမည်။

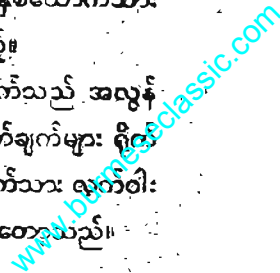
အကယ်၍ ဧကရာဇ်မင်း အရေးနိမ့်လျှင် နန်းဝိမာန်ဂိုဏ်းမှ
ထန်ဟန်ကို ယှဉ်နိုင်မည့်သူလည်း ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

ထန်ဟန်သည် ဧကရာဇ်မင်းရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့်
ဘယ်ညာလက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ လက်ဝါးစုံရိုက်ချ
လိုက်သည်။

ဧကရာဇ်မင်းတလည်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပြီးဆန့်ထုတ်
လျက် ထန်ဟန်၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ဆီးကြို ခံဆောင်လိုက်
သည်။

ထန်ဟန်၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်နှင့် ဧကရာဇ်မင်း၏ လက်ဝါး
ရိုက်ချက်များသည် ဆိုင်မိသည်။ ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား
လက်ဝါးများ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ထိကပ်ကုန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက လက်ဝါးရိုက်ချက်သည် အလွန်
မြန်ကာ အားအင်လည်းပြည့်သည်။ လက်ဝါးရိုက်ချက်များ ရိုက်
ထုတ်လိုက်သည်ကို မည်သူမှမတွေ့ ရာဇ်နှစ်ယောက်သား လက်ဝါး
ချင်းထိကပ်သွားတော့မှပင် တွေ့မိမြင်မိကြလေတော့သည်။

မြေကွက်လပ်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဧကရာဇ်မင်းနှင့် ထန်ဟန်တို့သည် သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်တွင် အပြင်းထန်ဆုံးနှင့် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်သော အတွင်းအား ယှဉ်ပြိုင်မှုအဖို့ အသက်က သိုင်းသမားအားလုံးတို့အပေါ် လွှမ်းမိုးနေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးမှ သိုင်းသမားများသည် ကိုယ်တိုင် တိုက်ပွဲမဝင်ကြရသော်လည်း မိမိတို့ကိုယ်တိုင် တိုက်ပွဲဝင်နေကြရဘိသကဲ့သို့ စိတ်ဓမ္မပိရှားနေကြသည်။

သူတော်စင်ဦးကျွန်း သေဆုံးသွားပြီးနောက် သိုင်းလောကတွင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန်စင်အတွင်းအားသိုင်း တတ်မြောက်သူအဖြစ် ထန်ဟန်နှင့် ဧကရာဇ်မင်းတို့နှစ်ဦးသာ ကျန်နေတော့သည်။

ယနေ့ ယခု သူတို့နှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်မိကြလေပြီ။

ဧကရာဇ်မင်းသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း အတွင်းအားသိုင်းပညာကို ရရှိခဲ့သော်လည်း အသက်အရွယ်ကြီးမှ လေ့ကျင့်ယူရသောကြောင့် သိုင်းပညာ အပြည့်အဝ အလုံးစုံလေ့ကျင့်နိုင်ခြင်းမရှိ။ ဆယ်ပုံမြောက်ပုံခန့်သာ လေ့ကျင့်အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

ထန်ဟန်မှာမူ သူတော်စင် ဦးကျွန်းကိုယ်တိုင် အမွေပေးသင်ပြခဲ့ပြီး အသက်ငယ်ရွယ်စဉ်တွင် လေ့ကျင့်သင်ယူရသောကြောင့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန်စင်အတွင်းအားသိုင်းကို အပြည့်အဝ တတ်မြောက်သည်။

သိုင်းပညာတွင် ထန်ဟန်က သာလွန်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သို့ရာတွင် ဧကရာဇ်မင်းသည် အသက်အရွယ်ကြီးသည်နှင့်အမျှ အတွင်းအားအခြေခံက ထန်ဟန်ထက် ပိုမိုနက်ရှိုင်း ခိုင်ခံ့သည်။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သန်စင်အတွင်းအားသိုင်း၏ စွမ်းအင်ကို လေးလေးနက်နက် ထိထိရောက်ရောက် အသုံးချနိုင်မှုတွင် ဧကရာဇ်မင်းက သာလွန်သည်ဟု ပြောနိုင်သည်။

တစ်ဦးစီတွင် သာကွက်တစ်မျိုးစီရှိနေရာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ရည်ညှိကြသည့် အခြေအနေမျိုးတွင် ရှိနေပေသည်။

လက်ဝါးချင်းဆိုင်ကာ အတွင်းအားချင်း ယှဉ်ပြိုင်ရာတွင် သိုင်းပညာစွမ်းထက် အတွင်းအား နက်ရှိုင်းခိုင်ခန့်မှုက ပို၍ အရေးကြီးစေရာ ရင်ဆိုင်မှု အချိန်ကြာလာလျှင် ထန်ဟန်အတွက် အရေးရှုံးနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်း ပိုများပေသည်။

ထန်ဟန်အနေဖြင့် အချိန်တိုအိုအတွင်း အရုံးအနိုင် အမြေပေါ်အောင် လုပ်အောင်မှသာ ဖြစ်ပေမည်။

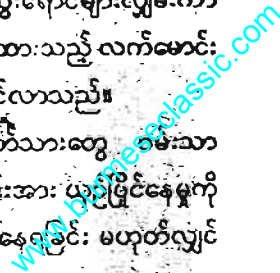
ထိုအချိန်တွင် ဧကရာဇ်မင်းအနီးတွင် ရင်မိန်ယန်ရှိနေပြီး ထန်ဟန်၏အနားတွင် အိုက်ထားရင် ရှိနေသည်။

***

အချိန် တရှေ့ရှေ့ ကုန်လွန်သွားသည်။

ထန်ဟန်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးရောင်များလျှမ်းကာ နိုးမြန်း၍ လာသည်။ ဆန်တန်းကာ ဖိတွန်းထားသည့် လက်မောင်းနှစ်ဖက်မှာလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည်။

နန်းငါးဖာန်ဂိုဏ်းဘက်မှ ဘက်တော်သားတွေ ခမ်းသာအားလက်လာကြသည်။ အကယ်၍ အတွင်းအား ယှဉ်ပြိုင်နေမှုကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မည်စိုး၍ အသံတိတ်နေခြင်း မဟုတ်လျှင်

နန်းပိမာန်ဂိုဏ်း၏ ဘက်တော်သားများသည် အော်ဟစ်ခန့်ပေါက်နေကြသည်။

အိုးယန်ကျွင့်တို့တစ်တွေမှာမူ မျက်နှာပျက်နေကြသည်။ အလွန်လည်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေကြသည်။ ထန်ဟန်၏အနားတွင် ရပ်နေသော အိုးယန်ကျွင့်သည် အသက်စွန့်ကာ ဧကရာဇ်မင်းကို အတင်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန်ပင် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အခြေအနေက တစ်မျိုးပြောင်းသွားတော့၏။

ဧကရာဇ်မင်းသည် နောက်သို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း ဆုတ်သွားရသည်။ ထို့နောက် နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း၊ စုစုပေါင်း ငါးလှမ်းတိတိ ဆုတ်သွားသည်။

ထန်ဟန်သည် ဖိနပ်ထားသော လက်ဝါးများကို မကွာစေဘဲ ရှေ့သို့ဆက်ကာ တိုး၍လိုက်ပါသွားသည်။

အသက်အရွယ်ကြီးပြီး အတွင်းအားအခြေခံ နက်ရှိုင်းခိုင်မာသော ဧကရာဇ်မင်းသည် အတွင်းအား ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်မှုတွင် အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အသာစီးရ၍ လာသည်။ ထန်ဟန်သည် ဧကရာဇ်မင်း၏ နက်ရှိုင်းခိုင်မာသော အတွင်းအားတို့၏ ပိနှိပ်မှုကို အထူးပင် အားတင်းကာ ခံနေရသည်။

ဤသို့ဖြင့် အနိုင်အရှုံး အသုံးအပြတ်ပေးထားမည့်အချိန်တွင် ဧကရာဇ်မင်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း အတွင်းအားလည်ပတ်မှုသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားသည်။

သည်လိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ဧကရာဇ်မင်းမှာ လုံးဝ မထင်ခဲ့ပေ။

ဤလို အခြေအနေမျိုး ပေါ်ပေါက်လာခြင်းမှာ မည်သူမပြု မိမိမူဆိုသလို ဧကရာဇ်မင်း၏ စည်းစိမ်ခံမှု လွန်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကိုးရန်မိန်တို့အုပ်စု ရောက်လာပြီး နန်းပိမာန်ဂိုဏ်း၏ ဘက်တော်သားများ အခြေယိုင်လာသည့်အခါတွင် ဧကရာဇ်မင်းသည် မတတ်သာတော့ အမြင်ထွက်လာကာ ထိုလှုပ်ဝင်ခဲ့ရသည်။

စည်းစိမ်ခံ အပျော်လွန်ခဲ့မှုကြောင့် အတွင်းအားချင်း အကြိတ်အနယ် ပြိုင်ဆိုင်ရာသည့်အခါတွင် ဧကရာဇ်မင်း၏ အတွင်းအားလည်ပတ်မှုကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လမ်းကြောင်းလွဲကုန်စေခဲ့သည်။

ဧကရာဇ်မင်းသည် ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း သွေ့လည်ပတ်မှုများကို မထိန်းနိုင်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။ တုန်ခါလွန်းသောကြောင့် မျက်နှာတွင် တပ်ဆင်ထားသော ရွှေရောင်မျက်နှာဖုံးပင် ပြုတ်ကျကာ ဧကရာဇ်မင်း၏ ပင်ကိုမျက်နှာ ပေါ်လာသည်။

ဧကရာဇ်မင်း၏မျက်နှာမှာ ချင်းချင်းနီနေသည်။ မျက်လုံးများပြူးကာ ပါးစပ်ကလည်း စောင်းရွဲနေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း သွေးလေလည်ပတ်မှု မှုမမှန်တော့သောကြောင့် မျက်နှာအမူအရာလည်း ဆိုးရွား၍နေသည်။

ထန်ဟန်မှာမူ မျက်နှာနီသော်လည်း ဧကရာဇ်မင်းလို ပုံပျက်ခြင်းမရှိ။ လက်မောင်းနှစ်ဖက် တုန်ယင်နေသော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါခြင်းမရှိ။

မည်သူကနိုင်၍ မည်သူက ရှုံးသည်ဆိုခြင်းမှာ ထင်ရှားသိသာနိုင်နေပေပြီ။

“ဟာ ... ဖေဖေပါလား။ ထန်ဟန် အရမ်းမလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ အဲဒါ ထွန်းမ ဖေဖေပါ”

အလန်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏အသံ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။

အော်ဟစ်လိုက်သူမှာ လီပေါက်၏ဇနီး ဖန်ရှုယွင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဖန်ရှုယွင်းက မိမိ၏ဖခင်မှာ ပြောဆိုလာသည့်အတွက် နန်းဝိမာန်ဂိုဏ်း၏ ဧကရာဇ်မင်းမှာ မိုးကြိုးကိုယ်ချုပ် ဖန်ကျန်း ပူးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသိသာနိုင်ပေပြီ။

ထန်ဟန်သည် ဧကရာဇ်မင်းကို အသေသတ်ဖြတ်လိုသည့် စိတ် မရှိပေ။ တရားဥပဒေလက်တွင်းသို့ အပ်နှံလိုသည်။

ယခုအခါတွင် မိမိဘက်မှ အနိုင်ရကြောင်း ထင်ရှားနေပြီး ဧကရာဇ်မင်းမှာလည်း - ဖန်ရှုယွင်း၏ဖခင် ဖြစ်သောကြောင့် သက်ညှာသည့်အနေဖြင့် ရှေ့သို့ခုန်တက်ကာ ထန်ဟန်၏ အတွင်း အားကိုပြေလျှာကာ ဖိတွန်းသောလက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။

ထန်ဟန်၏ သတ်ညှာပေးလိုက်မှုကို ဧကရာဇ်မင်းက အခွင့်ကောင်းယူကာ ထန်ဟန်ကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

ထန်ဟန် မရှောင်နိုင်။ ရင်ဘတ်တွင် လက်ဝါးရိုက်ချက် အထိခံရကာ ပက်လက်လန့် ထိကျသွားသည်။ ဧကရာဇ်မင်းသည် ပွဲသိမ်းတိုက်ကွတ် ဆင်သည့်အနေဖြင့် ရှေ့ခုန်တက်ကာ ထန်ဟန်၏ လည်ပင်းကို ခြေထောက်ဖြင့် နှင်းချသည်။

ထန်ဟန်မှာ လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် အသက်ရှူကျပ် နေသည့်အတွက် ဧကရာဇ်မင်း၏ အောင်နှင်းလာချက်ကို ခုခံ ရှောင်ကိမ်းခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

ထိုအချိန်မှာပင် ဓားရှောင်လက်ခန့်ဖြစ်ကာ ထန်ဟန်ရှိရာသို့ ခုန်စင်လာသော ဧကရာဇ်မင်းသည် ထန်ဟန်ထံသို့ မရောက်တော့ဘဲ မြားမှန်သည့်ကွက်ငယ်လို မြေကြီးပေါ် တိုးခနဲ ကသွားသည်။

မြေကြီးပေါ်သို့ကျသည်နှင့် ဧကရာဇ်မင်းမှာ အသက်ပျောက် သွားသည်။

မထင်မှတ်သော တိုက်ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ရသည့်အတွက် ဧကရာဇ်မင်းမှာ မိမိကို သုတ်သင်လိုက်သူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည် ဆိုခြင်းကိုပင် သိမသွားခဲ့ပေ။

အခြားလူများကတော့ ဧကရာဇ်မင်းကို နတ်ပိုင်သုတ်သင် လိုက်သူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာ တွေ့ မြင်လိုက်ကြ သည်။

မြင်ရသူအပေါင်းမှာ အထူးပင် အံ့အားသင့်ယှက်ကြသည်။ ထိုသူမှာ ကြွယ်တံခွန်စေတမန်ခုနစ် ရင်မိန့်သန်ပင် ဖြစ်ပေ တော့သည်။

“ရင်မိန့်သန် မင်းက သစ္စာဖောက်တယ်ပေါ့”
ပိုင်ထင်တိန်းက ဒေါသတကြီး အော်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် သစ္စာမဖောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ နေပြည် တော်စာ အထူးတာဝန်ပေး စေလွှတ်တားတဲ့ လျှို့ဝှက်အထောက် အတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ခင်ဗျား မသိလို့ပါ”

ရင်မိန့်သန်က လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

၂၇၂ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကေ့ရာစံမင်း သေဆုံးသွားပြီးနောက် နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်း၏
ဘက်တော်သားများသည် ဆက်လက် ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုကြ
တော့ပေ။

ထန်တန်တို့သည် နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းဝင် သိုင်းသမားဆိုးများ
ကို လက်ရဖမ်းဆီးလိုက်နိုင်ကြသည်။

နန်းဗိမာန်ဂိုဏ်းကြီးကို ပြိုခွဲချေမှုန်းနိုင်ခြင်းဖြင့် သိုင်းလောက
၏ ထားဆိုးဝိုင်းကြီးတစ်ခုကို ကံကွယ်တားဆီးနိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

ထန်တန်တို့သည် ဖမ်းဆီးရမိထားသူများကို ဧေါအောင်
ကာ ရှင်ချန်မြို့သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ရှင်ချန်မြို့တွင် မိမိဘလားကို စောင့်မျှော်နေစေလေသာ
ကြော့ဒေါင်းမျို ချန်ဝမ်လန် ရှိနေသည်ကို မမေ့ပေ။

***

ပြန်ပါ

တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ရှင်လင်းသွင်းမြေကြွယ်ပေ။

